

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 16 de juliol de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Any XIII - Núm. 669 175 ptes.

AFINANT...

Fets cardinals i fets diversos

En la barreja de fets diversos i inconnexos que es van produint dia rera dia en una societat, en aquest cas l'Església de Catalunya i en un temps determinat, posem per cas aquests últims tres decennis, de tant en tant es produeixen esdeveniments que, talment com el punts cardinals, marquen d'una manera rellevant l'horitzó assenyalant-ne el llevant i el ponent, i entre ambdós el nord i el migjorn. Crec que la primera vinguda de la Història d'un Papa a Montserrat a Barcelona, malgrat les presses i la inclemència del temps, és un d'aquests fets cardinals; com ho són també el pelegrinatge del Mil·lenari de Catalunya a Roma; i des d'angles diferents, és obvi que encara se'n podrien assenyalar d'altres. ¿Per què no potser, per exemple, l'aparició i la pervivència d'aquest periòdic que mira d'anar ressenyant, modestament en paper de diari, fets diversos i cardinals de la nostra Església a casa nostra? Precisament en el número darrer, s'hi publicava el missatge de Joan Pau II amb motiu de la clausura del IX centenari de la restauració de la seu metropolitana de Tarragona. D'aquest missatge fora llàstima que entre els fets diversos i inconnexos, passessin també desapercbutos, dos fets que em semblen cardinals: ultra el fet que Joan Pau II recordi aquell pelegrinatge memorable, és la primera vegada, si la memòria no em traïx, que en un document signat per un Papa es qualifica d'il·lustre pastor el cardenal Vidal i Barraquer i es parla tan elogiosament del ja venerable bisbe Torras i Bages.

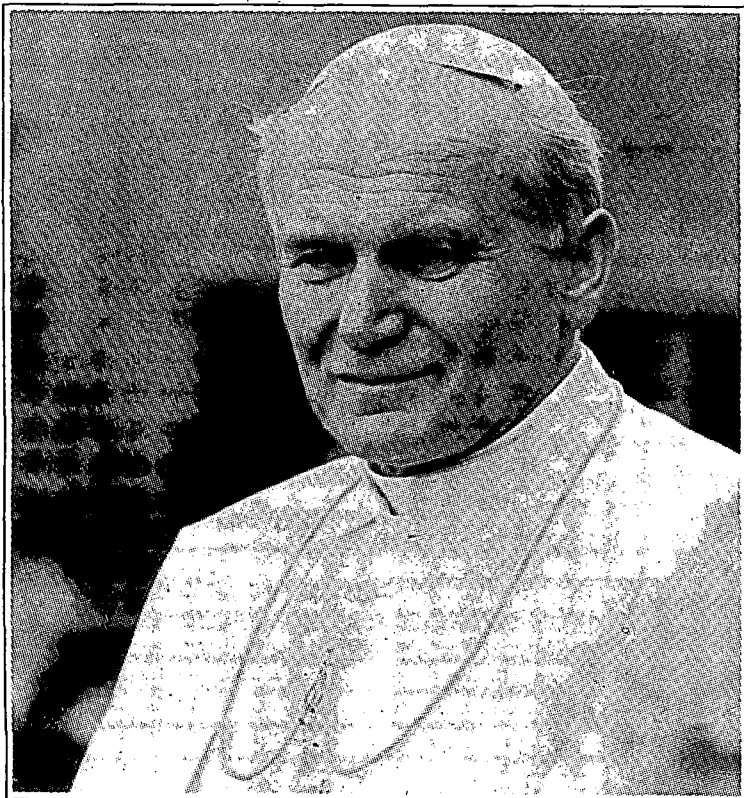
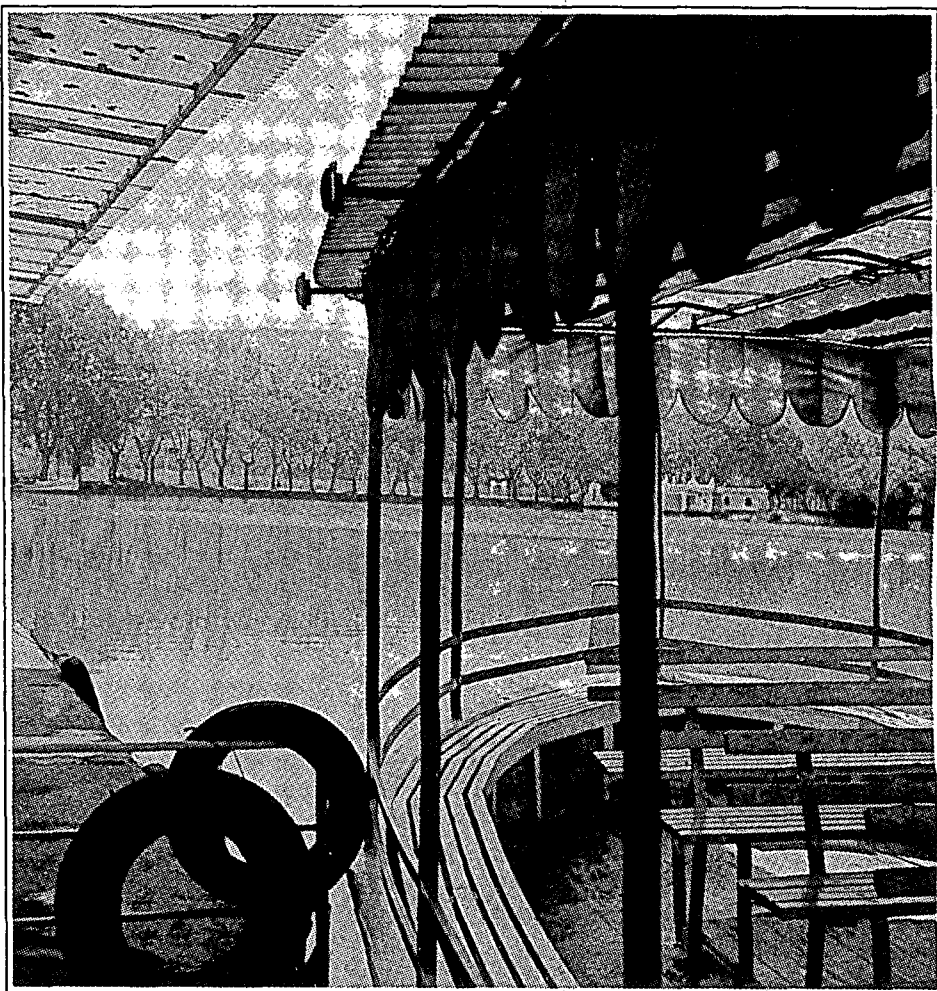
Joan E. Jarque i Jutglar

Els atletes seran atesos per un sacerdot catòlic i un pastor evangèlic

Banyoles també tindrà assistència religiosa

BANYOLES.— Mossèn Josep Puig, sacerdot diocesà de Casa Missió de Banyoles, i Alexànder Jaruvik, pastor de l'Església Evangèlica, seran els responsables d'atendre espiritualment els esportistes que acudeixin a la ciutat de l'Estany per participar en els Jocs Olímpics. Mossèn Josep Puig parla anglès i francès, a més del català i el castellà, i el pastor protestant que és d'origen ucraïnès, sap pràcticament tots els idiomes de rel eslava com rus, búlgar, hongarès... i també les de rel llatina, com el castellà, català, italià, portuguès i francès, a part de l'anglès.

Sobre la marxa es decidiran els actes i serveis que es faran tant per un culte com per l'altre. Amb tot, mossèn Puig ha indicat que els diumenges 19 i 26 de juliol i 2 d'agost al centre religiós, s'hi celebrarà una missa internacional a les vuit del vespre i, a més es farà una xerrada sobre Les Arrels cristianes de Catalunya, a càrrec del doctor Josep M. Marquès. Per la seva part, Alexànder Jaruvik, ha manifestat que probablement farà un acte un cop al dia, als vespres quan els atletes ja hagin acabat la seva jornada esportiva. A més, ha dit que ell "no aniria darrera de ningú perquè aquest no és el nostre estil". Al centre religiós, que estarà situat en un local de la Vila Olímpica que, un cop acabades les Olimpíades, es convertirà en parking; hi haurà exemplars del Nou Testament en diferents idiomes.

Joan Pau II

Mons. Carles:

"Preguem per la salut del Sant Pare"

Llegim en el llibre dels Fets dels Apòstols que, quan el rei Herodes empresonà Pere, "l'Església feia intensament oració per ell" (Fets 12,5).

El mateix papa Joan Pau II anuncià als fidels, reunits a la plaça de Sant Pere el passat diumenge, que aquell mateix dia seria internat en el Policlínic Gemelli per a sotmetre's a unes proves mèdiques i els demanà oracions "per tal que el Senyor estigui al meu costat amb el seu ajut i el seu suport", a la vegada que, amb plena confiança, es posava en mans de la maternal intercessió de la Verge Santíssima.

Atenent aquestes peticions del Papa i les notícies posteriors, demanó als diocesans que de forma personal i comunitària preguin Déu per la salut del Sant Pare, el successor de sant Pere, com a mestre de la fe i com a garant de la comunió en la caritat.

Aquestes intencions i sentiments adequats a tota celebració eucarística, afegim-hi aquests dies una fervent súplica al Senyor pel nostre Sant Pare Joan Pau II per tal que, restablert com més aviat millor de la seva malaltia, pugui continuar en el seu generós servei a les necessitats de l'Església i del món.

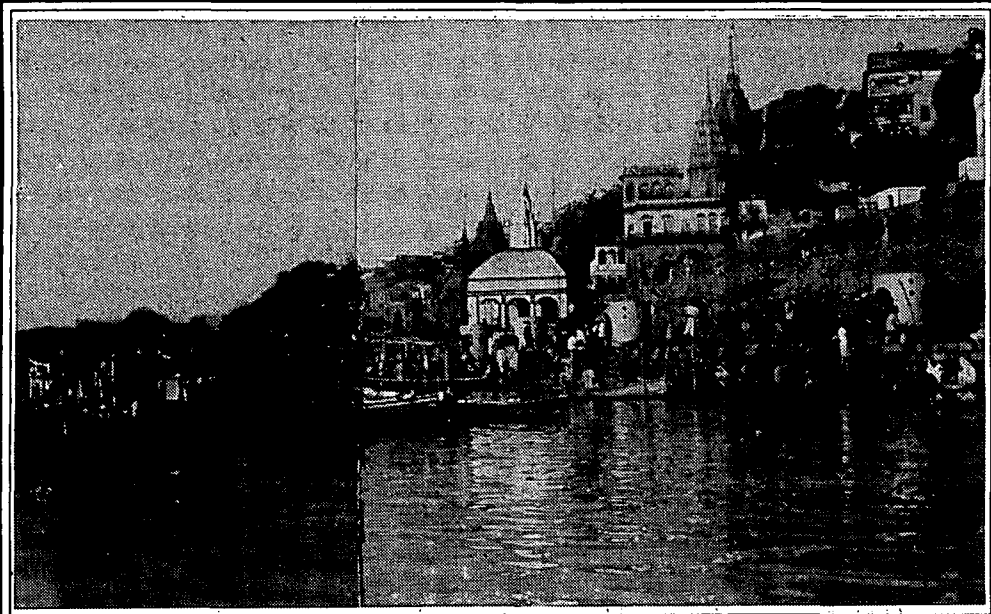
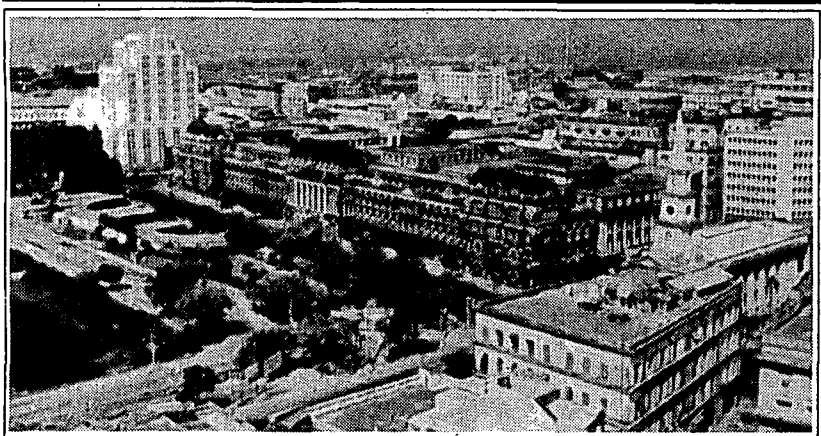
Barcelona, 14 de juliol de 1992

† Ricard M. Carles, Arquebisbe de Barcelona

Del 9 al 28 de novembre

VIATGE A L'INDIA I AL NEPAL

Veniu
a satisfer
la curiositat de
conèixer un món
plural, exòtic,
ancestral...

DELHI: la vella... la nova...

BENARÉS: ciutat santa de l'hinduisme

AGRA: antiga capital de l'imperi mogol

TAJ-MAHAL: una de les meravelles del món

JAIPUR: capital del Rajasthan

AMBER: per anar-hi amb elefant

AURANGABAD: coves sagrades i monumentals

BOMBAY: la ciutat del pas del temps

PANJIM: una colònia del passat

GOA: Sant Francesc Xavier

...i al Nepal:

KATMANDU

PATAN

BHATGAON

AVÍS IMPORTANT

Les nostres oficines romandran obertes

a partir del 20 de juliol:
de les 8 del matí fins a les 2

durant el mes d'agost:
de les 10 a la 1 del matí

**DESITGEM A TOTS ELS QUI EN FEU
UNES BONES VACANCES**

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

Aquest moment de l'Església

La vida pastoral, en els últims anys, ha tendit a una progressiva integració d'elements que en etapes anteriors apareixien en pugna. Hem vist com la praxi de cada dia, enfrontada al gran repte de l'evangelització de l'home d'avui, unia persones amb discursos diferents. L'hàbit d'una contestació radical i sistemàtica ha cedit a benefici d'una actitud més constructiva i, en contrapartida, algunes propostes que abans eren bandera del sector més progressista han estat assumides per la majoria. Qualsevol observador desapaixonat, sobretot si ho és dels fets més que no pas de les soles paraules, convindrà que aquesta ha estat la tònica general, per bé que no resulti fàcil concretar-ho detalladament.

De tant en tant, però, salten notícies que trenquen aquesta pau i tornen a excitar els ànims de molts. L'última ha estat la secularització de Leonardo Boff, amb les entrevistes i la carta, plena d'acusacions greus, que l'han acompanyada. La premsa se n'ha fet ressò i hem retrobat actituds —de signe divers— d'una agressivitat que creïem superada.

Pensem que ens cal a tots un gran sentit de la responsabilitat. No és que hàgim d'ofegar o d'amagar la dialèctica que sempre genera la pluralitat d'opinions que caben dins de la fe. Pot ser i ha de ser un factor de progrés. Però hem de situar-la en el context d'una Església essencialment enviada a anunciar la Bona Nova i que no pot, per tant, enfosquir aquest anunci amb divisions desconcertants.

Seria bo, en aquest sentit, evitar les exageracions, els judicis globals, el deteriorament de la imatge de l'Església i del Papa, i cenyir rigorosament l'abast dels mals que es vol combatre, a fi d'evitar una desconfiança generalitzada. L'altra vessant d'aquest sentit de la responsabilitat ha de ser la continua revisió a la llum de l'Evangeli de tota la vida de l'Església: les seves formes d'actuar, la seva organització, la manera d'exercir-hi l'autoritat, els grups que la pressionen, les seves decisions i el seu llenguatge.

Antiterrorisme i drets humans

Diverses veus s'han aixecat que criden l'atenció de l'opinió pública sobre el respecte als drets humans en determinades actuacions policials. S'ha posat en qüestió si hi havia prou fonament per a tantes detencions i si el tracte als detinguts ha estat correcte.

No ens volem moure de la presumpció d'innocència per a tots —inclosos els agents de l'autoritat— ni de la confiança en l'acció judicial. Però diem que seria greu que aquests dubtes no fossin plenament aclarits amb els mitjans adequats, de manera que sigui restablerta la confiança de tots els ciutadans.

Mai la necessària lluita contra el terrorisme no pot ser confosa amb l'atac a les opinions de ciutadans pacífics i respectuosos dels canals legals per a la promoció democràtica de les seves idees. Un excés en aquesta direcció podria esdevenir contraproduent en el sentit d'estimular el recurs a la violència. La possibilitat d'exercir pacíficament els drets humans d'opinió i d'expressió és indispensable per a la dissuació del recurs a mitjans d'acció perversos.

Alguns es pregunten: la missió entre els no cristians, encara és d'actualitat? No és substituïda, potser, pel diàleg interreligiós? La promoció de l'home no és un objectiu suficient? El respecte de la consciència i de la llibertat, ¿no exclou tota proposta de conversió? No pot hom salvar-se en qualsevol religió? Per què, doncs la missió? (Redemptoris missio, 4)

Joan Pau II en la seva última encíclica, no dubta pas a fer seves les preguntes de bon nombre dels nostres contemporanis sobre l'oportunitat de la missió.

El Papa sent interiorment el deure de repetir, en nom de tota l'Església, aquest crit de sant Pau: "Anunciar l'Evangeli és una necessitat que m'incumbeix... Ai de mi si no anunciés l'Evangeli!". La missió no és pas una activitat facultativa deixada al tarannà més o menys missioner dels uns i dels altres, sinó una exigència interior del mateix Esperit. "La missió brota del mateix cor de Déu del qual vessa l'amor que vol comunicar-se a tots els homes."

Això explica que "l'impuls missioner pertany a la naturalesa íntima de la vida cristiana" habitada per aquest impuls de l'amor de Déu.

I si hi ha "urgència" no és pas perquè l'Església sigui una empresa en fallida, propera a la liquidació, sinó sobretot perquè l'evangelització missionera és "el primer servei que l'Església pot fer a tot home i a tota la humanitat revelant-li l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist" (RM 2).

Ja que el nostre món que "coneix conquestes admirables" sembla al contrari "haver perdut el sentit de les últimes realitats i de la seva mateixa existència". Ara bé, el Papa diu, i sovint ho repeteix, que Crist "revela plenament l'home a si mateix". El seu Evangeli "no li lleva res a la llibertat de l'home, al respecte degut a les cultures, a tot el que és bo en tota religió".

Ser misioner no és ni imposar una ideologia ni forçar les consciències sinó: "adreçar la mirada de l'home, orientar la consciència i l'experiència de tota la humanitat vers el misteri de Crist" (RM 4).

Nogensmenys, aquest "exclusivisme cristià" que ensenya que Jesucrist és el mitjà únic i universal de la salvació de Déu, no corre el risc de ser un obstacle pel diàleg? No seria preferible reconèixer tots els corrents religiosos com altres tants rius convergents vers l'oceà de Déu, centre i fi últim de totes les religions? Cada religió té també el seu guia propi vers Déu, el seu "salvador", el seu camí de salvació.

Aquesta manera de pensar estaria de fet en

contradicció amb l'afirmació central i constant del Nou Testament que proclama la universalitat de Crist. "No hi ha pas sota el cel altre nom donat als homes, pel qual hem de ser salvats." Afirmació que no és arbitrària sinó que es basa en el testimoni del mateix Crist que declara: "A Déu ningú no l'ha vist mai. El Fill unigènit —que viu en la intimitat del Pare— Ell, en persona ens l'ha fet conèixer." (Jo 1, 18.) "Aquesta autorevelació definitiva de Déu és el motiu fonamental pel qual l'Església és missionera per natura." (RM 5) Déu ha parlat, l'Església no pot callar.

És Déu mateix qui ha volgut fer de Crist no pas un camí entre altres, sinó "el" camí únic que condueix a Ell. "Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida." Jesús de Natzaret és el Verb de Déu. "És precisament aquest caràcter únic de Crist que li confereix un abast absolut i universal." Ell està al centre del pla diví de salvació i per tant també de les "riqueses espirituals amb les quals Déu beneficia tots els pobles". I ja que, per la seva encarnació, s'ha unit a tot home, "hem de creure que l'Esperit Sant ofereix a tothom la possibilitat que, de la manera que només Déu coneix, s'associï a aquest misteri pasqual." (RM 6)

La urgència de la missió està lligada al fet que Crist aporta una "novetat radical", una vida que és

do de Déu que l'home ha d'acollir "si vol realitzar-se plenament segons la seva vocació integral" (RM 7) I tots els homes tenen el dret de saber això que se'ls ofereix.

Sens dubte que són lliures de refusar-lo ja que "ningú no pot ser forçat

d'anar contra la seva consciència". "Però, què esdevé l'home sense obertura a l'Absolut?" es pregunta el Papa (RM 8). La resposta ja està inscrita en la història de la humanitat. Quan tota transcendència és negada, els poders tenen la temptació d'erigir-se en norma absoluta, posant en perill la llibertat de l'home.

Per això anunciar el testimoni de Crist no és violar la llibertat "ja que la fe exigeix una lliure adhesió de l'home". No ens avergonyirem pas de l'Evangeli que és una força de Déu, una Bona Nova sempre pertinent per a l'home. El respecte de les consciències no impedeix pas els cristians de donar testimoni de la seva fe, de fer conèixer "la riquesa del misteri de Crist" que aporta una insospitada plenitud a la recerca de l'home.

L'Església desitja ardentment proposar aquest do de la fe, ja que sap, per experiència, que el veritable alliberament de l'home és en la mesura de la seva obertura a l'amor de Déu. Però l'Església no imposa res, "respecta les persones i les cultures, i s'atura davant l'altar de la consciència" (RM 49).

■ Michel Hubaut

Franciscà

RESPIR

Només en broma?

Potser no cal donar-hi gaire importància, però les paraules diuen el que diuen, encara que el qui les pronuncia no ho vulgui dir; a risc de ser mal enteses, les paraules hom les entén com les entén; i, encara, són judicades com són judicades, i poden ser judicades malament. I les paraules certament que no hi tenen cap culpa. Potser em direu: On vols anar amb tota aquesta preparació? Senzillament vull transcriure dues frases dites per un professor a classe en un Institut. Digui un dia: "Prefereixo la contaminació dels fums, que la que l'Església i el Cristianisme ha portat a la història". I un altre dia, proposant als alumnes el tema d'un treball que havien de presentar per escrit, els advertí: "Si em defenseu en Wojtila, us suspenc!" Que només era dit en broma? Potser sí. De tota manera, els alumnes que m'ho van reportar s'ho van prendre seriosament. Massa ingenu? Poc sentit de l'humor? Potser també. De tota manera, un bon professor hauria de ser més just!

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa Riera

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas; Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Peré Campàs; Salvador Cardús; Rosa Colléll; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaça; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM-

BARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Camizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes. □ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/ València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84.

Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Rock cristià al David '92

He conegut l'Aurelio al Multifestival David '92, que acaba de tenir lloc a Cerdanyola.

L'Aurelio Pitino és un jove sicilià que viu a Torí. Es confessa cristià i se'l veu entusiasmat amb la seva fe. Com molts, gràcies a Déu. És, alhora, un "roquer" entusiasta que compon i canta música. També com tants n'hi ha... El que ja no hi ha tant són joves cristians militants i, alhora, cantautors de rock. I aquest, justament, és el cas de l'Aurelio. Ja comptava amb quatre àlbums discogràfics ("Io e te", "Don't cry", "Keep on dancing" i "Every body") quan, el 1989, va "retrobar Déu", com s'agrada de dir ell mateix. En convertir-se, la seva cançó va prendre un altre sentit. A partir d'aleshores hi parla obertament de la seva fe i de la felicitat que li dona. Sovint hi introdueix petits fragments literals de la Bíblia... Forma part del grup "Anno Domini".

Ens vam trobar, precisament, en una taula rodona en la qual discutíem, amb el basc Javi Chento, autor del disc recent "El rostro de Dios" i amb el cantautor barceloní Héctor G. Rodríguez, sobre si és possible un rock cristià... La qüestió té els seus replecs difícils...

¿És el rock un llenguatge amb el qual es pot dir el que es vulgui? O forma part d'una cultura essencialment lligada amb una determinada visió del sexe, amb la droga i àdhuc —afegeixen alguns— amb connotacions satanistes? Alguns aspectes d'aquesta cultura, com la lluita contra les discriminacions i la hipocresia social o l'anhel de llibertat... no són també part del missatge cristià? Independentment dels seus textos —no sempre intel·ligibles— la música en sí, ¿no és ja un llenguatge que diu unes determinades coses? De tot això se'n pot parlar i no acabar mai. Ara, el fet que unes persones concretes, com l'Aurelio i l'Hèctor, visquin el rock, barrejat amb la fe, és inapel·lable. Té força, sobretot, en el cas de l'Aurelio, si més no, que no es tracta d'un cristià que ha anat a fer rock, sinó d'un roquer que, havent arribat a la fe, resta com un llevat, en el seu medi de sempre... Ell deia de si mateix que és un cristià que anuncia el missatge al carrer. I matisava: miro de transmetre no la pràctica eclesial, sinó la felicitat de tenir Déu...

Una altra cosa és saber si això no acabarà, pel dinamisme d'aquests continguts, en una certa transformació del rock. El temps ho dirà. L'important —i meravellós— és que hi hagi roquers que evangelitzen.

Precisament en la ponència que precedi a la taula rodona, jo plantejava aquesta pregunta: des d'on podem evangelitzar? Juntament amb el "què", és a dir, el contingut del missatge, i amb el "com" o les condicions de l'evangelització, la pregunta de "des d'on" té importància. Jesús, a més d'anar a les sinagogues, evangelitzava al carrer i a la plaça pública, als descampats i a la vora del mar... on trobava o atreïa la gent. Avui la gent són al costat del televisor i de la ràdio i el carrer i la plaça pública són la cultura dels mèdia. I aquesta cultura és buida d'Evangelí...

Benvinguts siguin els roquers cristians... Benvingut el multifestival David que ens fa adonar que la predicació a l'Església, i el testimoni de l'amor fratern, i la presència compromesa i discreta del cristià en la vida de cada dia, han de ser completats amb la visibilitat de l'Evangelí des del carrer. Ens cal deixar petjades a la cultura d'avui. Altrament, la majoria dels homes i dones del nostre temps no tindran la possibilitat de descobrir Jesús... El David, que tan esforçadament han drecat Luis Alfredo (l'autor, entre altres cants, de l'ara tan difós "No poseu els ulls en ningú més que en Ell") i Xavier Morlans, consiliari, professor de teologia i també cantautor, juntament amb un ampli equip de col·laboradors, és una realitat consolidada. Aquest any ha comptat amb participants dels molts punts d'Espanya, d'Itàlia, d'Holanda, d'Alemanya, d'Hongria, de Croàcia, d'Argentina... i amb la presència de la Societat Internacional d'Artistes Cristians (SIAC). És una realitat consolidada, però necessita més suport de tota la comunitat eclesial.

■ J. Carrera Planas

Josep Manuel Estepa Llaurens és l'arquebisbe castrense. Baixet, de seixanta-cinc anys, podria portar galons de general, però vesteix simplement sotana negra, amb pectoral i anell episcopal. És una barreja d'andalús que va néixer a Jaén, de basc, ja que fou prevere de Bilbao i de català per la mare, Llaurens. D'això se'n vanta ell, per bé que és un home europeu format a Roma i a París.

Per què en parlo? Perquè la setmana passada va presentar a Madrid el text del nou Catecisme de l'Església Catòlica amb el subtítol de Compendi de la Doctrina Catòlica, anomenat més vulgarment el *Catecisme Universal*. Ens el va presentar als bisbes de la Comissió Permanent exhibint el gruixut volum de quatre-centes cinquanta pàgines in folio del text original, que és el francès, i del qual només existeix un parell de dotzenes en mans del qui formen la Comissió i el Comitè de Redacció. Aquests, amb l'ajut d'experts, estan fent acceleradament, la versió a l'italià, l'angès, a l'alemany, a l'espanyol, al polonès i al portuguès.

El passat dia vint-i-cinc de juny el Papa va aprovar aquest text, que s'estava elaborant des de l'any mil nou-cents vuitanta-sis i que ha causat una gran expectació en l'Església catòlica. La prova en són les vint-i-cinc mil esmenes que els bisbes de tot el món varen enviar a la Comissió de Redacció l'any mil nou-cents noranta quan vàrem ser consultats. La Comissió les ha estudiades amb l'ajut d'ordinadors i ha incorporat al text tot allò que ha cregut més important.

L'anunci d'aquest catecisme va generar una certa preocupació en alguns sectors de l'Església que pen-

sen que el Catecisme, tot salvant la unitat de la fe, ha d'ésser una eina adaptada a la cultura i als problemes dels diferents llocs. De fet en els últims anys han estat cèlebres el Catecisme Catòlic de les Diòcesis d'Alemanya i el Catecisme Holandès publicat per

l'Institut Catequètic de Nimega. També a França, a Espanya, a Itàlia i altres nacions s'han fet catecismes moderns i alguns bisbats n'han fet de propis sota l'autoritat de llurs bisbes. El nou Catecisme Universal, segons el cardenal Ratzinger, no s'oposa a aquest desenvolupament històric, sinó que n'és més aviat el fruit. I, per al futur, es tracta d'una obra destinada, en primer lloc, als bisbes i als experts. Ells l'hauran d'utilitzar com a punt de referència per redactar catecismes diocesans i nacionals. Una mena de directori bàsic de l'activat catequètic.

És normal que hom es preguntés el que és un Catecisme. Immediatament per a molts s'evoca la idea d'un petit llibre amb preguntes i respostes sobre la substància de la fe destinat a fer aprendre als nens unes fórmules elementals. De fet, és el tipus peculiar de llibre més o menys extens que ha de servir per iniciar en la fe catòlica explicant els seus continguts elementals, i pot ésser al mateix temps, una regla de fe, una explicació de la tradició, més o menys detallada, un manual didàctic, un llibre de lectura i d'estudi personal, el que en podríem dir un manual de la fe.

Per tot això, sense que es pugui dir un llibre polèmic, si que ha estat des dels seus orígens el segle XVI, coincidint amb l'aparició de la impremta, un llibre de vegades apologetic i definitori de la fe catòlica enfront de la protestant. El mateix Martí Luter va publicar el seu catecisme l'Església Catòlica va respondre amb

l'edició l'any 1566, del Catecisme Romà. El concili de Trento acabava de dir que "els bisbes tinguin cura, almenys els diumenges i els dies de festa, a cada parròquia, que els nens siguin instruits en els primers elements de la fe i en l'obediència que deuen als seus pares". També s'escampà per tot el món el Catecisme de Sant Pius X a l'inici d'aquest segle, encara que anava dirigit especialment a les regions italianes.

És cert que els catecismes han configurat en part la cultura d'Europa i del món catòlic. Han estat un model religiós, una espècie de llenguatge comú, en donar una idea de l'home, una visió de la vida, de la família i de la societat que han marcat profundament la manera d'ésser de la cultura occidental. Per això l'aparició d'aquest nou text, que incorporarà la doctrina de l'Església del concili Vaticà II i les respostes als problemes d'avui, fent una síntesi pedagògica de la fe de l'Església, és un fet rellevant que val la pena considerar.

En alguns articles de premsa he vist que es publiquen frases i textos del nou catecisme. ¿Com és possible, si en tot el món no n'existeixen més de dues dotzenes d'exemplars amagades sota secret? La Santa Seu vol que apareguin simultàniament almenys les edicions en llengua anglesa, francesa i espanyola, les més universals, a fi de no privilegiar el text francès original. Això vol dir que fins a final d'any no es disposarà d'aquestes edicions, i per les altres llengües potser encara més tard, segons sigui el treball dels traductors i dels editors. No oblidem que d'aquest catecisme, durant els anys de preparació, se n'han fet deu redaccions successives i algunes han estat trameses a experts de

diferents països per a consulta. D'aquí vénen les filtracions a la premsa, que no són, molt probablement les del text definitiu. És curiós d'observar l'interès dels periodistes per cercar com es tracten temes d'actu-

alitat com les armes nuclears o la manipulació genètica. Un catecisme, però, des del temps de la Bíblia i dels primitius cristians, és principalment un text que prepara la professió de fe baptismal i que insisteix en la Trinitat Divina i en Jesucrist.

És de suposar que també se'n farà una edició catalana. El nombre de bisbes i d'experts de la nostra llengua, als quals va primàriament dirigit, no ho justificaria. Però un text d'aquesta importància, avui que les possibilitats editorials són tan grans, interessarà centenars o milers de persones en el nostre país, com ha passat amb els textos dels decrets conciliaris, dels llibres litúrgics, del nou codi de dret canònic i de les edicions bíbliques. La versió castellana de segur que tindrà adaptacions al llenguatge d'Amèrica i se'n faran múltiples edicions. La catalana, quan arribi, serà bo que tot respectant elements tipogràfics semblants a les altres versions per fer reconèixer el seu origen comú, hauria d'ésser una edició manual i popular, a l'abast de la majoria, cosa no fàcil en un llibre que pot arribar a les vuit-centes pàgines de text.

Sembla que amb aquest segle acabaràn les grans iniciatives conciliaris. Aquest catecisme és encara un dels seus fruits.

■ Joan Martí
bisbe d'Urgell
(De "AVUI")

SABER ESCOLTAR

Crèduls!

"La gent s'ho creu tot, menys les coses de la religió", diu un metge dietista a una presentadora de la ràdio a propòsit dels efectes nutritius del pa. M'adono que té tota la raó. Les persones d'avui accepten una enorme muntanya d'afirmacions que els són proposades sense cap mena de comprovació. Ves, és qüestió de fe! De fe en proposicions humanes! En canvi, molts d'aquests homes i dones refusen la fe religiosa.

Resulta que la gent, d'una manera contradictòria, és gent de fe. Creu en el tarot pronunciat per un mag amb la testa coronada de llautó, en el futur brindat pels bruixots i en el pronòstic de la màquina vomitadora d'horòscops a l'estació del metro. Creu en els extraterrestres i qualifica determinades andròmines amb el nom d'"objectes voladors no identificats". Creu en l'èxit rejoyenidor de les cremes de bellesa i en la gimnàstica com a panacea que dona bellesa al cos per poder lluir —propaganda dixit— el banyador. Creu

cegament en la veracitat de totes les notícies dels mitjans de comunicació, en la pretesa imparcialitat de les enquestes i atorga valor normatiu a la simple opinió generalitzada. Creu, per la publicitat, que un cotxe és com un tigre... Creu, creu molt. Ho creu tot. S'ho empassa tot. Set de felicitat cercada en el pou del món visible, palpable i fruïble?

No creu, en canvi, en els pocs articles del Credo, la veritat que fa feliç de debò. Resulta paradoxal! Potser la fascinació enlluernadora de les coses impedeix de veure la llum verdadera. La felicitat, però, sempre fuig. Com el mercuri, que sembla que l'has agafat i no l'asseixes. El goig i la llibertat i la pau s'escapen de les mans i del cor. Buit, l'home resta trist i es lliura novament —com qui no està escarmentat— a la recerca de la benaurança. Quan, en realitat, la tenim a prop nostre, en el cor, i és Déu.

■ Joan Guiteras

Sant Pau era un enamorat dels JJOO. En les epístoles paulines trobem moltes comparacions cristianes revestides del ropatge olímpic: *córrer, ser coronat, seguir les regles*, etc. Sant Pau fou un olímpic de Déu, un atleta entrenat pel gran olímpic, que fou Jesucrist. "No sabeu que els qui corren a l'estadi, encara que corrin tots, un de sol se n'emporta el premi? Correu, doncs talment, a fi que guanyeu la medalla. Tot atleta se sotmet a un entrenament dur; ells per obtenir una corona que es marceix; nosaltres, una d'immarcescible" (I Cor. 9,15). Ara, dos mil anys més tard, ens ha tocat a nosaltres presenciar aquest esdeveniment. Si sols ens quedéssim en l'esdeveniment, seria molt pobre la nostra conducta. Pau, que la va viure, en feu una relectura cristiana. Es el que fa tota persona amb una fe viva.

Pels antics, la flama presidia els Jocs, car no era un joc vulgar, per divertir-se sols, ans per agrair a Déu tants de beneficis que rebem d'ell, com la salut que permet als atletes exercitar-se en les distintes menes de competicions. Car per ells, el foc era un signe de la presència de la divinitat. La mateixa Bíblia ens parla de Moisès adorant Déu invisible sota l'aparició d'una flama que

Ha passat la flama olímpica

no s'extingia (Ex. 3,1-6). Per un tal motiu l'anomenaven "sagrada". Avui dia, adjectivar la flama de sagrada és una exageració periodística. Ells han de cuinar la notícia perquè es vengui. Doncs, vinga flama sagrada, sacerdotesses, vestals i tota la parafernàlia que vulgueu. Això és imitar a ulls clucs l'antigor, nogensmenys havent plogut molt i molt. Adaptar, sí; imitar servilment sols, ho fan els aprofitats.

Un altre símbol de la divinitat a l'antigor era la muntanya. Per un tal motiu ha agradat la pujada de la flama a Montserrat. Aquesta sí que és la nostra muntanya santa. Honorada per la Mare de Déu, i perfumada constantment per les oracions i bones obres de monjos i pelegrins. L'encontre, doncs, de la flama i de la muntanya sí que té sentit, si se'l sap llegir. Dos símbols que es troben i es completen. Enhorabona!

Tots desitgem l'èxit dels propers

JJOO. Són els de casa nostra, i ho hem significat amb la nostra presència i el voleiar de les nostres senyeres. Il·lusió i alegria. Per molts anys ho puguem recordar. Però el més bell resultat dels jocs no fóra el munt de medalles assolides, ans que el mateix dia que acabaran es fes realitat l'esperit d'aquests jocs: ésser tots més humans. Pau i cessament de les guerres a l'antigor per honorar la divinitat: *mens sana in corpore sano*, val a dir, amb el cos i l'ànima plens de salut; germanor entre races i llengües; unitat en la pluralitat... que són les motivacions humanes i cristianes, reforçant-se l'una amb l'altra. Com deien els nostres avantpassats després de la llarga sembra de la tardor, confiant el gra a la mare terra: "Que Déu hi faci més que nosaltres".

■ Ignasi Farreras Jordana

• CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ Un xicot com cal

Sr. Director:

La proesa ciclista duta a terme pel jove navarrès Miguel Induráin d'una magnitud, importància i esforç fora de sèrie, ha estat molt valorada per l'opinió general, però potser no tant com es mereixeria o més ben dit, com hauria estat lloat normalment, si no hi hagués hagut constància de la seva sinceritat proclamada públicament, coneguda per molts, que és un fidel creient que se sent orgullós de poder complimentar setmanalment el precepte dominical.

MONTSERRAT
DOMÈNECH CLARÓS
L'Estartit (Girona)

Això es demanar molt a l'Ajuntament o al Corte Inglés, amos i senyors de la situació urbanística de la Plaça de Catalunya-Portal de l'Àngel?

Escric aquesta idea perquè hi crec com una cosa digna de la nostra gran Barcelona.

Sivoleu podeu obrir un compte bancari per al projecte Pro-Un Àngel Monumental al Portal de l'Àngel de la nostra ciutat i veureu que aviat es cobreixen les despeses.

Gràcies per publicar el meu suggeriment. Gràcies per instal·lar l'Àngel en el Passeig.

MANUEL ALCOLEA MARÍN
Barcelona

no van a l'església a veure esqueses, sinó a veure l'altar si es possible. Per acabar-ho d'adobar al nº 664 d'aquest setmanari es publica una carta al Director, signada pel Sr. Francesc A. Picas, que es de la meva mateixa opinió i, oh sorpresa! Contesta una nota de la redacció, en què resulta que aquella nota de la Conferència Episcopal, publicada àmpliament a "Catalunya Cristiana" i full dominical, no serveix per a res i la desorientació pels fidels, "fidels" a les instruccions de la Jerarquia, és de les que marquen època. Per favor, que quedi clar d'una vegada i amb les garanties suficients de l'autoritat a què correspongui, com hem d'estar a l'església, amb respecte al l'altar i als altres.

JOSEP ARGILÉS
i MURGÓ
Lleida

◆ Agenollats o dempeus

Sr. Director:

Fa un temps, no massa llunyà, vàreu llegir a "Catalunya Cristiana" un aclariment de la Conferència Episcopal Espanyola i al poc temps al full dominical de la parròquia, en què deia que durant la Consagració, a la missa, la postura dels fidels, era estar-se agenollat i que només es dispensava als malalts o impedits i també en les misses multitudinàries o que s'estigués en males condicions, per tant quedava ben clar. No obstant moltes persones, fins i tot monges i catequistes, no fan cas d'aquella instrucció, donant mal exemple i molestant els de darrera, que

◆ Sobre la creació de una autèntica Conferència Episcopal Catalana

Sr. Director:

En relació a la Carta oberta que el Consell Català de Moviments especialitzats ha adreçat als Bisbes de les diòcesis catalanes sobre la creació d'una autèntica Conferència Episcopal Catalana, com a canonista, assenyalo els punts següents:

1— Certament l'actual Conferència episcopal tarraconense no té personalitat jurídica canònica, tampoc civil.

2— L'enfocament que s'ha pretès donar a l'esmentada Conferència episcopal com a **ens autònom i independent** no respon a la concepció d'una Església "comunió".

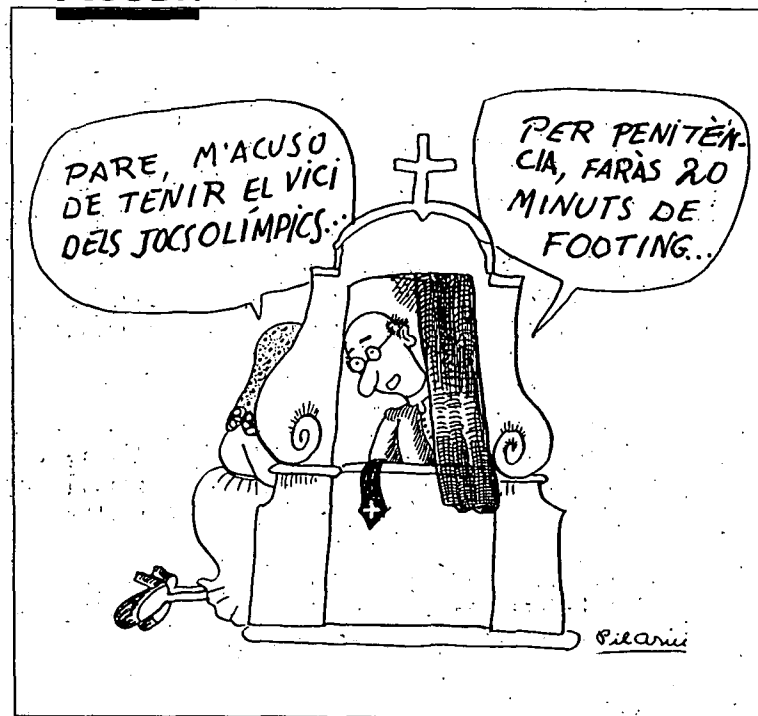
3— A Catalunya hi ha la **província eclesiàstica tarraconense** i la seva seu és l'Església metropolitana de Tarragona; hi pertanyen totes les diòcesis catalanes excepte la de Barcelona. Resulta que, en elevar Pau VI la diòcesi de Barcelona al rang d'arxidiòcesi l'any 1964, va determinar que l'**eximia de la jurisdicció metropolitana de la seu tarraconense**.

4— El metropolità de Tarragona, al qual correspon convocar el concili **provincial** (sic), no té autoritat per cridar a concili l'arquebisbe de Barcelona, ja que aquest no és sufragani seu.

5— Es beslluma la solució del "galimaties canònic" en la constitució de la **regió eclesiàstica de Catalunya**, la qual estaria composta per l'actual província eclesiàstica tarraconense i la nova província eclesiàstica de Barcelona (arxidiòcesi amb diòcesis sufragànies). Però aquest quefer requereix temps i consultes als organismes eclesiàstics competents.

JAUME RIERA RIUS
Canonista (Barcelona)

ACUDIT

◆ Porta de l'Àngel

Sr. Director:

Acabada la gran restauració del Portal de l'Àngel de Barcelona-Ciutat, trobo a faltar el seu protagonista; una gran estàtua de l'Àngel al bell mig del passeig per als vianants.

És cert que al seu dia, en desaparèixer les muralles de la Ciutat de Barcelona, l'Àngel va passar a la nova parròquia del Sant Àngel Custodi d'Hostafrancs.

Però en una època d'il·lusió i gran respecte per tot allò antic, seria just i de bon gust, que en el Portal de l'Àngel, tots admiréssim el Gran Àngel de Barcelona.

Es proscriu de manera contundent el terrorisme i la pena de mort

El Papa aprova el Catecisme universal

Joan Pau II ha aprovat el "Catecisme de l'Església Catòlica", potser el document doctrinal més important del seu pontificat. Les diverses edicions no estaran disponibles fins d'aquí a uns quants mesos, ja que encara s'està treballant en les traduccions. Tots els catecismes en vigor hauran de ser revisats tenint com a punt de referència el nou Catecisme de l'Església catòlica, que el Papa acaba d'aprovar. Així ho afirmà el cardenal Ratzinger, a la roda de premsa sobre aquest document. El text serà secret fins a la publicació de les traduccions oficials en les principals llengües, que s'espera que tinguin lloc abans de fi d'any. Per la seva banda, monsenyor Estepa, un dels redactors, afirmà que al Catecisme s'hi condemna contundentment el terrorisme i es rebutja la pena de mort. Pagar els impostos i respectar les normes de trànsit, es troben entre els nous mandats.

En unes cinc-cents pàgines, el Catecisme Universal resumeix la doctrina catòlica en el camp teològic i moral, amb una exposició que, seguint l'esquema tradicional, comenta les veritats del Credo, els sacraments, els manaments i el Parenostre.

Demanat pel Sínode de 1985, aquest document ha tingut una llarga elaboració. Una comissió nomenada pel Papa féu un esborrany que, el novembre de 1989, fou enviat a tots els bisbes. Les Conferències episcopals enviaren prop de vint-i-cinc mil fitxes proposant esmenes a la primera redacció. "La idea del catecisme o compendi de doctrina catòlica —afirmà aleshores el cardenal Ratzinger— ha trobat una confirmació claríssima en la consulta a tot l'episcopat".

Les crítiques a l'esborrany foren per manca d'homogeneïtat i absència d'unitat redaccional, i la part moral va ser la més atacada. A partir dels 25.000 suggeriments rebuts, el comitè de redacció treballà du-

Cardenal Ratzinger: "és un dret dels fidels poder rebre l'autèntic, íntegre i complet anunci de la fe cristiana"

rant tot l'any 1991. A començaments d'any es lliurà al Papa l'últim text, que Joan Pau II ha estudiat durant mesos, fent les darreres modificacions.

S'han tingut en compte 20.000 suggeriments

Compost per més de quatre mil proposicions, aquest Catecisme té quatre parts: el Credo, els sacraments, els manaments i una exposició del Parenostre. L'ha redactat una comissió de set bisbes especialistes en catequesi, designada pel Papa, entre els quals hi ha el bisbe espanyol monsenyor Estepa. Una altra d'onze bisbes i cardenals, presidida per Ratzinger, ha supervisat la feina. S'hi han tingut en compte més de vint mil suggeriments dels bisbes d'arreu del món.

Se cita el "Credo del Poble de Déu", de Pau VI

Aquest Catecisme està dirigit a les Conferències episco-

pals, i ha de servir de base per preparar d'altres textos adreçats als fidels. Des del punt de vista formal, s'hi fa constant referència a la doctrina del Vaticà II —se citen paràgrafs textuais dels documents conciliaris, com la "Gaudium et spes" i "Lumen

gentium" —. També s'hi cita el "Credo del Poble de Déu", de Pau VI.

El nou Catecisme, segons aquestes fonts, parla del "pecat original que Adam i Eva han transmès a la seva descendència"; de la "concepció immacu-

lada" de Maria, "exempta del pecat original i preservada de tot altre pecat", de la seva "virginitat perpètua i real, també en el part del Fill de Déu fet home"; afirma que la fe "en la veritable encarnació del Fill de Déu és signe distintiu de la fe cristiana"; reconeix que la resurrecció de Crist "és un fet històric".

Declaracions de monsenyor Estepa Llaurens

Monsenyor Estepa Llaurens, membre de la Comissió de Redacció del Catecisme de l'Església catòlica, ha explicat que no hi ha novetats pel que fa a la doctrina tradicional, que es formula amb un llenguatge actual. La pena de mort no té sentit i el recurs a la guerra com a legítima defensa cal mesurar-lo, segons el nou Catecisme. S'hi esmenta la protecció de la natura, el pagament dels impostos, el respecte de les normes de trànsit i algunes regles per als mitjans informatius, que es presenten com a noves obligacions.

Segons monsenyor Estepa, s'està fent ja la traducció espanyola del Catecisme, fidel al text aprovat pel Sant Pare.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Per què no metropolità a Barcelona?

En la festa de Sant Pere i Sant Pau, 29 de juny, el Papa va celebrar l'Eucaristia en la basílica de Sant Pere de Roma, dins la qual conferí —com cada any en aquesta diada— el pal·li a trenta arquebisbes metropolitans, entre ells el de Madrid, cardenal Angel Suquía.

En la cerimònia, el Papa imposà el pal·li —un collar de llana blanca— als nous elegits. El pal·li es confecciona amb la llana dels anyells de la granja pontificia i els metropolitans l'usen en els actes litúrgics del seu propi bisbat.

Els metropolitans són els titulars de certes diòcesis que tenen una preeminència jurisdiccional sobre d'altres, que per això s'anomenen diòcesis sufragànies. És el cas del cardenal Suquía després de la creació, l'any passat, d'altres bisbats a partir de l'arxidiòcesi madrilenya.

Aquest antic ritu "subratlla —digué el Papa— el vincle d'estreta comunió que uneix a cada u de vosaltres amb el successor de Pere, fonament visible i principi de la unitat de tota l'Església".

En un altre moment de la seva homília, afegí: "Tant de bo que l'amor de Déu alimenti la vostra dedicació apostòlica, sostenint-la amb un lliurament diari al servei del ramat que us ha estat confiat".

Experts en la matèria consultats per aquest

redactor, han manifestat que el mateix títol de metropolità s'hauria de conferir al titular de l'arxidiòcesi de Barcelona, cosa que seria possible si, com s'ha fet a Madrid, es creessin nous bisbats desmembrats de l'actual macrodiòcesi de Barcelona, o, més que l'actual títol d'arquebisbe sense diòcesi sufragànies no és contemplat en el nou Codi de Dret Canònic. Caldria, doncs, que la designació de "metropolità" li fos atorgada per continuar essent arquebisbe.

Si el Papa desitja que els metropolitans es lliurin "amb dedicació diària al servei del seu ramat que els ha estat confiat", es podria dur a terme millor en una parcel·la, la de la diòcesi de Barcelona, igual extensa que la de Madrid, continuen afirmant els mateixos experts.

Per altra part, un mitjà informatiu de solvència ha manifestat aquests últims dies que la creació d'uns bisbats sufragànies de l'arxidiòcesi barcelonina resoldria d'arrel el problema en què es troba el projecte del Concili a Catalunya, recentment anunciat. O bé la Santa Seu dóna permís perquè hi participin els fidels de Barcelona, o bé el Concili es farà sense la seva presència.

■ Francesc Gamissans

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

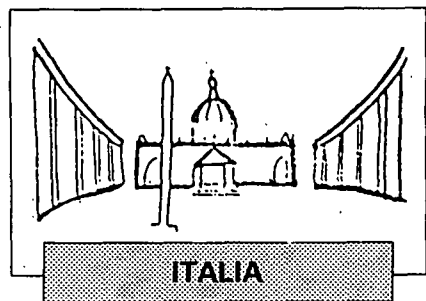
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3^a. 2^a.
Tels. 487 71 80 - 487 71 18
Pref. Concertar entrevista.

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalescències. Pòques places. Tel. 427 44 53.

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

ROMA: Reunió dels membres de l'Ajuda a les Esglésies Orientals

El papa Joan Pau II ha rebut els participants a la reunió per l'ajuda a les Esglésies orientals, que se celebra a Roma. En el seu discurs, el Papa ha fet notar que en una època en la qual semblen triomfar els particularismes, "l'Església resplendeix per raó de la seva universalitat, de la seva consciència que li dicta que allí on pateix l'home, cal portar-hi la Bona Nova amb la paraula de la fe i la mà estesa en gest de solidaritat".

El Papa també s'expressà sobre la unitat dels cristians. "Una unitat que pot ser afavorida per un treball comú de caritat". Ara més que mai, subratllà Joan Pau II, "els creients en Crist, els que han estat batejats amb la seva mort i resurrecció, han de pre-

sentar-se units..."

Segons el Papa, el servei de la caritat és un gran servei al retrobament de les Esglésies. "El coneixement mutu madura en la mútua sol·licitud pel bé de tots; constitueix un vehicle privilegiat per a la unitat ja que no tanca les Esglésies en elles mateixes, sinó que les obre al servei comú que el món necessita..."

(APIC)

VATICÀ: abraçada a un metropolita ortodox

Després d'una missa solemne amb motiu de la festa de sant Pere i sant Pau, Joan Pau II ha abraçat el metropolita Iakovod representant de l'Església ortodoxa. Aquest signe de reconciliació entre les comunitats catòlica i ortodoxa recorda el gest del papa Pau VI i del patriarca Athenàgoras a Jerusalem, l'any 1964. Joan Pau II desitja que els creients de les dues Esglésies "acceptin una purificació real dels vells records" per tal de poder continuar el diàleg. La tensió entre les dues confessions s'ha exacerbat a propòsit dels catòlics de ritu bizantí d'Ucraïna (uniates), i la reunió prevista al Líban ha estat ajornada fins el 1993.

Prop de la meitat en el continent americà

L'Església catòlica compta mundialment amb 928 milions de fidels

ROMA.—Segons les estadístiques publicades pel Vaticà, l'any 1990 l'Església catòlica comptava 928'5 milions de fidels, o sigui el 17'7% de la població del planeta (5.250 milions d'habitants). Es tracta d'un augment del 2'4% en relació a l'any precedent. Aquest creixement és el més elevat des de 1978. Prop de la meitat (49'6%), dels catòlics viuen en el continent americà, especialment a l'Amèrica llatina. De 1978 a 1990, el nombre de preveres ha baixat un 3,7% passant de 418.522 a 403.173, mentre que el nombre de bisbes passa de 3.650 a 4.210.

En relació a l'any precedent, la progressió dels catòlics l'any 1990, malgrat una regressió a l'Orient Mitjà, ha estat més important a Àsia (6'6% d'augment) i a Àfrica (3'8%), mentre que el nombre de catòlics roman constant a Europa i a l'Amèrica del Nord. En el continent americà viu prop de la meitat dels catòlics del món, majoritàriament a la part sud del continent (370 milions sobre 461), mentre que a Europa no compta més que 30'7% (285 milions), Àfrica (89 milions) i Àsia (86 milions).

Augment del nombre de preveres en el tercer món

Amèrica amb els seus 1591 bisbes, dels quals 799 al Sud, té el 37'8% dels bisbes del món, contra el 34% Europa (1435 bisbes). El major retrocés del nombre de preveres entre 1978 i 1990 ha estat registrat a Europa (-9'8%) i a Amèrica del Nord (-7'8%), mentre que han augmentat un 21% a Àfrica i un 29% a Àsia. L'any 1990 hi havia en el món 257.960 preveres diocesans i 145.477 preveres religiosos. El major nombre de preveres es troba a Europa (224.606, o sigui el 55'7%) seguit per Amèrica (118.882, o sigui el 29'5%), Àsia (33.855, o sigui el 8'4%) i Àfrica (20.399, o sigui el 5'1%).

Per prevere, hi havia l'any 1990 a Àfrica, 4.358 catòlics, a Amèrica 3.880, a l'Àsia 2.541 i 1.270 a Europa. Hi ha hagut l'any 1990 en el món 8.215 ordenacions sacerdotals, contra 5.765 el 1979. El 1990, 7.548 preveres han mort durant l'any. El 1990, es comptava amb uns 96.155 seminaristes, contra 62.670 el 1978. (APIC)

A propòsit de la nova instrucció pastoral "Aetatis Novae"

Els catòlics davant la cultura dels mitjans de comunicació

Vint-i-nou anys després del decret conciliar "Inter Mirifica", vint anys després de la instrucció pastoral "Communio et Progressio", el 19 de març del 1992, la instrucció pastoral "Aetatis Novae", presentada a la premsa per monsenyor John P. Foley, President del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials, constitueix una nova etapa en la reflexió de l'Església sobre els mitjans de comunicació. Una etapa interessant en més d'un sentit.

El to canvia, en efecte; en relació als documents precedents. L'accent és menys intens sobre "els meravellosos descobriments tècnics" que formen els mitjans de comunicació, que sobre "el seu impacte sobre les actituds religioses i morals, els sistemes polítics i socials, l'educació", impacte que no és més que un "mig fer" davant del qual l'Església ha de prendre una actitud

"d'avaluació crítica" i la voluntat de posar en relleu "els reptes ètics" corresponents.

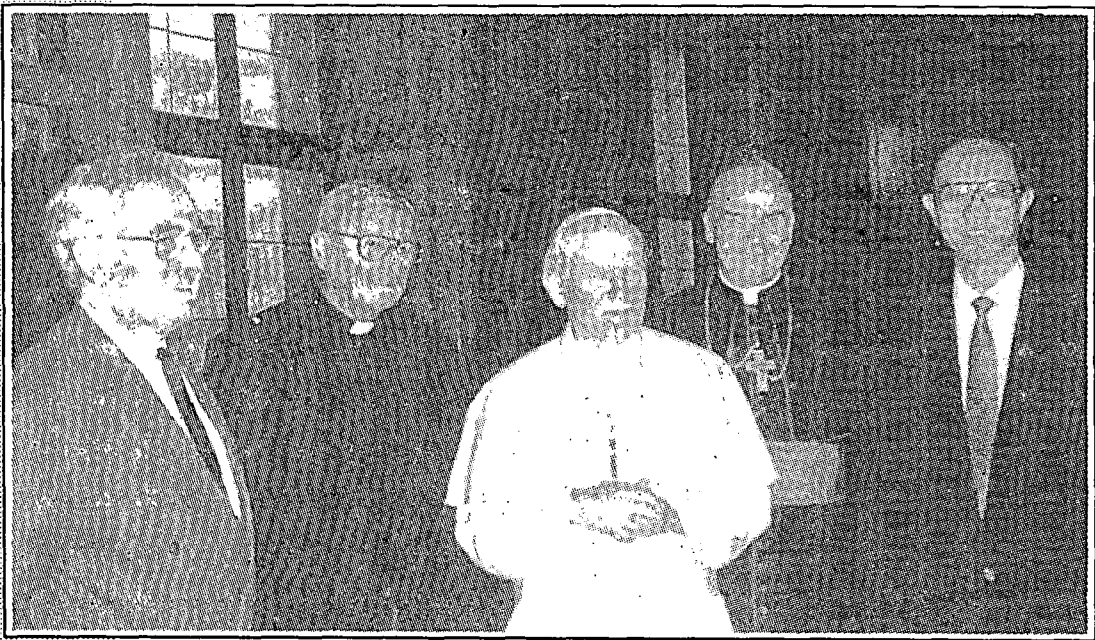
El context mediàtic en efecte ha evolucionat profundament en el curs dels darrers decennis. Generalització mundial de la utilització de la televisió, aparició i ràpid desenvolupament dels video cassetes, introducció de la telemàtica i de les connexions per satèl·lit etc... Tants canvis que han enriquit les nostres possibilitats d'informació i d'intercanvis, fan "del món de la comunicació el primer aeròpag dels temps moderns" ("Redemptoris Missio", 37). Però, ¿com integrar el missatge cristià en aquesta "nova cultura"?

La nova instrucció pastoral s'esforça per aportar respostes a aquesta qüestió. Les respostes que no qüestionen pas

les orientacions teològiques i pastorals de "Communio et Progressio" sinó que inciten vigorosament els responsables de l'Església a conscienciar-se d'aquestes evolucions i a organitzar-se millor, tant per evangelitzar els mitjans de comunicació com per evangelitzar a través d'ells.

L'accent està posat especialment sobre la importància dels "plans pastorals de comunicació", uns plans "realistes i pràctics" que han d'organitzar tant el funcionament dels mitjans catòlics com les modalitats de la presència de l'Església en el món de la comunicació en general.

Anàlisi sociocultural, aclariment teològic, incitació pastoral concreta: aquestes tres dimensions d'"Aetatis Novae" en fan un document estimulant per a tots els comunicadors catòlics — i per a tots els pastors, invitats a conèixer millor i a comprendre els mitjans de comunicació i a desenvolupar una col·laboració més activa i que doni més fruits amb aquells que els produeixen.

Jean-Marie Brunot, President d'UCIP, P. Henk Hoekstra, President d'OCIC, i Chainarong Monthlervichienchal, President de UNDA, visitaren, després de la reunió del Consell Pontifici, el 20 de març propassat, amb Mons. John P. Foley i el papa Joan Pau II.

■ Jean-Marie Brunot

BARCELONA

• **L'ANFE (ADORACIÓ NOCTURNA FEMENINA).**— Prepara una Vetlla de Pregària, pel divendres, dia 24 de juliol, — vigília de la inauguració dels Jocs Olímpics — per pregar i demanar a Déu que aquest gran esdeveniment que tindrà lloc a la ciutat de Barcelona, sigui esportivament i humanament reeixit, i que res no s'hi interposi. Perquè aquests dies siguin de pau i de germanor per a tots: participants i espectadors d'arreu del món que ens visitaran. Aquesta Vetlla tindrà lloc a l'església del Santíssim Sagrament, c/ Aragó, 268, bxs., de 10 a 12 de la nit. Tothom és convidat a unir-se a aquesta pregària.

• **CONCERT DE CARILLÓ.**— Diumenge, dia 26, a les 20 h. CONCERT OLÍMPIC. Carilló i Cor. Anna Maria Reverté, carillonista. CORAL "SOM".

• **ORADORS PER "LA VEU DEL'EVANGELI".**— Pel telèfon (93) 415 66 16 es podran escoltar els següents oradors.

Del 6 de juliol al 2 d'agost ha estat confiat a l'Equip Sacerdotal del Seminari, parlaran el Rector mossén Josep Enric Vives i mossén Salvador Cristau.

Del 3 al 16 d'agost el Dr. Jaume Montaña, Director dels Mitjans de Comunicació del Bisbat de Lleida.

Del 17 al 30 d'agost repeteix la seva predicació el P. Manuel Ribas Buxeda de la Companyia de Jesús.

S'han sobrepassat les 4.000 trucades des de la seva fundació, pel febrer de l'any passat, el qual per a una millor comoditat de l'oïdor funciona nit i dia.

És un bon apostolat recomanat especialment a la gent jove i gran, ja que s'apren a través d'aquestes glosses evangèliques, fruits humans i espirituals.

La gent d'avui, té interessos espirituals?

Creix sorprenentment el nombre de matriculats a l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

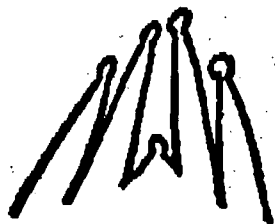
BARCELONA.— Ja hem complert una fita. El primer curs de l'Institut de Teologia Espiritual ha estat impartit. El mes de juny han començat les primeres vacances d'estiu de l'Institut. I podem dir, que finalitzem el curs amb satisfacció, moltes han estat les coses bones, però una en volem destacar: els alumnes ens han estat un testimoni.

És un primer any de funcionament, i encara que hem procurat donar a conèixer aquesta nova institució, que l'hem difós tant com hem pogut, que s'han fet publicacions divulgatives, tot plegat no deixa de ser uns començaments. I què ha ocorregut? Que el nombre d'alumnes ha anat creixent fins a arribar als 112 matriculats, 112 en les matèries que formen el Pla de cursos i 27 en els Cursos Monogràfics impartits.

És una prova fefaent. El món d'avui té fam d'espiritualitat,

d'una formació espiritual. Si, hem començat dient que ha crescut sorprenentment i si hem de dir tota la veritat ho esperàvem. Per què, si no, va sorgir l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona? Quan el 10 de desembre de 1990, l'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles va erigir aquest nou centre d'ensenyament, ja es coneixia la resposta positiva a les diverses iniciatives anteriors interessades a renovar el coneixement aprofundit de la teologia espiritual.

És veritat ho esperàvem i més encara ho esperem, el Sr. Arquebisbe ho afirmà dient: Desitjo que el nou Institut pugui respondre a la creixent fam espiritual de la nostra societat i aprofundir la nostra rica tradició espiritual cristiana com a resposta als reptes del món d'avui.

MISSA

DE PREGÀRIA PELS JOCS OLÍMPICS

Dijous, dia 23 de juliol de 1992
a les 9 del vespre
davant la Façana del Naixement
(Pl. Antoni Gaudí)

**Junta Constructora
del Temple Sagrada Família**

TROBADES D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA

Estudi de repertori MONTSERRAT 1992 Pràctiques de direcció

I TROBADA: 20-25 de juliol

JOAQUIM MIRANDA

II TROBADA: 27 de juliol - 1 d'agost

JOAQUIM SABATER

III TROBADA: 3-8 d'agost

Ma. TERESA GIMENEZ

IV TROBADA: 17-22 d'agost

MERCÈ CANO

A TOTES LES TROBADES:

Instructors adjunts: ANDREU MARTÍNEZ - GREGORI ESTRADA

PONÈNCIA: L'Espai celebratiu: Elements per a una Litúrgia harmònica i significativa.

JOSEP Ma. SOLER

PLACES LIMITADES. PER A INSCRIPCIÓ, DIRIGIU-VOS AL SECRETARIAT D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA 08199 MONTSERRAT (BARCELONA) - Tel. 835 02 51 - (de 12.00 a 13.00)

TROBADA GENERAL D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA, A PIERA (Añoia)
26-27 de setembre 1992

Els que veniu a Montserrat per a les Trobades de l'estiu, podreu inscriure-us, per la Trobada General de Piera, a Montserrat mateix.

ANIMADORS DE CANT

ORGANITZACIÓ INTERNACIONAL
DE COOPERACIÓ SANITÀRIA
MEDICUS MUNDI
amb
BURKINA FASO

per a més informació:

MEDICUS MUNDI
c/ Elisa 14, baixos • 08023 Barcelona
tel. 418 47 62 • 418 48 66

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Aristi. BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

ANGELINA BUFI BRUTAU GRIJALBA, 324 IBARRA ECUADOR.....	21.892 Ptes.
JOSEP RUBIO CAJA POSTAL 1227-CANMPINAS 024 CEP 09300 MAVA SAO PAULO BRASIL.....	21.892 Ptes.
MARGARITA RIBAS I PADROS COL. M.SALVATORI CARACAS VENEZUELA.....	21.892 Ptes.
SOC BNF "ROSALIA DE CASTRO" RUA GIL EANES, 154. AP. 21 04601 SAO PAULO BRASIL.....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

☐ taló que adjunto

☐ gr postal

☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:

Domiciliació: Banc / Caixa.....

Sucursal nº.....

Nº. compte corrent.....

Població.....

Província.....

Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població.....

Signatura.....

Data.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Monsenyor Camprodon parla de les Olimpíades als turistes

GIRONA.— El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, ha publicat una salutació als turistes en cinc idiomes —català, castellà, anglès, alemany i francès— en la qual els recorda que "ens trobem submergits en l'allau dels Jocs Olímpics que són com la punta d'un iceberg". Segons el doctor Camprodon, "les competicions festives seran o han estat una petita mostra de l'esforç sacrificat i constant que s'està duent a terme en els camps dels esports de molts països del món".

El bisbe de Girona diu que "la trobada dels capdavaners dels diversos esports és estimulante, especialment pels joves i crea lligams de fraternitat entre els pobles que hi participen". En aquest aspecte recorda les paraules del Baró de Coubertin: "L'esport ensenyarà als joves a respectar-se i els esperonarà a la lluita dintre una generosa i pacífica emulació".

El doctor Camprodon també recorda unes paraules de Pau VI: "El moviment olímpic és una crida a la joventut a practicar l'esport com a mitjà ennoblidor de la persona humana, el qual demana esforç i domini de la voluntat: és creador de bellesa i promou l'exercici del treball en equip; afavoreix l'exercici dels valors morals i espirituals i manifesta el lliurament a uns ideals". I afegeix el bisbe de Girona: "En l'esport autèntic l'emulació avantaja la competició, car desperta una força interior que estimula la persona a superar-se ella mateixa, més que a superar el veí".

Mons. Camprodon diu que "les medalles fan tant o més honor al propi país que al mateix guanyador i no és per res que a l'hora dels trofeus s'hissi la senyera als acords de l'himne de la nació corresponent". Per últim, recorda que "l'Estany de Banyoles, que s'ha guanyat una subseu en els Jocs, i la proximitat de Barcelona, portaran moltes persones a visitar els nostres bells indrets. Sigueu tots benvinguts i que Déu us faci mercè d'una plaent estada i que el vostre esperit en surti rejuvenit".

■ M. Caballé

Caritas de Tarragona demana ajut per als necessitats

Una Olimpíada en la qual ningú no és el darrer

TARRAGONA.— El mes passat us convidàvem a l'OLIMPIADA DE LA SOLIDARITAT. Si la dels esports fa el compte enrera, la nostra no. Intentem amb la nostra generositat i esforç, arrencar el somriure d'un infant, eixugar les llàgrimes d'un vell, portar esperança al cap de casa i a la dona abandonada amb els seus fills i donar sentit a la vida del jove. En aquesta Olimpíada ningú no és el darrer, tots podem agafar la torxa en el relleu i tenir un lloc en el "pòdium".

21.92.— Matrimoni gran, estan malalts. Cobren una petita pensió però no poden fer front a les despeses bàsiques de la llar. Tenen l'ordre de desnonament. Necessiten urgentment 100.000 ptes.

22.92.— Matrimoni de mitja

edat. La dona està malalta. No tenen cap ingrés i viuen dels ajuts. Per pagar deutes de llum, lloguers i aliments els fan falta 76.980 ptes.

23.92.— Matrimoni amb 4 fills petits. No treballa ningú. El pare està pendent de la revisió mèdica per cobrar invalidesa. Deuen el lloguer, la llum i aliments. Necessiten 58.990 ptes.

24.92.— Dona separada. Busca feina però de moment només fa dues hores de feina a la setmana. No pot pagar les despeses de la casa i ha quedat

endarrerida en el pagament de la llum, el lloguer i aliments. Li fan falta urgentment 62.900 ptes.

25.92.— Matrimoni amb 5 fills en edat escolar. No tenen feina i no cobren res. El marit fa feinetes quan li surten. Deuen el lloguer, la llum i aliments. Necessiten 75.760 ptes.

Agraïm els ajuts que hem rebut per cobrir els finestrals anteriors. Els donatius poden fer-se a: Caritas Interparroquial de Tarragona - Avda. Prà de la Riba, 35. 43001 Tarragona.

FETS I CRITERIS

Parlem de l'stress

La societat actual, amb el seu ritme de vida, amb la intensitat del treball, amb la quantitat d'impactes, amb la tendència a la competitivitat i amb l'estímul a triomfar produeix, en molts de casos, l'stress.

Aquesta paraula, stress, s'utilitza per significar, cada cop més, l'excés de sobrecàrrega a la qual la persona àvui està sovint sotmesa. Aleshores aquest fenomen es manifesta en la vulnerabilitat nerviosa, l'exhauriment, la propensió a la neurosi, el disgust, la por, etc.

El contrari a un estat d'stress és un estat relaxat, quan la persona afluixa o disminueix la tensió. No és pas la meua intenció donar receptes tècniques, sinó exposar unes reflexions de tipus humà i espiritual.

Hi ha una primera referència que crec que s'ha de fer, i és sobre la necessitat de mantenir l'equilibri de la persona. Actualment el desequilibri de moltes persones es deu al poc domini que tenen sobre els béns materials i la possibilitat de passar-s'ho bé. La vida social, d'altra banda, té una gran complexitat i fàcilment ens aclapara o ens domina.

L'equilibri no s'imposa des de fora. És el resultat d'un esforç personal del qual cadascú és el primer responsable. El ritme quotidià s'ha d'equilibrar alternant repòs, treball difícil, treball fàcil, àpats i pauses. El ritme setmanal o mensual ha de preveure aturades, interrupcions i repòs més llarg. D'aquí la utilitat de les pauses o canvis durant els caps de setmana.

S'imposa saber donar negatives. No acceptar un ritme excessiu de treball o un esforç desproporcionat a la pròpia capacitat. No deixar-se dominar per les pròpies afeccions o pels sentiments. No treballar de manera dispersa ni fer la papallona en tots els sentits.

Si alguna oferta no es veu clara és millor escollir allò que és més raonable i menys arriscat. En alguna ocasió serà útil consultar una persona que coneixi el nostre tarannà i sàpiga fins a quin punt estem capacitats per a una determinada tasca.

D'altra banda, considerades les coses amb ponderació, cal no tenir por a entregar-se amb entusiasme. Els qui es donen només a mitges sovint es queden al final més cansats, tot i haver fet poc esforç. Els qui s'entreguen de debò experimenten la joia i la satisfacció del treball ben fet i de la pròpia vitalitat.

No tingueu por dels fracassos. El qui és humil en treu partit: es coneix millor a si mateix i aprèn a treballar amb més objectivitat.

Poseu un dia al matí un ram de flors sobre la vostra taula. Mireu els colors, contempleu l'harmonia... Llegiu pausadament l'evangeli: "Mireu com creixen els lliris dels prats; no treballen ni filen..." (Mt 6, 28).

Bon estiu... sense stress.

■ † Ramon Torrella i Cascante

Arzobispo de Tarragona y Primado

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'ofertir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes. Enquadernació Gualflex, amb dues tintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.
Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

250 joves s'aplegaren a les Borges Blanques mobilitzats per la fe

“Sí a Crist”, romiatge de la Confirmació

LLEIDA

LLEIDA.— Prop de 250 joves de parròquies de l'Arxiprestat del Baix Segre, Baix Urgell, les Garrigues i Serdera, zona rural catalana del bisbat de Lleida, van participar en el ROMIATGE DE LA CONFIRMACIÓ que va tenir lloc recentment a les Borges Blanques.

Convençuts que la fe pot mobilitzar una massa de joves, el Romiatge és una trobada celebrativa-festiva per ajudar els nois i noies de confirmació a descobrir que som una COMUNITAT DE CRISTIANS EN MARXA.

Silenci, cants, pregària, testimonis de vivència de fe, proclamació-escenificació del relat evangèlic de la crida als pescadors, pregàries-ofrenes simbòliques i la professió de fe foren la part seriosa del Romiatge, després de menjar l'entrepà de sopar, gresca amenitzada pel conjunt Oswald-roquers, de Torres de Segre, que ja havia tingut cura de l'acompanyament dels cants durant la celebració.

Roser García, delegada diocesana de pastoral de joventut, va fer el Pregó invitant els joves confirmands d'Almacelles, les Borges Blanques, Casteldans, Puiggròs, Puigverd, Albagés, Torres de Segre i Torrebesses allí presents a ser autèntics i a viure en coherència, proclamant que el Crist ofereix un model de vida que atreu i sedueix. Va acabar dient que, a la invitació de Jesús: “Vine i segueix-me”, hem de saber dir: sóc aquí, envia'm.

Maite Palau, de la JARC, va

testimoniari des de la seva vida, i experiència de militància en un moviment especialitzat, allò “que un jove pot fer pel seu poble”. Antonio Vera, que serà ordenat prevere el 12 d'octubre, que havia estat manobre i militant de la JOC, va donar testimoni del “què pot fer un jove amb vocació”.

Joan Pons recent arribat d'Estrasburg on havia participat en el Seminari Europeu del MIJARC —Moviment Internacional de la Joventut Rural Catòlica— sobre

fe i militància cristiana, celebrat a l'empar del Centre Europeu de la Joventut, amb llenguatge viu i testimonial els invità a dir no al passotisme, a agafar el compromís de ser Església, i contra la anticultura del consum, els demanà que fossin valents i diguessin Sí a Crist.

La Trobada es va fer al col·legi Montserrat dels PP. Caputxins de les Borges Blanques.

■ **Jaume Montaña**

Lleida celebra el Dia de la Caritat

Lleida va celebrar la festa de Corpus Christi amb la tradicional processó Eucarística a la Seu Vella, igual que anys passats.

Primer va ser la Missa presidida pel bisbe de la diòcesi Mons. Ramon Malla, concelebrant el clergat catedral i el clergat parroquial de la ciutat. Acabada la Missa tot seguit hi hagué la processó que, passant pels claustres i sortint per la porta dels Apòstols, vorejant la Seu Vella, arribà fins a la balconada de la reina on s'impartí la benedicció amb el Santíssim a tots els assistents, més de dues mil persones, i a la ciutat de Lleida.

De la Missa, se'n responsabilitzen els arxiprestats de Lleida com un signe de comunió i de participació activa en la celebració. Les dones d'Acció Catòlica van fer la col·lecta que en aquesta ocasió, Dia de la Caritat, és per Caritas. Dels cants, va tenir-ne cura, sota la direcció d'en Jordi Aixalà, el Cor format pels animadors de cant de les parròquies i la coral Montserratina de la parròquia de Raimat; a l'òrgue Gemma Naranjo, delegada diocesana de Música; fou solista per al salm responsorial Montserrat Posino.

En l'homilia, el sr. Bisbe digué “estem en el moment del naixement d'un món nou. Déu hi és present. En el camí d'avenç cap a la unitat d'Europa hi ha repercussions negatives que afecten els homes, moltes vegades els més pobres. Nosaltres hem de ser cristians en plenitud, seguint Jesucrist, tant perfectes com puguem, fent present Crist amb una presència viva, afectiva, transformadora i salvadora del món, com ens ha salvat a cadascú de nosaltres”.

Monsenyor Ramon Malla invitant a tots a ser solidaris afirmà: “solidaris no com aquells que en parlen molt de paraula per la seva situació política o el seu càrrec social. Nosaltres som solidaris de l'home complet, de l'home que té necessitats de la terra, però de l'home que té també una dimensió espiritual. Solidaris d'un món que pateix, d'uns germans nostres que estan marginats, de persones que estan afectades per la drogaaddicció, per tantes coses que ens angoixen i que la TV ens fa més vives. Volem donar reposta a la crida de Caritas. Volem exercir la nostra caritat d'una manera efectiva i pràctica amb la nostra ajuda”.

La Nova Evangelització passa pel camí del servei als més pobres i necessitats. La celebració de Corpus 1992 ha volgut ser amb Caritas, un anar contra la pobresa.

■ **Jaume Montaña**

Calà a fons en el cor dels parroquians

Mn. Josep Saborit, 31 anys de rector rural al Bages

MANRESA.— El passat diumenge de Pentecosta, les parròquies rurals de Relat, Cornet i Terradellas varen dedicar una entranyable festa de comiat a mossèn Josep Saborit i Casall, que durant més de trenta-un anys n'ha estat el seu Rector.

Amb la participació de prop de sis-centes persones vingudes d'arreu de la comarca (el nombre d'habitants d'aquestes parròquies es de 150), amb l'assistència dels ajuntaments d'Avinyó, Sallent, Gaià i Merlès, s'inicià la trobada amb una missa, concelebrada per mossèn Fèlix Guàrdia vicari general del bisbat de Vic, i per sacerdots amics del mossèn. En l'homilia mossèn Guàrdia després de comentar les lectures del dia, posà en relleu la bona tasca pastoral duta a terme per mossèn Josep, que amb un tarannà senzill i treballador, plenament identificat amb la feligresia que se li encomanà, ha calat a fons en el cor d'aquestes parròquies.

Acabada l'Eucaristia i després d'unes paraules de presentació del perquè de la trobada es va llegir un escrit que amb el títol “Mossèn Josep és així” mostrava el retrat de com ha estat i de com han vist el seu rector al llarg d'aquests anys. Escrit que en una síntesi molt resumida i traient-ne els principals conceptes diu així: —el Mossèn amic dels infants i dels joves, el Mossèn de l'anècdota i dels treballs manuals, restaurador de temples i rectories, el Mossèn canaricultor i retolista, el Mossèn de pastoral senzill; continuador de vivències i tradicions, i és que entre la broma i l'anècdota, entre la pastoral i l'amistat, entre el taller i les gàbies, sense pressa, sense pauses, humil i pacient, autoexigent amb els seus propòsits, ell és sobretot, prevere i servidor.

Foren obsequiats, ell i la seva germana, amb nombrosos presents per part de la feligresia i dels ajuntaments d'Avinyó i de Sallent.

Va continuar la festa amb un concert de cant coral a càrrec de la coral d'Artés, amb balls de bastons per part dels joves bastoners d'Oló (d'on fou també durant un temps rector).

Finalitzà la festa amb un vermut de germanor.

Un mural de rajoles recordarà per sempre el pas de mossèn Josep per cadascuna de les parròquies.

■ **G.**

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació S.O.S. Kinderdorf (adherida a la UNESCO).

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me **AMIC D'ALDEES INFANTILS S.O.S. DE CATALUNYA**
Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39

1.- Amb la subscripció de:

_____ Ptes.

que faré efectives amb pagament: ☐ Trimestral ☐ Semestral ☐ Anyal

2.- Apadrinant a:

Un infant amb 2.500 ptes. al mes. ☐

Una casa amb 10.000 ptes. al mes. ☐

Nom i dos cognoms:

Adreça:

Població:

Banc o Caixa d'Estalvis:

Agència:

Direcció:

Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.:

Senyal amb una X els requadres que li interessin.

Uns voluntaris donaran a conèixer la vida eclesial barcelonina

Campanya informativa religiosa amb motiu dels Jocs Olímpics

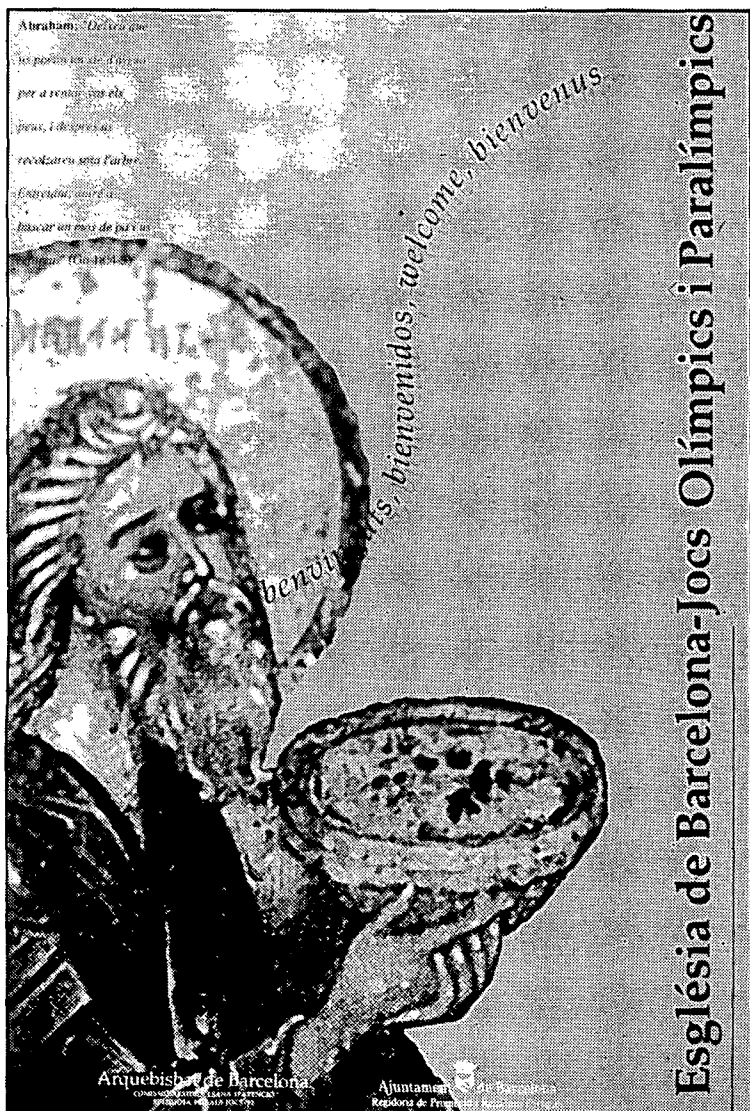
BARCELONA

La Comissió Arxidiocesana d'Atenció Religiosa per als Jocs 92 de l'Arquebisbat de Barcelona ha endegat una campanya informativa religiosa, artística i cultural amb motiu de la celebració dels Jocs Olímpics i Paralímpics de la nostra ciutat.

Hi haurà tres centres d'acolliment: la Catedral, la Parròquia de Betlem i la Sagrada Família on el voluntariat repartirà uns 150.000 tríptics que informaran el visitant de les parròquies amb una atenció especial pels Jocs, de les celebracions litúrgiques internacionals de la ciutat i a les diferents subseus olímpiques i diòcesis de Catalunya. Aquesta informació es complementarà amb una petita revista que recull la història de l'Arquebisbat de Barcelona. També es facilitaran uns llibrets per a les celebracions litúrgiques amb els cants, les pregàries i els textos en diversos idiomes per tal de facilitar la participació. La campanya inclou uns cartells de benvinguda en quatre idiomes.

Per Jaume Colomer, encarregat del voluntariat pels Jocs, "ells seran una peça clau pel bon desenvolupament d'aquest projecte". Segons Colomer, l'actitud dels voluntaris ha de ser de servei a tots els forasters. "Tindrem cura de l'acollida de les persones per informar-les sobre aspectes de la Diòcesi o bé participar en les celebracions religioses".

Els voluntaris, entre els quals hi ha gent de totes les edats, estan molt il·lusionats amb aquesta oportunitat per donar a conèixer la vida religiosa de la ciutat. Grups com "Ajuda a l'Església Necessitada", "Seminari del Poble de Déu" o el "CVX" s'hi han apuntat, així com molta gent de les parròquies. Josep Clarias, President de la

Comissió Arxidiocesana pels Jocs 92, calcula que participaran unes 100 persones en els dos esdeveniments esportius, encara que pels Jocs Paralímpics, que es faran del 6 al 13 de setembre, encara hi queden places. Si us hi voleu apuntar truqueu a la Delegació Pastoral de Joventut, tel. 301 12 77, (tarda, de 6 a 8) o bé al grup Fòrum del CVX, tel. 415 64 34 i pregunteu pel Carles Ribalta, a partir de les 5 de la tarda.

S'ha tingut en compte especialment que els voluntaris coneguin algun idioma, a més del català i el castellà, per poder dialogar amb fluïdesa amb el visitant. Els voluntaris han

solicitat a la Comissió un vocabulari religiós bàsic que els ajudi en la seva tasca. D'altra banda, aquests també poden participar en l'animació de les celebracions litúrgiques. Els serà útil tenir experiència com a director de cants, lector, monitor de celebracions, etc.

La resposta del voluntariat, segons Jaume Colomer ha estat "molt bona". Ell no creu que la proximitat temporal dels Jocs Olímpics hagi perjudicat la resposta pels Paralímpics. "S'ha buscat la mateixa acollida i fins i tot els voluntaris s'hi senten més motivats".

A partir del dilluns, 21 de juliol, la informació s'enviarà als tres centres d'acollida perquè els voluntaris tinguin uns dies per documentar-se abans de l'inici dels Jocs. Amb motiu d'aquests esdeveniments internacionals, la Parròquia de Betlem i la Catedral disposaran d'unes innovacions tecnològiques especialment dissenyades pels Jocs. A l'entrada hi haurà un video informatiu que parla en diferents idiomes.

CARTA DOMINICAL

Diversitat de motivacions en l'esport

Recordo que un dia vaig viure a trenc d'alba com una mena de paràbola del que ara vull expressar. Havíem deixat les tendes com tantes vegades, encara de nit, per tal d'arribar-nos a una font —a l'alçada dels 900 metres— on ens vam aturar una estona per contemplar la sortida del sol, que eixia als nostres peus, per damunt del mar, molt proper, que es dominava des d'aquella cota. Al grup —de fermes i bons xicots— n'hi havia un que no aconseguia de trobar Déu, no acabava d'entrar en una oració que li donés un cert sentit. En aquell moment el grup s'havia escampat. Uns quants contemplaven l'espectacle, que gairebé imposava el silenci i induïa a l'adoració del Creador d'una meravella com aquellà. Hi havia qui feia fotografies, perquè en aquell paisatge immòbil, l'acoloriment no parava de canviar en tot un seguit de tons dominants, talment una simfonia en què els instruments es van passant un motiu bonic. Jo m'estava assegut en una roca, amb el cap recolzat damunt els genolls, i em va arribar el trepig d'unes botes que s'aturaven davant meu. Vaig alçar el cap: era el noi de "la dificultat". Em mirà tot somrient i em va dir aquesta única paraula: "Ja". I girant-se d'esquena se'n anà. Més tard, un cop al cim, abans de l'eucaristia, vam parlar de la seva primera experiència de fe. ¿La contemplació, unida a l'esport? Exacte.

Motivacions antropocèntriques de l'esport: Un pot ser esportista per necessitat de fer exercici físic: o bé per a adquirir confiança en ell mateix: un altre, pel desafiament competitiu que comporta; o per ganes de risc o d'èxit. Qui no vol enfrontar-se amb un altre pot optar per lluitar amb la natura: vent, mar, muntanya, rius. Un altre, de més contemplatiu, es delirà per fondre's amb la natura, per combregar amb la seva esplendor salvatge o amb la seva dolcesa acollidora.

Es troba alhora, en molts esports, el domini de si, el trobament amb companys i fins la solitud per pregar i un clima favorable a la contemplació.

Motivacions teocèntriques: «L'home conforma l'esport a imatge i semblança seva, com en tota activitat cultural. Li pot infondre valors molt rics de sentit, a condició que ell mateix sigui no sols un home d'esport, sinó un home "tout court"» (cardenal Suenens).

Es veritat que l'esportista creient pot fer traspuar la fe en la seva activitat esportiva. Però encara deu ser més cert que l'entorn esportiu, il·luminat per la seva fe i sostingut per la seva esperança, li fa desplegar l'activitat esportiva i, alhora, el dinamisme de la seva vida teològica.

Si l'esportista és l'"home nou", recreat en la santedat, a imatge de Jesucrist, pot infondre els valors de la vida teològica, que engloba tots els altres valors i els compromet en un moviment ascendent "envers un cel nou i una terra nova on farà estada la justícia" (2Pe 3:13).

No hi ha exclosa cap finalitat higiènica, estètica, física, terapèutica, moral, intel·lectual o mística. La motivació teològica traspasa tots aquests estrats, els dona sentit, els penetra, els engloba i els llança, amb la seva tensió vital, en un moviment ascendent cap a Déu.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Ja els tenim aquí!

Els Jocs Olímpics. No ens podem evadir de pensar-hi. El compte enrere va accelerant-se. Ja els tenim damunt, cada dia s'obre una portella més del gran mecanisme preparat durant sis anys...

La torxa olímpica va fent turisme per terres d'Espanya i, ben aviat, dintre de pocs dies, la tindrem altra vegada pels nostres verals, i els carrers de la ciutat es vestiran de festa per rebre-la.

Arribarà la inauguració dels Jocs, els cors exultaran d'entusiasme; després, el seguiment de les proves i l'exaltació dels més bons. Els himnes ressonaran triomfals i, quan els sentirem, pensarem en aquelles pàtries que han forjat aquests herois de la pau i la germanor.

Seràn uns dies adelerats, únics. I tant de bo que després el seu record ens serveixi per fer camí recordant que la il·lusió és la que ha donat el màxim impuls tot pensant en el bé que aportarien.

Tanmateix, no tindriem perdó si l'endemà dels Jocs només restés la vanitat de l'èxit i disperséssim els fruits aconseguits sense pensar que hem de continuar avançant vers un més i millor

DIRECTIU

Master en Administració d'Empreses (ESADE) 35 anys. Experiència 3 anys en multinacional japonesa i 5 anys (treball actual) a SEAT-VW. Idiomes: anglès, alemany.

Estaria interessat a aportar els seus coneixements a alguna empresa per: planificació, fixació d'estratègies, control de resultats, reducció de costos, etc.

Tel. 430 23 21 Sr. Hernández

■ Gloria Carrizosa

■ Oriol Camps

Artís subratlla la
puixança
numèrica del
moviment coral i
la mitjana d'edat,
molt baixa, de la
gent que canta

Pere Artís, estudios

“En el Ca
destaca el
solida
la dim
col·le

Pere Artís i Benach va néixer l'any 1940 a Llorenç del Penedès. Traslladat a Barcelona, va cursar estudis de Filosofia i Lletres i de Psicologia. Actualment es dedica professionalment a tasques d'organització en el camp de la música. Ha format part del Consell Directiu de la Federació Catalana d'Entitats Corals i és membre de la Fundació Pau Casals. Ha publicat els llibres *El cant coral a Catalunya (1891-1979)*. Lluís Millet vist per Lluís Millet, Clavé i el Llibre del Centenari de l'Orfeó Català, aquest darrer en col·laboració amb Lluís Millet i Loras. La seva activitat d'estudi i difusió del fenomen coral l'ha dut també a fer nombroses conferències i a escriure articles per a diverses publicacions, tant d'informació general com especialitzades. Sense faltar a la veritat podem afirmar que l'obra de Pere Artís constitueix un punt de referència ineludible per a qui desitgi en dinsar-se en el coneixement de la música coral catalana.

D'on ve el teu interès pel cant coral?

—Al meu poble, Llorenç del Penedès, hi havia un grup infantil de caramelles —estic parlant dels anys cinquanta— i una pràctica coral molt arrelada. Llavors, circumstàncies familiars em van portar a Barcelona. Jo vaig tenir sempre molta afecció pel cant i a l'hora de buscar un àmbit on vincular-me per esmerçar-hi el meu temps lliure, vaig anar a parar a l'Orfeó Català. A partir d'aquí, l'Orfeó ha estat un camp fecund per a mi en molts sentits, de vinculació vocacional i professional. Hi he estat molts anys, i hi he fet tasques molt diverses, a més de cantar-hi. Ha estat una etapa de la meua vida que jo recordo amb un afecte molt entranyable i, a més, amb unes derivacions importantíssimes. Perquè també, com tanta altra gent, jo vaig conèixer a l'Orfeó la que avui és la meua esposa.

—Quins valors, dintre dels que té la música en general, et sembla que són específics del cant coral?

—Jo diria que un valor essencial, i no és precisament musical,

és el sentit de solidaritat. La idea que un no és res, encara que tingui molt bona veu, sense el contrast de les altres veus. Aquesta dimensió col·lectiva, solidària, és un dels grans valors del cant coral. També hi ha el valor de la disciplina lliurement assumida. Un altre aspecte és el control dels òrgans del nostre cos... controlar la respiració, per exemple, és bàsic per al cant coral. És importantíssim, per a mi, també, el sentit de la gratuïtat: els cantaires no treuen benefici dels concerts; l'únic profit és aquell moment inefable d'un acord ben assolit...

—Tens algun projecte a curt o mig termini relacionat amb l'àmbit coral?

—No, immediat, no. Però sí que en un futur m'agradaria estudiar algun aspecte més específic, ja no amb una visió global com els que fins ara he fet sobre el cant coral o el centenari de l'Orfeó, la biografia d'en Millet... perquè continuo pensant que el món coral està poc estudiat. Allò que s'hagi pogut fer són primeres aportacions, però crec que es pot aprofundir més sobre moltes facetes.

—No tens la sensació que el cant coral és tractat amb una certa inferioritat respecte a

d'altres àmbits de la cultura?

—Sí. El cant coral ha estat tractat com una faceta complementària, no amb caràcter prioritari. I això a molts nivells. El món de la música convencionalment clàssica no valora prou el cant coral. Per un altre cantó, els mateixos protagonistes del món coral no han sabut o pogut donar una visió prou seriosa de la tasca que fan. De fet, una de les intencions que em va portar a l'elaboració del llibre *El cant coral a Catalunya* era donar una visió amb rigor universitari a una faceta considerada de segona divisió. Fins i tot institucionalment hi ha aquesta dubitació: dins de l'organigrama del Departament de Cultura, en un moment concret —parlo del començament de la Generalitat restaurada— el cant coral era adscrit a un servei dins el grup de música clàssica, després va passar al de música tradicional o de manifestacions folklòriques com poden ser els castellers, els grallers... I no és ben bé això. Em sembla que ara torna a ser al grup inicial. De tota manera jo penso que això és corregible, perquè a mesura que el temps passa les corals van essent integrades per gent que posseeix no solament el

voluntarisme, sinó també el rigor musical. Només cal pensar, per exemple, quin era el perfil dels cantaires de fa trenta anys i quin és el dels cantaires d'ara. La majoria d'entitats corals d'abans eren integrades per persones amb una gran bona voluntat però amb uns coneixements musicals molt limitats. I de vegades no únicament eren limitats els coneixements musicals, sinó també els coneixements en general. I amb això no vull menystenir res, que quedi clar. Constato un fet. En canvi, ara, en molts casos cada cop puja més el nivell musical i cultural dels seus components. Molts cantaires són universitaris, llicenciats... que canten i que saben per què canten. Crec que estem en una línia ascendent que pot portar a la superació d'aquella fase en què la tasca coral era una mica

menystinguda.

—Crec que els compositors actuals escriuen poc per a cor o és que els directors programen en els seus repertoris molt poca obra actual... o totes dues coses?

—Una mica totes dues coses... però, compte. Una vegada, al butlletí de la Federació va sortir un article sobre aquest tema de l'escassetat de repertori. De seguida va replicar l'Associació Catalana de Compositors ressaltant la immensa quantitat d'obres que hi ha. El que passa és que, probablement, els compositors escriuen amb un criteri ideal, però no acaben d'adaptar aquest ideal a les possibilitats reals dels intèrprets... Això pel que fa a l'aspecte de cançons originals. Després hi ha el tema de les harmonitzacions del cançoner. Sentim les de Manuel Oltra, que ja són clàssiques.

atge

del fenomen coral

ant coral sentit de ritat i ensió ctiva"

va donar la mesura de la riquesa humana de la seva obra.

—**Enric Morera.**

—Enric Morera... "La gran figura", em sembla que l'anomena en Sagarra. Realment, Morera és un fenomen de vitalitat extraordinària. És l'home que va donar el to definitiu a unes composicions, amb un tremp únic, vital, exultant. L'home que va saber conjugar els aspectes estrictament corals amb els aspectes instrumentals de cobla. I algunes de les obres del qual són absolutament modeliques en tots sentits. Morera també, a part d'altra gent, necessitarà —i potser el cinquantenari de la seva mort podria ser el moment— una revisió aprofundida per conèixer bé la seva figura més enllà dels tòpics habituals de la Santa Espina, etc.

—**Joan Balcells.**

—Una de les grans figures de la música catalana. Dissortadament, per una coincidència cronològica, a Joan Balcells li va tocar jugar un paper, no diré secundari però sí una mica com un eco de qui en aquell moment era la figura indiscutible: Millet. Joan Balcells també va tenir la lucidesa d'encetar uns camins de signe molt renovador. No és perquè sí que Pau Casals, l'any 25, va connectar amb Joan Balcells i amb la seva institució, l'Orfeó Gracienc, per sol·licitar-ne la col·laboració en totes les seves

També va deixar unes memòries preparades per l'Antoni Coll i altra gent que són un document imprescindible per conèixer la història del cant coral català.

—**Oriol Martorell.**

—Jo recordo una frase definitiva, d'aquelles que vénen a dir la síntesi d'un pensament. Deia: "Clavé, Millet, Martorell, tres fases del cant coral a Catalunya." I realment ha estat així. Sempre totes les grans fases se simbolitzen en uns noms, darrere dels quals, com a símbol que són, hi ha tot l'entramat d'un munt de col·laboradors prou interessants. I, evidentment, Clavé representa un moment, Millet en representa un altre, i Oriol Martorell un altre. I això amb trets ja actualment indiscutibles. És evident que la forma amb què van actuar Oriol Martorell i la seva Coral Sant Jordi divergien prou dels esquemes del vell orfeonisme com per fer-nos adonar que eren d'un altre estil. Oriol Martorell s'inicià a implantar una via renovadora en tots sentits: de repertori, de concursos, d'intercanvis, de reciprocitat, de formació, que fou una certa novetat en relació amb els anys seixanta. La vida de Martorell ha estat i és exemplar, per bé que ara no tingui una dedicació activa en el camp coral.

ble, la màxima quantitat de receptors. La tasca que ha fet Lluís Virgili en els seus llargs anys de direcció al front de l'Orfeó Lleidatà és una de les tasques més meritòries que s'ha fet mai en aquest país en el camp de la difusió de la música. Probablement, Lluís Virgili, posat en un altre medi urbà, en un ambient de més reciprocitat, hauria tingut una projecció superior a la que ha assolit.

—**Per acabar, com contemples el futur més o menys immediat? Com imagines el cant coral a Catalunya en les dècades que vénen?**

—No sé si en aquest moment tinc prou dades objectives per jutjar-ho, però ens podríem fixar en alguns fets concrets que ens donin pistes. Per exemple, fa uns mesos hi va haver la gran trobada de "Catalunya Cantata". Ja sé que hi ha persones que consideren poc rigoroses les grans manifestacions culturals d'aquest tipus. S'ha d'admetre que hi ha deficiències tècniques, estilístiques, d'acústica... Però hi ha uns fets evidents. Primer, la puixança numèrica del moviment coral. Ni en les èpoques més mitificades del moviment coral a Catalunya no hi havia hagut un nombre tan gran de gent que cantés. Un altre factor que té una importància extraordinària: la mitjana d'edat molt baixa de la gent que canta. Això vol dir que el cant coral no

Lluís Virgili dirigint l'Orfeó Lleidatà

Sembla que els autors joves no se n'han ocupat. Cal renovar aquest tema, al marge de la incorporació d'obres d'altres països, com és obvi, i de les grans obres simfònico-corals, amb les quals no es dona l'abast...

—**Et diré mitja dotzena de noms molt significatius dins la història de la música coral i et demanaré que en facis una definició, que donis una impressió de cadascun: Clavé.**

—És el pioner, sense el qual res no existiria. És l'home decisiu que enceta un camí, en contacte amb els corrents del seu moment, l'home que crea unes expectatives i que és a l'inici d'això que avui entenem per cant coral. Un geni, mal conegut. Molt hagiogràficament presentat, però molt mal conegut. Això és el que vaig poder deduir en l'època en què

em vaig submergir de ple en la seva figura perquè vaig fer un treball sobre la seva biografia i vaig llegir tot el que s'havia publicat sobre ell.

—**Millet.**

—El successor indiscutible de Clavé. L'home que va saber donar el tomb decisiu a allò que hi havia en el seu temps. El gran patriarca de la música de la primera meitat de segle gràcies al qual es va poder bastir un entramat social, coral, importantíssim. I un home, a diferència, en aquest cas, de Clavé, d'un cristianisme profund, amb trets gairebé d'apòstol. També, com Clavé, molt mal conegut. Jo voldria que es pogués editar tot el seu epistolari, perquè se sabria ben bé qui va ser Millet en el seu temps. Modestament, és el que vaig intentar fer en el volum *Lluís Millet vist per Lluís Millet*, que em

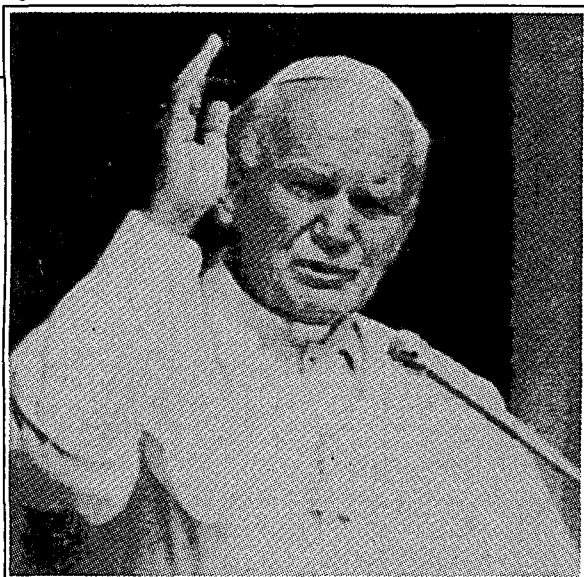
obres simfònico-corals. I ho va fer —atenció a la dada— a l'Orfeó Gracienc i al mestre Balcells, no a l'Orfeó Català i al mestre Millet. Vol dir que, als anys vint, Balcells i el Gracienc van tenir una obertura de signe progressista contraposada al signe més conservador que tenia l'Orfeó Català. A més, Joan Balcells ha deixat, com a director, una tasca prou lloable i no excessivament coneguda.

—**Lluís Virgili.**

—Lluís Virgili és un paral·lelisme d'Oriol Martorell centrat en un àmbit molt concret i en una tasca efficientíssima. La tasca de Lluís Virgili, jo la compararia amb la labor de difusió des de la base, aquesta feina tan important i tan menystinguda. La consciència d'estendre al màxim una particular educació buscant la màxima qualitat però també, a ser possi-

és mal vist per l'estament jove. Tercer: la força del moviment juvenil. És un fet que avui en dia joves de divuit o vint anys, sacrifiquen hores de nit o dissabtes per assajar. I el nivell artístic, malgrat els condicionants de tipus acústic, jo entenc que va ser alt. Per tot això, crec que hi ha raons per ser optimista.

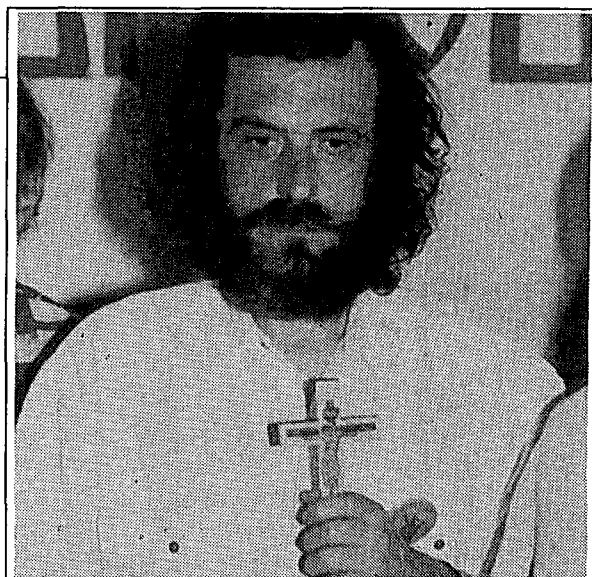
■ **Miquel-Lluís Muntané**

El Papa pateix una infecció intestinal. Diumenge a la tarda fou hospitalitzat per sotmetre's a una sèrie de proves

Un músic toca en un improvisat carilló instal·lat a la plaça Roja, davant de la catedral de Sant Basili. Així s'anunciava un festival organitzat per recollir fons per donar suport a les Arts

Vuk Draskovic, líder de l'oposició sèrbia, participa en una protesta pels carrers de Belgrad, contra el president Milosevic

7, dimarts

París: la protesta dels camioners

El govern ha decidit fer ús de la força per desbloquejar les carreteres de França, i ha mobilitzat 13.000 homes entre policia i exèrcit, els quals, amb material antidisturbis i tancs s'han presentat a les carreteres i han començat a desbloquejar-les, encara que molt lentament donada la passivitat dels vaguistes que, si bé no planten cara, s'han limitat a deixar frenats els camions fent més difícil la tasca de la policia. Aquesta acció dels camioners que ja passa d'una setmana de durada es deixa sentir profundament en el sector turístic, ja que ha impedit el viatge dels que començaven les vacances i tenien reserva a la Costa Brava i altres punts del litoral català.

Munic: la cimera dels més rics

Tota la ciutat bavaresa està pendent de la cimera del Grup dels Set a la qual ha estat invitat el president rus Boris Ieltsin. El Fons Monetari Internacional ha atorgat un crèdit inicial de 1.000 milions de dòlars, destinats a la reforma econòmica que s'està desenvolupant a Rússia. Progressivament aquest crèdit s'ampliarà. Es calcula que el cost de la reunió de Munic pujarà uns 34 milions de marcs, aproximadament uns dos mil milions de pessetes.

Londres: reunió a Lancaster House sobre l'Ulster

Irlandesos del nord i del sud i anglesos units a la capital britànica busquen una sortida que els permeti canviar la història compartida d'odis i violències. És una amarga història que ha durat més de setanta anys, des de l'any 1921, quan els comtats del sud formaren l'Estat lliure d'Irlanda i els del nord, l'Ulster, romangueren fidels a Anglaterra. Sembla que es desitja arribar a una solució definitiva després de tants anys de violència i mort. A les converses de Lancaster House també hi és present el reverend Ian Paisley, el més radical dels unionistes.

8, dimecres

Munic: intervenció militar si l'ajut humanitari no arriba al seu destí

El Grup dels Set —G-7— que formen els països teòricament més rics de la terra, en la seva reunió de Munic han advertit als bàndols enfrontats a Iugoslàvia, principalment als sèrbis i a la facció de l'exèrcit iugoslau que controlen, que no estan disposats que sigui interferit l'ajut humanitari que diversos països del món fan arribar a Sarajevo. El comunicat no descarta una intervenció militar, si és necessària, i proposa la celebració d'una conferència internacional sobre Iugoslàvia. França, Itàlia i Alemanya estudien ja la possibilitat d'enviar tropes per tal d'obrir i protegir els passadissos de socors. Ahir, els sèrbis continuaren els seus atacs a Sarajevo amb tancs i artilleria pesada.

Munic: Ieltsin visita els set

Rússia ha sortit molt mal parada de 70 anys de comunisme, però sap que si vol crear-se un futur, ha de confiar en les seves possibilitats de gran potència. De fet les reserves materials i humanes de Rússia són certament molt grans. Però ara, cal donar-li la mà. És el que ahir, a Munic, Boris Ieltsin intentà fer entendre als set. I sembla que ho han entès. Ieltsin no se'n tornarà amb les mans buides, sinó amb 4.500 milions de dòlars a la butxaca.

Bagdad: ni revisió, ni cop d'Estat

Els observadors de l'ONU encarregats de vetllar pel compliment dels acords d'alto-el-foc i de desmantellar els arsenals d'armament químic de l'Iraq han vist dificultada la seva missió per les autoritats iraquianes. Iraq també ha desmentit l'intent de cop d'Estat i la purga militar subsegüent, que han denunciat els EUA. Bagdad també es nega a vendre part del seu petroli per finançar les indemnitzacions de la guerra del Golf. Un element de noves tensions entre l'Iraq i l'ONU és la situació del Kurdistan sotmès a un dur bloqueig per part de l'Iraq.

9, dijous

Hèlsinki: la situació iugoslava, centre del debat

La república federal de Iugoslàvia, formada per Sèrbia i Montenegro, ha estat exclosa de les reunions que avui comença a Hèlsinki, la CSCE (Conferència sobre la Seguretat i la Cooperació a Europa), formada per 51 països. Els caps d'Estat i de govern participants signaran el "Document Hèlsinki 1992. Els reptes del canvi" que de fet, convertirà la Conferència en la principal garant de la seguretat europea, amb capacitat de dirigir forces de pau per actuar en qualsevol indret on la pau d'Europa es vegi amenaçada, recurrent, quan sigui necessari a l'ONU, a la CE, a la UEO i a les forces d'interposició de la CEI. El Comitè de la CSCE, reconsiderarà la seva postura en relació a Iugoslàvia, el 13 d'octubre, amb la condició que aquesta república federal respecti els acords de la CSCE.

Munic: el G-7 donarà suport a Rússia

La democratització i la plena incorporació a l'economia liberal de lliure mercat de Rússia, la més gran de les antigues repúbliques de l'URSS, és lenta i cara. Boris Ieltsin ha donat plenes seguretats que l'evolució democràtica de Rússia, malgrat les dificultats de tota mena, és irreversible, i que la feina a fer és la construcció d'una nova Rússia. A poc a poc, es va concretant l'utilització dels 24.000 milions de dòlars promesos a Rússia pels països més rics del món; Boris se'n va de Munic amb mil milions de dòlars de la primera fase d'ajuda del FMI, amb l'esperança que d'aquí a l'agost pugui comptar amb 3.500 milions més; al mateix temps Boris Ieltsin es compromet a reemborsar el deute extern rus que puja a 70.700 milions de dòlars. El G-7 confia que si Rússia és ajudada, compta amb un potencial material i humà que la pot convertir en una gran potència.

Varsòvia: Hanna Suchoka, primer ministre

Walesa acceptà ahir el govern de coalició de set partits sorgits de Solidaritat, i la senyora Suchoka, d'Unió Democràtica com a primer ministre.

10, divendres

París: helicòpters i soldats cap a Sarajevo

Mentre les nacions europees, els EEUU i Canadà discuteixen a Hèlsinki com respondre a la crisi dels Balcans, el president Mitterrand ha sorprès novament amb l'anunci que França enviarà 9 helicòpters i 700 soldats a Sarajevo, per protegir l'aeroport d'aquella ciutat i facilitar la recepció de l'ajuda humanitària que arriba allí procedent de diversos punts del món. Per altra banda, el president USA, George Bush va insistir a Hèlsinki durant la reunió de la CSCE, que aquesta aturi "costi el que costi" el malson de Bòsnia.

Moscú: satisfacció del govern per l'actitud del G-7

El govern i la premsa afecta al Kremlin ha rebut amb satisfacció els resultats aconseguits pel president Boris Ieltsin en la reunió del Grup dels Set. El primer ministre en funcions i pare de la reforma econòmica, Igor Gaidar, va manifestar que la reunió amb el club dels rics havia estat "constructiva" i "útil", i afegí: "Hem fet un pas endavant cap a la integració de Rússia a l'estructura d'Estats europeus desenvolupats". Naturalment, els mitjans comunistes insisteixen que els nous dirigents s'estan venent Rússia a Occident.

Nova York: la candidatura demòcrata a les eleccions

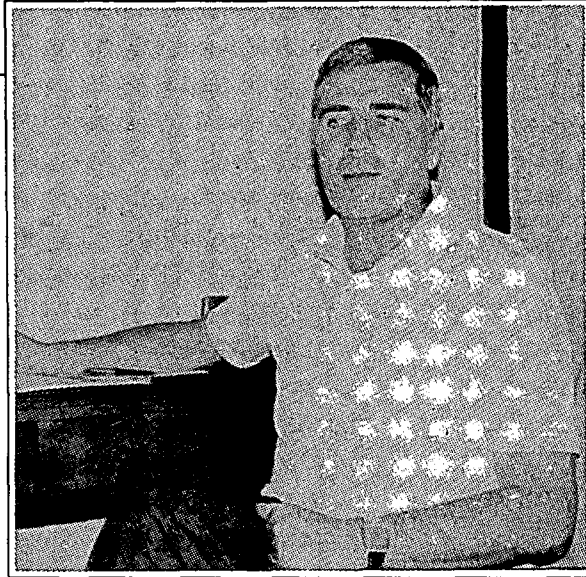
Després de molts rumors sobre qui seria el candidat demòcrata a la vice-presidència en les properes eleccions, el gairebé segur candidat a president Bill Clinton ha escollit el senador per Tennessee, d'idees moderades, Al Gore. Clinton ha buscat dintre el partit demòcrata un home jove, de bona imatge, i amb experiència a Washington. Finalment han quedat, doncs, descartats possible candidats com el radical Jesse Jackson, o bé Bob Kerrey, de Nebraska, o Paul Tsongas, o el polèmic governador de Nova York, Mario Cuomo.

Mons. Javier Salinas, sacerdot valencià, fins ara Delegat Episcopal, ha estat nomenat Bisbe d'Eivissa

Mons. Sima, bisbe de Bata, Guinea Equatorial. Els bisbes han dit que desitgen per al seu país una transició democràtica, neta i en pau

Mons. Roche, Administrador Apostòlic de Mzuzu (Malawi) ha estat expulsat del país arran d'una Carta Pastoral

11, dissabte

Helsinki: final de la cimera de la CSCE

Dels 51 països de la CSCE —tots els d'Europa menys la sancionada Iugoslàvia—, en el document final Helsinki '92, els reptes del canvi, els caps d'Estat i de govern han acordat dotar la CSCE dels mecanismes necessaris per prevenir conflictes a Europa i mantenir la pau amb forces d'interposició. Ja es veurà posteriorment fins on els acords es posen a la pràctica. De moment s'ha decidit una acció de vigilància —no de bloqueig— a l'Adriàtic davant les costes de Sèrbia. El dilluns vinent es desplegaran a aquell mar sis fragates, quatre avions i diversos helicòpters. Espanya participarà en la operació amb una fragata i un avió Hèrcules de transport. Aquesta participació d'Espanya va confirmar-la el cap del govern Felipe González.

Nova York: condemna de l'ex-president de Panamà

L'ex-president de Panamà Manuel Antonio Noriega, ha estat condemnat pels 8 càrrecs de tràfic de drogues i de crim organitzat dels quals estava acusat, a 40 anys de presó i a 3 de llibertat vigilada. Després d'escoltar la sentència, Noriega va fer un llarg discurs criticant durament l'Administració nord-americana.

L'Havana: "reformen" la Constitució

L'"Assemblea Nacional del Poder Popular de Cuba" va iniciar ahir unes reunions per tal de modificar la Constitució cubana, a fi de "perfeccionar el règim". En la nova "Constitució" el Partit comunista continuarà essent "la força dirigent tant a la societat com a l'Estat"... Tot són menes de democratitzar...

Jerusalem: la constitució del nou govern

Yizhak Rabin, líder del Partit Laborista va informar al president Haim Hertzog que ja té la llista del nou govern que presentarà el pròxim dilluns al Parlament.

12, diumenge

Belgrad: les forces sèrbies desafien la UEO i l'OTAN

Malgrat el dispositiu de vigilància a l'Adriàtic acordat a Helsinki per la Unió Europea Occidental (UEO) i l'OTAN, per tal de controlar l'aplicació de l'embargament decretat per l'ONU, les forces irregulars sèrbies han bombardejat la petita ciutat bòsnia de Gorazde, a 100 km. de Sarajevo. Mentrestant el nou primer ministre iugoslau, Milan Panic ha demanat al líder de la comunitat sèrbia de Bòsnia, Radovan Karadjic que callin les armes i comencin les negociacions per la pau. Però Karadjic, com si sentís ploure.

Alger: es reprèn el judici contra el FIS

El procés contra la cúpula del Front Islàmic de Salvació que es va suspendre tres dies abans que fos assassinat el president Budiaf, es reprendrà avui, sense la presència dels acusats i els seus advocats defensors, sense fer cas de l'oferta de diàleg, feta pel FIS, que com a condició prèvia, reclama la llibertat dels seus dirigents.

Varsòvia: confiança al nou govern presidit per Suchocka

La Dieta o cambra baixa de Polònia va aprovar ahir per majoria el gabinet de la primer ministre Hanna Suchocka. Suchocka pertany al partit Unió Democràtica (centre-dreta). El govern format per dos vice-presidents i 22 ministres va ser aprovat per 226 vots a favor, 124 en contra i 28 abstencions. El president Walesa ha manifestat que "està disposat a posar-se a la butxaca les seves ambicions personals i ajudar la primer ministre amb totes les seves forces". El programa del nou govern es basa essencialment en la reconciliació nacional, i la transformació de Polònia en un Estat fort políticament i econòmicament.

13, dilluns

Roma: Joan Pau II, hospitalitzat

Ahir, al migdia, després del rés de l'Angelus, el Papa anuncià sobtadament als fidels congregats en la Plaça de Sant Pere que, poques hores després seria hospitalitzat. El Papa digué que es posava en les mans de Déu i que confiava en la protecció maternal de Maria. Joan Pau II pateix una infecció intestinal, serà sotmès a un examen exhaustiu, i després es decidirà la teràpia a seguir. El Papa ha estat ingressat al Policlínic Gemelli, de Roma, on ja fou atès després de l'atemptat del 13 de maig del 1981.

Gorazde: nova ciutat màrtir

La situació en aquesta localitat és desesperada. Des de dissabte pateix una ofensiva de les forces serbo-iugoslaves, i un setge que dura ja des d'abril. A la ciutat hi ha unes 70.000 persones, 30.000 habitants i 40.000 refugiats. Ahir les tropes federals estaven a les portes de la ciutat. Bòsnia-Hercegovina i Croàcia han demanat una reunió urgent del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, tot sol·licitant una intervenció internacional militar a Bòsnia. Ahir, unes hores de treva en els atacs a Sarajevo, varen permetre que un comboi de camions de l'ONU pogués fer arribar quèviures i material sanitari a la barriada de Dobrinja, la zona de Sarajevo més castigada per la guerra.

Nova York: avui s'inaugura la convenció demòcrata

4.000 delegats que han de confirmar qui és el candidat demòcrata a la Casa Blanca, es reuniran avui a aquesta ciutat per participar en la convenció que ha de designar oficialment el candidat. Sembla, segons els últims sondejos que, Bill Clinton, té totes les de guanyar. Clinton presenta com a candidat a la vice-presidència, el senador de Tennessee, Albert Gore, situat en la mateixa línia política de Bill. Més de 15.000 periodistes acreditats informaran puntualment de la marxa de la convenció.

Nacionalismes, malalties i pestes

El nacionalisme ha estat la bèstia negra de la cimera de Helsinki. Bona part dels 51 caps d'estat o de govern de la Conferència sobre la Seguretat i Cooperació a Europa, la segona setmana de juliol, n'han parlat.

Potser el més contundent va ser el president de Rússia, Boris Ieltsin: "els conflictes provocats pels nacionalismes han substituït l'enfrontament ideològic. La malaltia del nacionalisme a Europa es pot convertir en la pesta del segle XXI".

Unes frases similars les de l'espanyol Felipe González o l'alemany Helmut Kohl. Ara bé, tots matisen que estan parlant dels nacionalismes exaltats, excloents i violents.

Europa pateix guerres en el seu territori. No n'havia viscut de tan violentes des de feia cinquanta anys. Felipe González, també a Helsinki, va lamentar que actualment sembla que hi ha més interessats a fomentar els nacionalismes que a promoure el progrés.

La vàlua d'un dirigent es mesura sovint per saber establir límits. Tíbar fins al límit sense trencar la corda. Resulta evident, per exemple, que el president serbi Slobodan Milosevic, fill servidor de l'estalinisme i ara ultranacionalista serbi, ha trencat la corda i ha provocat desenes de milers de morts a l'antiga Iugoslàvia.

Però resulta evident, també, que tot dirigent practica el nacionalisme. Voler el millor pel seu poble sembla que hagi de ser la màxima dels polítics. Ningú no s'esgarrija quan George Bush defensa els interessos dels Estats Units, o quan François Mitterrand lloa França.

Aleshores, quina diferència hi ha entre un dirigent nacionalista i un que no ho és? Els dos busquen el progrés pel seu país, però parteixen de realitats distants. El país gran no ha de refermar la seva identitat davant de ningú. La seva llengua és reconeguda i ningú no dubta de la seva existència. Per tant, quan parla del seu país no se l'interpreta com a un discurs nacionalista.

És una reflexió aplicable a la polèmica sobre el provincianisme. Quan els francesos només parlen de París, notenen la mateixa actitud provinciana?

Darrera d'una guerra hi ha moltes passions i interessos. Només que a les acaballes del segle XX tothom entén i accepta que el petroli bé val i justifica un bon grapat de morts.

■ Jordi Roigé i Solé

Per expressar valors de solidaritat i de pau

La sardana més gran de la història

El dia 22 de juliol, a les 8 del vespre, es projecta una ballada simultània de sardanes a diverses poblacions de Catalunya per saludar d'una manera popular i festiva els participants en els Jocs Olímpics, els visitants i els membres del COI.

La Fundació Universal de la Sardana, que pretén estendre aquesta dansa fora dels límits de les Catalunyaes i d'Andorra, preveient la gran afluència de visitants que el dia 22 ja hi haurà a Barcelona, organitza una gran ballada de germanor a les poblacions següents:

A Andorra la Vella, a la plaça del Poble (amb participants del Principat d'Andorra).

A Anglès, al carrer de la Indústria i a la plaça de Pau Casals (amb participants de la Selva).

A Balaguer, als dos ponts sobre el riu Segre (amb participants de les Garrigues, la Noguera, el Segrià, la Segarra, l'Urgell i el Pla d'Urgell).

A Banyoles, a la plaça Major (amb participants del Pla de l'Estany, el Gironès i la Garrotxa).

A Berga, a la plaça de Sant Pere (amb participants del Berguedà).

A la Bisbal d'Empordà, a la plaça del Castell (amb participants del Baix Empordà).

A Manresa, a la plaça de Sant Domènec (amb participants del Pla de Bages).

A Martorell, a la plaça de la Vila i el Portal de l'Anoia (amb participants del Baix Llobregat i l'Alt Penedès).

A Palma de Mallorca, a la plaça Major de Ciutat (amb els catalans residents a Mallorca).

A Perpinyà, al passeig dels Platans (amb participants del Vallespir, Rosselló i Alt Empordà).

A Piera, al carrer Piereta (amb participants de l'Anoia).

A Reus, a l'entorn de Sant Pere i la plaça del Mercadal,

i possiblement a l'entorn de la Flama Olímpica, si ja ha arribat a Reus (amb participació del Baix Camp i el Piorat).

A Santa Susanna, a la plaça de l'Ajuntament (amb participants del Maresme).

A la Seu d'Urgell, al passeig de Joan Brudieu (amb participants de l'Alt Urgell i la Cerdanya).

A Sitges, al passeig de la Ribera (amb participants del Garraf, el Tarragonès i el Baix Penedès).

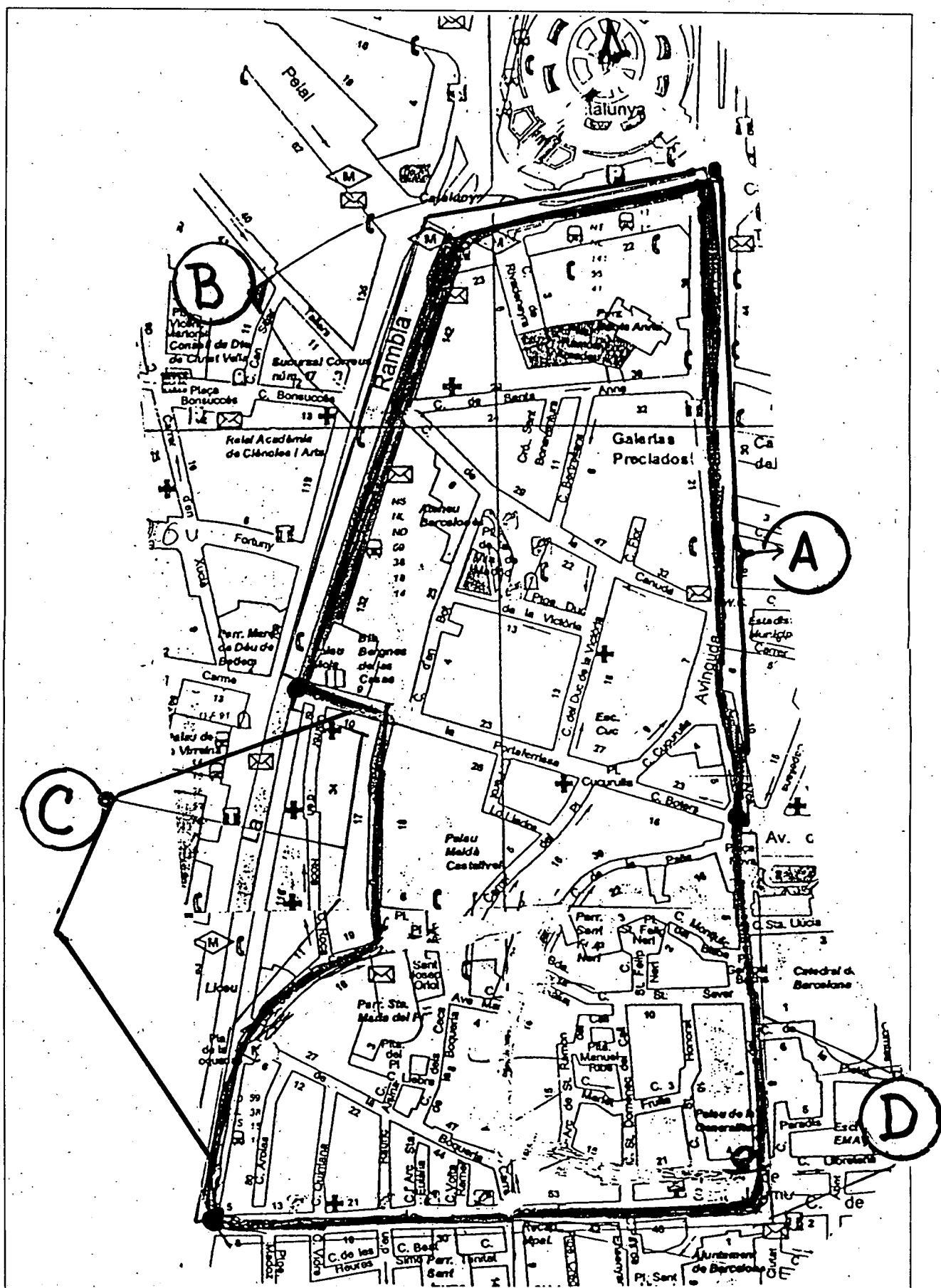
A Solsona, a la plaça del Camp (amb participants del Solsonès).

A Tortosa, al casc antic (amb participants del Baix Ebre, el Montsià, la Ribera d'Ebre i la Terra Alta).

A Tremp, al casc antic (amb participants del Pallars Jussà, l'Alta Ribagorça i el Pallars-Sobirà).

A Valls, a la plaça del Blat, carrer de la Cort i el Pati (amb participants de l'Alt Camp i la Conca de Barberà).

A Vic, a la plaça Major (amb participants d'Osona i el Ripollès).

A Barcelona, a la ciutat antiga: Portal de l'Àngel, plaça de la Catedral, plaça de Sant Jaume, Ferran, Rambles, Cardenal Casañas, plaça del Pi, Petritxol, Portaferrixa, Rambla i plaça de Catalunya (amb participants del Barcelonès, el Vallès Oriental i el Vallès Occidental).

Per fer possible la rotllana de Barcelona, per aconseguir una bona organització i que tot els espais estiguin coberts, **es prega** que els participants del Barcelonès i del Vallès Oriental i Occidental se situïn al llarg del Portal de l'Àngel (sector A).

Els residents a Barcelona per sota de la Gran Via s'han de col·locar a Portaferrixa, Petritxol, plaça del Pi, cardenal Casañas i la part de la Rambla coneguda per Rambla dels Caputxins (sector C).

Els residents a Barcelona per damunt de la Gran Via s'han de col·locar a la plaça de Catalunya (vorera del carrer Rivadeneyra) i la Rambla dels Estudis i la de

Canaletes) fins a Portaferrixa (sector B).

El sector D, que comprèn la plaça de Sant Jaume, el carrer de Ferran, la plaça Nova i el carrer del Bisbe, quedarà reservat per als grups prèviament inscrits i per als mitjans de premsa, ràdio i televisió.

Es demana, doncs, que els milers de sardanistes es concentrin en les poblacions esmentades per fer possibles les rotllanes gegants.

El valor de solidaritat que expressa la sardana es posarà així de manifest. Participem-hi, ja sigui ballant dins l'anella de germanor, ja sigui donant-li escalf amb la nostra presència.

Els visitants han de poder copsar el caràcter popular que té la sardana ballada a les places i als carrers, i la seva simbologia de solidaritat i de pau.

Aquesta serà una gran ocasió per demostrar-ho.

Fundació Universal de la Sardana

Moviment Cristià

DE GENT GRAN

"Penso que tots voldriem que la visió dels atletes de tot el món a la nostra ciutat i a altres ciutats de Catalunya, ens fes CRÉIXER en els sentiments de la unitat i la pau entre totes les persones i pobles de la terra."

(Ricard M. Carles, Arquebisbe de Barcelona, a l'extra de "Vida Diocesana", 29-3-92)

Jocs Olímpics, Concili català i integració europea

Tres esdeveniments cabdals

No fa pas gaires anys que a casa nostra semblava que ser cristià era cosa fàcil, i fins i tot ben vista per la majoria de persones. Els fets posteriors ens han fet pensar que tal vegada anàvem errats d'osques. Potser és que sovint oblidem el que Jesús ja ens advertia que el camí a recórrer pel cristià no té res a veure amb les actuals autopistes, i que la porta per on hem d'entrar en el seu seguiment no és pas cap arc de triomf.

Va ser la sensibilitat profètica i l'atenció a l'alè de l'Esperit que tenia el Sant Pare, Joan XXIII, de santa memòria, el que va desempolsar la cita evangèlica de saber descobrir i interpretar els signes dels temps. A l'hora en què vivim, creiem que els signes ens assenyalen tres esdeveniments que no ens poden passar desapercebuts:

Els Jocs Olímpics

Tot i el seu caràcter essencialment atlètic i esportiu, ja van merèixer l'atenció de l'Apòstol, el qual va prendre'ls com a model de com ens cal preparar-nos per a aconseguir la corona de la Victòria; la que Crist va conquerir per a tots, de manera definitiva.

Aquest esdeveniment aplegarà a casa nostra multitud de persones, vingudes de tot arreu i pertanyents a totes les nacionalitats, races i religions. I també d'altres, incrèduls o indiferents... Nosaltres, com a ciutadans hem de mostrar-nos acollidors i

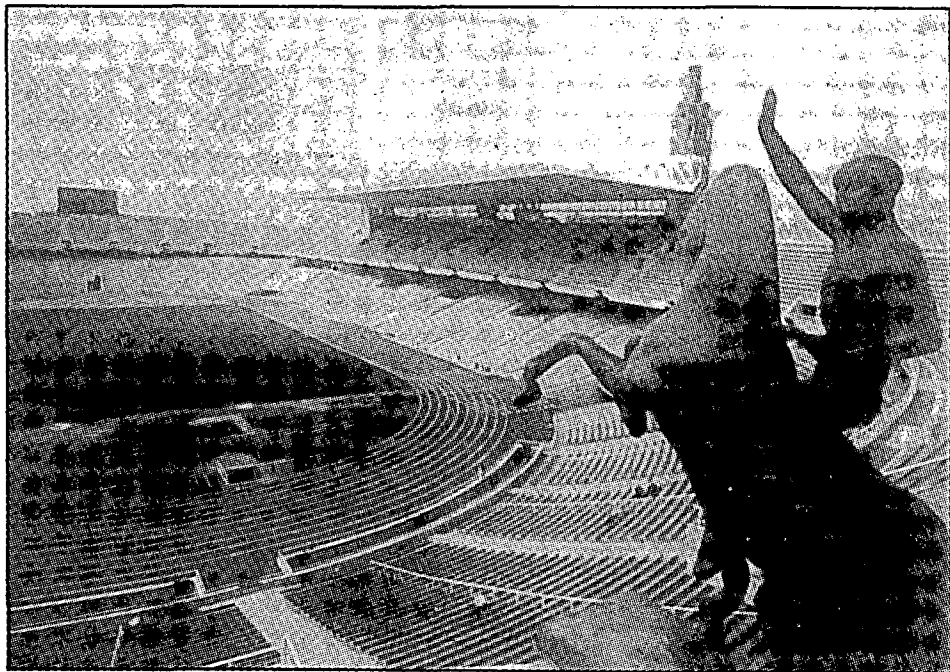
amables amb tots ells. I, com a cristians ens pertoca saber compartir amb els que professen la nostra mateixa fe. I hem de saber respectar totes les altres creences i opcions, convençuts que no ens és lícit considerar-nos com als únics estimats per Déu. Ni podem pensar que posseïm en exclusiva l'alè de l'Esperit, que bufa on vol i quan vol...

Si bé no ens és possible repetir el miracle, segons el qual tothom rebia el missatge cristià en les seves llengües respectives, procurem, almenys, fer-nos entendre de tots, a través d'una sincera i autèntica caritat.

Concili català

No fa gaire, el nostre Bisbe auxiliar, Mons. Carrera, ens deia des d'aquest mateix setmanari, que "necessitem el Concili per a coses elementals i urgents". "Hi ha qüestions vives —afegia— com són, entre d'altres, l'escassetat de vida sacramental entre els mateixos creients, la feblesa del nostre teixit social un món marginat que creix, indiferent al nostre missatge, el món de la prosperitat que es creu autosuficient i es nega a tota transcendència".

Potser és veritat que els problemes siguin iguals a tot arreu. Però el que és evident és que la forma de resoldre'ls no pot ser única. Com no ho són tampoc les circumstàncies, els tarannàs i la personalitat de cada poble. Un excés de centralisme no és bo per a ningú. L'Església mateixa ho ha hagut de

Barcelona serà centre d'atenció mundial durant els Jocs Olímpics. És una manifestació que depassa, evidentment, l'àmbit estrictament esportiu

reconèixer al cap de força segles d'exercir-lo.

Nosaltres, com a moviment que sent i viu amb l'Església, ens fem nostra l'exhortació del Bisbe auxiliar, qui en el susdit article diu que: "La veu dels laics —homes i dones— haurà de sonar fresca, directa, i recollir del carrer els problemes vius". Pensem que, només així, podrem justificar la sol·licitud que els bisbats de Catalunya organitzin un "Senat de vells", tal com es demanava en el Fòrum i Evangeli celebrat l'any passat.

La Comunitat europea

Cada dia que passa tenim el món més a tocar de casa. I això, creiem que és bo perquè ens ajuda a relativitzar el nostre món domèstic. A la vegada ens estimula a valorar i a apreciar més i més la universalitat del nostre llinatge i la nostra germanor amb tots els pobles de la terra.

I és bo, també, perquè, dins les nostres limitacions, ens acosta millor a la visió que el bon Déu té sobre cada una i la totalitat de les coses i de tots els seus fills, el reconeguin o no, com a Pare. És per aquesta raó que, amb el salmista, li demanem poder fruit de "la claror de la seva mirada".

Ens cal, doncs, observar de prop tot el que es faci per la unió de tot el nostre vell continent, tan castigat per guerres fratriques. I, avui, hi ha massa destrucció, massa misèria i massa víctimes innocents, que paguen a un preu ben injust, totes les converses de mai acabar. Tot plegat és prou tràgic i no pot deixar-nos indiferents... I estúpidament reclosos dins la closca de les nostres capelletes i dels nostres, de vegades puerils, enfrontaments casolans...

■ J.N.C.

El caliu de la violència

Sovint els comportaments agressius són conseqüència d'una frustració: manca de diàleg..., negatives contínues..., imposicions il·lògiques..., situacions injustes..., refús de tota mena d'iniciatives... i responsabilitats..., impossibilitat d'accedir a uns béns culturals, socials i polítics... Pau VI afirmà que **és gran la temptació de rebutjar amb la violència aquestes injúries a la dignitat humana...** (Populorum Progressio, 30).

El contrast luxe-misèria..., les promeses no realitzades..., la injustícia institucionalitzada..., el retenir fora de mida una persona al caprici nostre..., fer la vida impossible a aquells amb qui convivim... condueix a una simple coexistència, després a l'autodefensa i més tard a la violència... Tot això pot produir-se àdhuc en un caliu progressivament violent dins d'una llar qualsevol...

Un cop de porta..., un cop de puny sobre la taula..., poden mostrar una justa indignació, però massa sovint fan palesa la manca d'arguments o d'autocontrol, o, també, una por als altres o a la pròpia feblesa...

Les injustícies són una violència **pacífica (?)**...

És més fàcil desencadenar la violència que no pas aturar-la... Violència i fanatisme solen anar plegats...

■ Lluís Antoni

Bones vacances!

I que ens ajudin a:

- Redescobrir el gust dels plaers senzills.
- Retrobar la pau i el silenci, a l'interior del cor i la consciència.
- Obrir-nos a la bondat i a la bellesa de la natura
- Contemplar la riquesa que, junt amb la vida, el Senyor ens ofereix a través de la seva obra, la seva Paraula i la seva amorosa providència.
- Conviure i dialogar amb els propis, i els altres, sense atabalaments, amb calma i aprofundiment.
- Recordar els absents, i tenir algun gest de solidaritat amb els que, per raons diverses, no poden gaudir d'un temps de vacances.
- Projectar, i renovar, tot el que calgui per emprendre el nou curs amb renovada embranzida en favor dels nostres germans, i de tots els que tenen dret a esperar de nosaltres el millor que poguem oferir-los.

Impuls del Moviment a la Seu d'Urgell

La més extensa, i la menys poblada, de les diòcesis de la Tarraconense, va incrementant la seva integració al nostre moviment de forma acompassada i ferma a la vegada. Tot i que es consideren els més novells dels nostres grups, no els manca esperit i coratge per donar una bona empena a això que ells en diuen "la gran aventura de Vida Creixent". No cal dir com des d'ací, nosaltres ens unim al seu impuls. I al seu crit d'ENDAVANT I FORA!

Del que, diem, n'és una bona prova el fet que a la

recent Trobada General celebrada a Girona hi van acudir, vencent tota mena d'obstacles, components dels grups de Guissona, Ponts i dels 9 grups que hi ha actualment a la Seu. No van poder fer-ho els amics d'Oliana, amb el seu Rector, i consiliari, Mn. Antoni Vidal, un dels pioners del nostre moviment a aquella diòcesi.

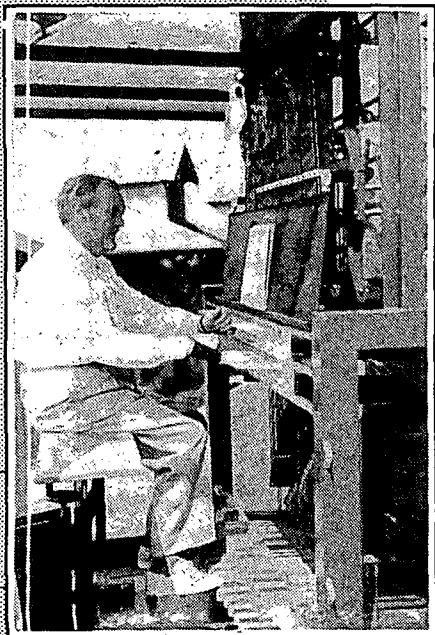
Precisament, aquell mateix dia se celebraven allà els funerals per Mn. Àngel Vivas, sacerdot, mestre, model i guia per als urgellencs. Els presidí el Bisbe d'Urgell, acompanyat per més de 50 preveres.

**Oferirà 16
concerts a
Catalunya**

El carilló ambulant de Douai serà present als Jocs Olímpics

Amb aquesta iniciativa es vol testimoniar la vitalitat d'aquesta pràctica musical

La música del carilló, joc de campanes que dona cadascuna un to diferent, serà present als carrers de Barcelona i de les ciutats del nostre país que són subseus olímpiques. Del 10 al 20 de juliol, el carilló ambulant de Douai, de la regió francesa de Nord Pas de Calais, fa un recorregut per Catalunya, en el marc de l'Olimpíada Cultural 92. La campanya s'anomena "50 campanes olímpiques", que correspon a quatre octaves cromàtiques de piano.

Aquest projecte neix dels vincles "carillonístics" que uneixen Catalunya i la regió Roine-Alps (F) des de l'any 1989 a través dels carillons del Palau de la Generalitat de Barcelona, de l'Ajuntament de Lió, de la Basílica de la Visitació d'Annecy i del carilló de Mirabel.

Amb l'ànim de fer conèixer aquest instrument tan original com desconegut, es presentà, per part del Sr. J.B. Lemoine, President de l'Associació pels carillons de Savoia (Regió Roine-Alps) i de les carillonistes del Palau de la Generalitat, M.D. Coll i A.M. Reverté, el projecte de participació del "Carillon Ambulant de Douai-Région Nord

Aquest instrument, tot i tenir els seus orígens al segle XV, és realment força desconegut

Pas de Calais" en l'Olimpíada Cultural organitzada amb motiu dels JJOO de Barcelona '92.

Aquest projecte, rebia, a més, el suport directe del Sr. Joan Antoni Samaranch, president del COI i responsable, essent president de la Diputació de Barcelona, de la instal·lació del carilló del Palau de la Generalitat.

El carilló ambulant francès té un objectiu molt clar: "Testimoniar la vitalitat d'una pràctica musical, sovint poc valorada, fins i tot desconeguda".

Des del 1981 ha recorregut més de 250.000 km amb més de 1.000 actuacions per 8 països d'Europa.

Com a nota curiosa destaquem el fet que les seves campanes foren foses a Annecy (regió Roine-Alps), a la foneria Paccard, amb una sonoritat realment bella.

En aquest projecte es comptarà, a més, i a fi i efecte de correspondre amb l'esperit olímpic d'aquesta cita cultural, amb la participació de carillonistes vinguts dels països europeus més representatius en l'art del carilló: Jean-Bernard Lemoine (F), Jacques Lannoy (F), Christine Laugié (F), Eric Brottier (F), Aimé Lombaert (B), Jacques Maassen (NL), Peter Langberg (A) i Anna Maria Reverté (Cat).

El carilló ambulant francès participà en el Festival "Savoie en fête" paral·lel a la cele-

bració dels Jocs Olímpics d'Hivern d'Albertville '92.

Un instrument de música

"Carilló", del francès "carillon" (erròniament conegut per "carrilló"), és, sovint, un terme associat a rellotges musicals, jocs de campanes electrònics o elèctrics, petit xilòfons, etc. Però res més lluny dels seus veritables orígens.

Definició segons la Federació Mundial de Carillonistes:

"Un carilló és un instrument de música compost per campanes de bronze, convenientment afinades, i percutides mitjançant un teclat característic. Solament són considerats com a carillons aquells instruments amb un mínim de 23 campanes".

I encara podríem dir més: els instruments més apreciats pels "carillonistes" (com de piano, "pianistes"), són aquells que compten amb les quatre octaves cromàtiques, és a dir, amb una cinquantena de campanes.

Aquest instrument, tot i tenir els seus orígens en el s. XV, és realment força desconegut. El fet que normalment s'hagi ubicat a les torres i campanars d'esglésies i catedrals ha dificultat enormement el seu coneixement i divulgació; tot i que el seu so, el so de les campanes, ens és ben familiar.

● C.C.

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf International (adherida a la UNESCO)

Què és l'aldea Infantil SOS?

Una obra social privada, políticament independent, que es manté amb les contribucions voluntàries i amb les donacions dels seus amics arreu del món.

Què vol l'Aldea Infantil SOS?

Establir a tots els països del món una Aldea Infantil SOS amb els seus

corresponents centres socials: jardins d'infants, escoles, Aldees Juvenils i tallers d'aprenentatge. Les Aldees Infantils SOS volen proposar un model d'educació moderna per a infants orfes i desemparats. Aldees Infantils SOS és una idea aplicable a tots els pobles.

Què fa l'Aldea Infantil SOS?

1. L'Aldea Infantil SOS proporciona una nova llar als infants desemparats.

2. Els acollits viuen a cura d'una mare d'Aldea Infantil SOS, en una comunitat de vida similar a la d'una família, la família de l'Aldea Infantil SOS. Cada una d'elles està composta per infants de diferents edats i d'amb dos sexes.

3. Cada família d'Aldea

habita la seva pròpia casa. La mare SOS dirigeix la seva llar i es troba emparada per la comunitat de l'aldea i el seu director.

4. Els infants atesos són educats en la seva pròpia religió i cultura. La meta de l'educació és la integració de l'infant en la societat en la qual viu.

5. Els infants reben l'ajut i col·laboració de l'Aldea Infantil fins que

puguin independitzar-se sense importar l'edat en la qual això es produeix. Però l'Aldea Infantil SOS on viuen, serà sempre la seva llar.

ON hi ha Aldees Infantils SOS?

El 1990 hi havia 319 Aldees Infantils SOS arreu del món esteses per Àfrica, Europa, Llatino-amèrica i Nord-amèrica. Les Aldees Infantils SOS han creat també 370 centres socials: llars d'infants, Escoles Hermann Gmeiner, Aldees Juvenils, tallers d'aprenentatge, centre d'orientació per a mares, hospitals i granges. En les regions afectades per catàstrofes naturals es crearen menjadors d'emergència, aldees de tendes de campanya i ambulatòries.

Dolors, Quim, Pere.

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

Llibres

Biblioteca
de teologia

16

Klaus Schatz

Historia
de la Iglesia
contemporánea

Herder

L'Església davant la societat contemporània

Aquest volum desenvolupa en les seves línies més essencials la història de l'Església catòlica en l'època que comprèn des de la revolució francesa fins al concili Vaticà II.

Els fets particulars es miren sempre des de la perspectiva de l'Església universal. L'objectiu principal es suscitar una millor comprensió dels trets fonamentals i de la seva connexió entre si mateixa més allà dels particularismes. Es tracta sobretot de mostrar les constel·lacions històriques que marquen l'actuació de l'Església en una època determinada. Això es refereix especialment a la relació de l'Església amb el "món"

Klaus Schatz. **Historia de la Iglesia Contemporánea**. Ed. Helder.

i amb la societat del seu temps.

Per això el tema central d'aquesta obra és la postura presa per l'Església davant l'edat contemporània, és a dir, davant un món marcat per la il·lustració, la revolució francesa i el desenvolupament industrial. En l'últim cas es pretén comprendre el camí de la fe recorregut per l'Església i, a partir d'aquest camí, il·luminar la nostra situació i posició actual en l'Església; no com a punt de vista supratemporal, sinó com una estació en el curs d'aquest camí que no podríem entendre, si no sabéssim com hem arribat fins aquí.

Klaus Schatz és professor d'història de l'Església en la facultat de filosofia i teologia de St. Georgen de Frankfurt. S'ha especialitzat en la història del Concili Vaticà I i en la història de l'Església en els segles XIX i XX.

● C.C.

Teologia medieval

Hi ha molts llibres d'introducció a la filosofia de Tomàs d'Aquino, però no n'hi ha cap que introdueixi a la seva teologia. Aquest buit resulta una mica sorprenent quan hom pensa que Tomàs fou per professió professor universitari de teologia y que la seva obra va marcar profundament el pensament teològic dels segles següents.

Otto Hermann Pesch en el seu assaig d'introducció parteix del fet que la tradició escolàstica-tomista ja es va estingir des de fa alguns decennis. Actualment, ja no ens podem trobar amb Tomàs com a creador d'una sistemàtica teològica atemporal, sinó només com una figura de la història amb els seus límits corresponents. En un principi això vol dir que Tomàs ens resulta estrany. Aquesta experiència d'estranyesa és allò que determina el mètode de l'exposició de l'autor: només després d'haver-nos abandonat a aquesta experiència es quan estem en condicions d'apropar-nos més a les perspectives que Tomàs ens pot obrir. L'autor es deixa guiar pels punts centrals de la investigació i pensament de la teologia actual, per trobar

després, precisament en allò estrany que ens resulten les respostes de Tomàs, un pas sorprenent i estimulante que duu directament a obrir pas als embotiments del pensament actual.

Otto Hermann Pesch, ja conegut per les seves obres sobre "teologia de la justificació en Martí Luter i en Tomàs d'Aquino" i per la seva "introducció a Luter", empen de nou el tema central del seu treball teològic: Tomàs i Luter, les dues figures sobresortints de la cristiandat occidental. La seva herència teològica no es pot permetre que es dissipï.

Otto Hermann Pesch, va néixer l'any 1945, és des de 1975 professor de teologia sistemàtica i teologia de controvèrsia, com a teòleg catòlic, a la Facultat de teologia evangèlica d'Hamburg.

● C.C.

Otto Hermann Pesch.
Tomàs de Aquino. Ed. Herder.

TOMÁS
DE AQUINO

Límite y grandeza
de una teología medieval

Otto Hermann Pesch

Fe i l'existència humana

BREVE
TEOLOGIA
FUNDAMENTAL

Josef Imbach

Herder

Joseph Imbach. **Breve Teologia Fundamental**.
Ed. Herder.

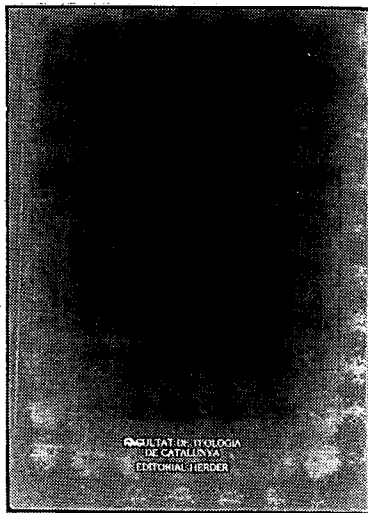
Avui més que mai els homes cerquen ansiosos un fonament últim i absolut que doni sentit a la seva existència. ¿Pot la fe explicar l'existència humana? ¿Pot conciliar-se la fe amb els nous descobriments científics que donen raó de la vida? ¿S'ha realitzat una comunicació de Déu als homes? ¿Què significa exactament aquesta revelació?

Aquesta és la Breu teologia fonamental que desenvolupa Josef Imbach, no solament destinada als cercles d'especialistes, sino pensant en tots els cristians que s'esforcen per afrontar la seva fe amb responsabilitat intel·lectual. És una exposició transparent, de fàcil comprensió, acompanyada d'exemples i de llenguatge clar.

Josef Imbach, catedràtic de teologia, va néixer a Suïssa l'any 1945. Des del 1975 és professor de teologia fonamental i qüestions frontereres entre la literatura i la teologia en la Pontifícia Facultat de teologia San Bonaventura de Roma. Entre les seves zones d'interès destaca també el diàleg judeo-cristià-islàmic. El seu exponent és l'obra: *¿De qui és Jesús? La seva significació per a jueus, cristians i musulmans*.

● C.C.

Fonamentació contemporània de la fe

Aquest estudi pretén exposar, comparar i fer mútuament fecunds els projectes teològics de Johan Baptist Metz i de Juan Luis Segundo, de cara a la fonamentació contemporània de la fe, amb una perspectiva postidealista i dins d'un context caracteritzat per la interdependència mundial, socio-política i eclesial.

Es tracta d'una introducció bàsicament descriptiva o anunciativa, ja que la justificació d'opcions i mètodes es demostra satisfactòriament durant l'estudi.

● C.C.

Javier Jiménez Limón. **Dos proyectos teológicos: Metz y Segundo**. Ed. Herder.

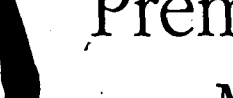
LA SARDANA I LA DANSA

I Congrés de la Sardana

El congrés estarà obert a totes les persones interessades i es desenvoluparà a partir de les ponències que en aquests moments han començat a elaborar diferents especialistes dins les tres àrees que estructuren aquesta convocatòria. Dins l'Àrea 1, sobre Qualitat, Lluís Subirana prepara la ponència "Ètica, imatge i qualitat"; Maria Àguila elabora la ponència sobre Formació, i concretament en l'àmbit específic de la pedagogia a emprar en la formació de dansaires; i pel que fa referència a la formació musical hi haurà dues ponències sobre l'ensenyament i formació de nous instrumentistes als Conservatoris de Música, que ha estat encomanada a Lluís Brugués; i l'altra en relació a les Escoles de Cobla, que s'ha encarregat a Joan-Jordi Beumala. L'Àrea 2, sobre Innovació, s'estructura en 3 ponències "Aplecs i ballades", amb el ponent encara per determinar; "Concursos de colles sardanistes", que elabora Jaume Nonell; i "Concerts", a càrrec de Francesc Cassú. I l'Àrea 3, sobre Expansió, comprèn 4 ponències que són: "Promoció directiva i Associacionisme", que

Totes les persones interessades en aquesta convocatòria poden demanar la seva inscripció com a Congressista tot adreçant-se a la secretaria de la Federació Sardanista de Catalunya, carrer Montcada n. 20, 08003 Barcelona, o a través del telèfon (93) 319 76 37. El període d'inscripció de congressistes finalitzarà el dia 31 de juliol de 1992. A partir del mes de setembre s'iniciaran els debats del Congrés, amb l'estudi i discussió de les ponències, la presentació i defensa de les esmenes en reunions d'àmbit territorial per a arribar al plenari del Congrés que tindrà lloc a Calella, els dies 27 i 28 de febrer de 1993, on hi haurà la presentació dels documents resultants dels diferents debats, es plantejaran les esmenes que sense haver estat incorporades a les diferents ponències hagin obtingut un percentatge majoritari en les reunions territorials i s'adaptaran les conclusions del Congrés.

■ **Josep Ventura**

Premi “Apel·les Mestres” de Literatura Infantil i Juvenil

—En els casos en què el text hagi d'anar integrat amb la il·lustració, caldrà

750.000-Pts.-i posterior publicació de l'obra guanyadora per Edicions Destino.

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

AMB ELS JOCS OLÍMPICS

Servei litúrgic i d'acollida per als amics de l'Est que ens visiten

PARRÒQUIA MARE DE DÉU DE BETLEM
Rambla, 107 - Telf. 318 38 23

Feiners: de 10 a 13 h. - 18 a 21 h.

SERVIR ÉS TAMBÉ PARTICIPAR

INFORMACIÓ:

Luis Antúnez, 24, 2º, 2º, xamfrà Via Augusta
08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63 - de 8 a 15 h.

C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A

Salses per a barbacoa

BROU VERMELL

men, and jaunt.

SÁLSA ESPECIAL

SALSA BARBACOA

sal, una mica de pebre de Cayena

Renteu i assequeu les herbes, piqueu-les molt fines. Poseu la salsa de tomàquet i l'oli en un bol, afegiu-hi un grapat de sal, una mica de pebre de Cayena, el curry i les herbes picades, barrejeu-ho tot ben bé. Passeu-ho a una cassó petit de fons gros i coeu-ho a foc lent uns 10 minuts, tapat. Afegiu-hi el conyac, barrejeu-ho ben bé i coeu-ho 5 minuts més. Serviu-ho.

■ **Maria Teresa Dachs**

televisió

Programació del 19 de juliol al 25 de juliol del 1992

TV
3

DIUMENGE, 19

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.30 Marc i Sophie (D)
13.00 Benson (D)
13.30 Els hotels dels famosos
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
15.45 El capità planeta (D)
16.00 Tarda de cine: «Els que no perdonen»
18.10 El salt (D)
19.05 Guaita què fan ara
19.30 L'imperdible Parker Lewis
19.55 Magnum (D)
20.55 El transít
21.00 Telenotícies - El temps
21.30 30 minuts
22.00 Dallas (D)
22.50 Gran estrena: «Tre de família»
23.40 T/N última hora
23.45 Innocent o culpable
00.05 Mike Hammer

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.50 Informació agrària
10.00 Club super 3
13.05 La successora (D)
13.35 Veïns (D)

14.00 T/M comarques
14.30 Telenotícies Migdia
15.15 El temps
15.20 El meu carrer
21.00 Telenotícies - El temps

DILLUNS, 20

11.35 Ballesta, les aventures de Guillem Tell
11.55 Dallas
12.40 El meu carrer (D)
15.50 Pel·lícula tarda: «La frontera sense llei»
18.00 Club super 3
19.40 Stingray
20.30 Tinc dos pares
21.40 La granja
22.10 Betes i films
22.40 Pantalla: «L'aire d'un crim»
00.45 Telenotícies
01.20 Mike Hammer

DIMARTS, 21

11.35 Ballesta, les aventures de Guillem Tell
11.55 Dallas
12.40 El meu carrer (D)
15.50 Pel·lícula tarda: «Una Magnum per a Tony Saitta»
17.45 Club super 3
19.40 Stingray
20.25 Tinc dos pares

21.35 La granja
22.05 Amor a primera vista
23.30 A dreta llei (D)
00.25 Telenotícies
00.55 Mike Hammer

DIMECRES, 22

11.35 Ballesta, les aventures de Guillem Tell
12.10 Dallas
12.40 El meu carrer (D)
15.50 Pel·lícula tarda

17.45 Club super 3
19.40 Stingray
20.30 Tinc dos pares
21.40 La granja
22.10 Cinema 3: «Rollerball»
23.50 Telenotícies
00.25 Mike Hammer

DIJOUS, 23

11.35 Ballesta, les aventures de Guillem Tell
12.10 Dallas
12.40 El meu carrer (D)
15.50 Pel·lícula tarda: «La espasa triomfant»
17.45 Club super 3
19.40 Stingray
20.30 Tinc dos pares
21.35 La granja
22.05 Els hotels dels famosos
22.40 Informe reial
23.30 El preu d'una vida (D)
00.20 Telenotícies nit
00.55 Mike Hammer

DIVENDRES, 24

11.35 Ballesta, les aventures de Guillem Tell
12.10 Dallas
12.40 El meu carrer (D)
15.50 Pel·lícula tarda
18.00 Club super 3

19.40 Stingray
20.30 Tinc dos pares
21.40 Jocs de nit
22.10 La millor Llolll
22.40 Pel·lícula: «Els últims supervivents»
23.55 Telenotícies olímpic
00.45 Mike Hammer

DISSABTE, 25

09.15 Sardanes
09.30 Informatiu Anglès ITN
10.10 Club super 3
12.40 Marc i Sophie
13.10 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Club Super 3
15.45 Tarda de cine: «L'animab»
17.15 Tex Avery
17.35 Gran Hawaii (D)
18.25 Katts i gos (D)
18.50 Adderly (D)
19.40 Hostes vingueren que de casa ens tragueren
20.10 L'espantacells i la Sra King
21.00 Telenotícies
22.00 Vindrem a sopar
22.30 Cine nit: «El petroli d'Oklahoma»
00.20 T/N Olímpic
01.10 Mike Hammer

TV
2

DIUMENGE, 19

07.30 Cadena de las americas
10.00 L'orgue instrument viu
10.45 SANTA MISSA
11.30 Domingo deporte
18.00 La vida privada de Lucinda Smith
19.30 Area reservada
20.00 Sesión de verano: «Angélica y el sultán»
21.30 Línea 900
22.00 Devorame otra vez
22.45 Llamadas a Medianoche
23.30 L'informatiu cap de setmana
23.45 Off cinema:
01.15 Festival de Jazz desde San Sebastián

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

12.30 Xafarranxo
13.30 Força Barça

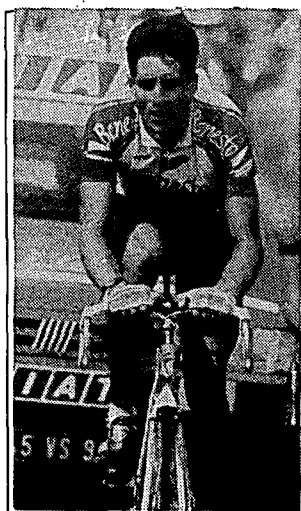
DILLUNS, 20

07.30 Cadena de las Americas
11.00 Menjar bé
11.30 Chocala
13.30 Bellesa i poder
14.00 Barcelona retalls
14.30 Juego de niños
15.00 Cifras y letras
15.30 Tour de Francia
16.45 Falcon Crest
17.30 Barcelona 92
19.30 Tendido cero
20.00 Sesión de verano

21.30 L'informatiu vespre
22.00 La estrella es... Burt Lancaster: «El fantasma de la ópera»
00.00 El Show de Tracy Ullman
00.30 Festival de Jaz San Sebastian
01.10

DIMARTS, 21

07.30 Cadena de las Americas
11.00 Menjar bé
11.30 La salut de les ciutats
13.00 Bellesa i poder
14.00 Les altres Barcelones
14.30 Juego de niños
15.00 Tour de Francia

16.30 Falcon Crest
17.30 Barcelona 92
19.30 Clip clip video
20.00 Sesión de verano: «La mujer fantasma»
21.30 L'informatiu vespre
22.00 De risa
00.00 El Show de Tracy Ullman
00.30 Festival de Jazz desde Victoria

DIMECRES, 22

07.30 Cadena de las Americas
11.00 Menjar bé
11.30 La salut de les ciutats
13.00 Bellesa i poder
14.00 Les altres Barcelones
14.30 Juego de niños
15.00 Cifras y letras
15.30 Tour de Francia
16.45 Falcon Crest
17.30 Barcelona 92
19.30 Clip clip video
20.00 Sesión de verano: «La calle de los conflictos»
21.30 L'informatiu vespre
22.00 Festival de cine: «Rebelión a bordo»
00.30 Festival de Jazz desde Victoria

DIJOUS, 23

07.30 Cadena de las Americas
11.00 Menjar bé
11.30 La salut de les ciutats

13.00 Bellesa i poder
14.00 Les altres Barcelones
14.30 Juego de niños
15.00 Cifras y letras
15.30 Tour de Francia
16.30 Falcon Crest
17.30 El mejor deporte
20.00 Sesión de verano:
21.30 L'informatiu vespre
22.00 Jueves cine
23.40 Redacción de la 2
00.00 El show de Tracy Ullman

DIVENDRES, 24

07.30 Cadena de las Americas
11.00 Menjar bé
11.30 Urbanitats
12.00 Alicia
13.00 Bellesa i poder
14.00 Les altres Barcelones
14.30 Dibuja 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Tour de Francia
16.30 Força Barça
16.30 Falcon Crest
17.30 El mejor deporte
19.30 Barcelona retalls
20.00 Sesión de verano
21.30 L'informatiu vespre
22.00 El mirall:
01.00 Festival de Jazz desde Victoria

DISSABTE, 25

07.30 Cadena de las Americas
11.00 L'estiu a Catalunya

10.30 Escudella barrejada
12.00 Programació especial
13.30 Força Barça
15.30 Tour de Francia
17.15 Programació especial
20.00 Ceremonia de apertura de los XXV JJ.OO. de Barcelona

canal
333

DIUMENGE, 19

12.00 Harmonia
13.05 Esports diumenge tarda
19.55 L'equalitzador
20.45 Thalassa
21.30 Diumenge esports
23.00 Canal 34
24.00 Harmonia

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.15 Harmonia
18.15 Els primers jocs
19.15 Veïns
19.35 Esports Show

20.05 Tot l'esport
21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33

DILLUNS, 20

20.35 Star Trek, la nova generació
21.30 Ràdio Cincinnati
22.15 Em cridava, el senyor?
23.10 Anys de tendresa
23.55 Trifong
24.00 Harmonia

DIMARTS, 21

20.35 Star trek, la nova generació

21.25 Sorteig Super 10
21.25 Ràdio Cincinnati
22.15 Retorn a Brideshead
23.10 Històries del Carib
24.00 Trifong
00.50 Harmonia

DIMECRES, 22

20.35 Star trek, nova generació
21.20 Sorteig Lotto 6/49
21.25 Ràdio Cincinnati
22.15 60 minuts
23.10 Max Headroom
24.00 Trifong

00.50 Harmonia

DIJOUS, 23

20.35 Star Trek, la nova generació
21.20 Sorteig Super 10
21.25 Ràdio Cincinnati
22.15 Fila 33
23.55 Trifong
24.00 Harmonia

DIVENDRES, 24

20.35 Star Trek, la nova generació

21.25 Ràdio Cincinnati
22.15 Olímpics

DISSABTE, 25

El canal Olímpic oferirà una programació especial dedicada als Jocs Olímpics.
18.00 Connexió amb l'Estadi Olímpic per oferir diversos reportatges sobre la cerimònia inaugural.
20.00 Retransmissió dels Jocs Olímpics

TV
1

DIJOU, 19
07.30 Informativos en lenguas
extranjeras
08.30 Espacio 17
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 ¿Quieres que te lo
cuento?
09.45 Estamos de vacaciones
12.00 **EL DIA DEL SEÑOR -
SANTA MISA**
13.00 **PUEBLO DE DIOS**
13.30 La isla misteriosa
14.30 Cumbre en Barcelona:
«Sueños en acción»
15.00 Telediario-1
15.35 Erase una vez las américas
16.00 Sesión de tarde: «Tiempo
de abedules»
17.45 Club Disney
19.35 Cuentos mágicos
21.00 Telediario-2
21.30 Compañeros de clase
22.00 Domingo cine: «El secreto»
23.50 Noche de humor: «Carol
y compañía»
00.35 Perlas del melodrama:
«Doña Bárbara»
02.55 Exposiciones universales,
el mundo en Sevilla

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.35 Informativos en lenguas
extranjeras
09.05 Médicos de cabecera
10.05 Estamos de vacaciones
12.10 Avance telediario
12.15 La dueña
13.00 Teleuna
13.30 El menú de cada día
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
15.30 Mundo de fieras
18.05 Aventura 92
19.00 Curro Jiménez
21.00 Telediario-2
DILLUNS, 20
08.35 Area deportiva
16.30 Vacaciones de cine:
«Una prueba de amor»
18.30 Start Street
20.10 Generaciones
21.30 Sin vengüenza
22.00 El precio justo
23.30 Chicas de hoy en día
00.30 Diario noche
00.50 Punto de vista

01.00 Marquesa de santos
01.30 Cine 92: «Crepúsculo»
03.00 Cine de medianoche: «La
ilusión viaja en tranvía»
DIMARTS, 21
08.35 Telediario internacional
16.30 Vacaciones de cine
18.30 Start Street
20.10 Generaciones
21.30 Sin vengüenza
22.35 Sesión de noche: «La
piscina»
00.30 Diario noche
00.50 Punto de vista
01.00 Marquesa de santos
01.40 **TESTIMONIO**
03.00 Cine 92: «Al son de ma
marimba»
DIMECRÉS, 22
08.35 Telediario internacional
16.30 Vacaciones de cine: «Los
primeros Juegos Olímpicos II»
18.30 Videos de primera
20.10 Generaciones
21.30 Sin vengüenza
22.05 ¡Ay, vida mía!
23.30 El hijo de la isla

00.25 Diario noche
00.45 Punto de vista
00.55 Marquesa de santos
01.35 Cine 92: «Calabacitas
temas»
DIJOUS, 23
08.35 Telediario internacional
16.30 Vacaciones de cine: «Los
primeros Juegos Olímpicos II»
18.30 Videos de primera
20.10 Generaciones
21.30 Sin vengüenza
22.15 El primi-juego
22.30 Sabbath
00.00 Una forma de vivir
00.30 Diario noche
00.50 Punto de vista
01.00 Marquesa de Santos
01.30 Cine 92: «Vainilla, bronce y
morir»
DIVENDRES, 24
08.35 Telediario internacional
16.30 Vacaciones de cine: «Los
primeros Juegos Olímpicos III»
18.30 Videos de primera
20.10 Generaciones
21.30 Sin vengüenza

22.00 Hola Raffaella
00.15 La ley de los Angeles
01.10 Diario noche
01.30 Cine 92: «La maldición del
hombre lobo»
DISSABTE, 25
07.30 Informativos en lenguas
extranjeras
08.30 Telediario internacional
09.00 **ULTIMAS
PREGUNTAS**
09.30 Médicos de cabecera
10.30 Estamos de vacaciones
12.15 La dueña
13.00 Magazine Expo 92
13.30 Rockopop
14.30 Dibujos animados
15.00 Telediario-1
15.35 Dibujos animados
16.00 Sesión de tarde y aventura:
«La rosa negra»
17.50 Objetivo indiscreto
18.15 Arsenio Lupin
19.15 Juegos sin fronteras
21.00 Telediario-2
21.30 Informe Semanal
22.30 Sábado cine: «Los
incorregibles albóndigas»

antena
3

DIJOU, 19
08.00 La llamada del oeste
08.00 Furia
08.50 Aventuras en el lago
09.20 Archie y Sabrina
09.35 La guardería del domingo
11.00 Caza submarina
11.30 El hombre de los seis
millones
12.30 Peyton Place
13.00 Polvo de estrellas I: «Golpes
mortales»
15.00 Noticias
15.30 La familia Newton
16.00 Quiereme mucho
17.30 La mujer sheriff
18.00 Pasiones inmortales «La
señora Dalafield quiere
casarse»
20.00 El gordo
21.00 Noticias
21.30 Polvo de estrellas II: «Una
novia para dos»
23.35 Noche de lobos:
«Demons»

12.00 Santa Barbara
13.00 Bonanza
14.03 Noticias regionales
14.30 Salvados por la campana
15.00 Noticias
17.20 Teletienda
17.33 La merienda
19.00 Supermarket

19.33 La ruleta de la fortuna
21.00 Noticias
DILLUNS, 20
11.00 Atrévete
15.30 Telecine: «El cazador de
ciervos»
19.30 Noticias
20.00 Santa Barbara
21.30 Equipo A
22.31 La película del lunes:
«Tiempo de matar»
00.30 Noticias
01.00 Cine para el recuerdo:
«Cara a cara»
DIMARTS, 21
11.00 Atrévete
15.30 Telecine: «Sueños
olímpicos»
18.30 Somos diez
20.00 Santa Barbara
21.30 Nuevos policías
22.30 Película del martes:
«Adulterio nacional»
00.30 Noticias
01.00 Historias de medianoche:
«El pasajero no invitado»
DIMECRÉS, 22
11.00 Atrévete

15.30 Telecine
18.30 Historia de Marshall
20.00 Santa Barbara
21.30 Luz de luna
22.30 Ciclo «Sara Montiel»: «La
reina del Chantecien»
00.30 Noticias
01.00 Catalunya a fondo
02.00 Cine para el recuerdo: «Un
cuchillo en el agua»
DIJOUS, 23
11.00 Atrévete
15.30 Telecine: «Sex o no sex»
18.30 Somos diez
20.00 Santa Barbara
21.30 Los vigilantes de la playa
22.30 Enredo
23.00 Quiereme mucho
00.30 Noticias
01.00 En el calor de la noche
02.00 Polvo de cine:
«Ríete como puedas»
DIVENDRES, 24
11.00 Atrévete
15.30 Telecine:
«Vacaciones en Roma»
18.30 El príncipe Bel Aire
20.00 Santa Barbara
21.30 Contacto en California

22.30 Enredo
23.00 Quedate con la copla
00.30 Noticias
00.45 La clave
DISSABTE, 25
08.00 La llamada del oeste
08.30 Furia
08.50 Aventuras en el lago
09.20 Archie y Sabrina
09.35 La guardería del sábado
11.00 Caza submarina
11.30 Los gladiadores de
América
12.30 La ley de Chicago
14.03 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 Farmacia de guardia
16.00 Quedate con la copla
17.30 Cosas de casa
18.00 Polvo de estrellas I:
«El golfo»
20.03 Centímetros cúbicos
21.00 Noticias
21.30 Rescate
23.00 Polvo de estrellas II: «El
expreso de medianoche»
01.00 Olimpiada 92
00.30 Polvo de estrellas III
03.15 Elvis, el rey del Rock

tele
5

DIJOU, 19
07.15 Entre hoy y mañana
07.45 Superguay domingo
10.30 Pressing catch
11.00 Que gente tan divertida
11.30 La 5ª Marcha
11.40 El sheriff chiflado
12.15 Helicóptero
13.25 Coctelera Vip
14.55 Entre hoy y mañana
15.30 Cine fiesta
17.30 El huevo de colón
18.15 El millonario
19.00 Enredos de familia
19.30 Las pesadillas de Freddy
20.20 Colombo
22.00 Desde palma queridos
padres especial
00.30 Petrocelli
01.20 Los Angeles de Charlie
02.10 Madrugada pop

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.25 Entre hoy y mañana
07.45 Desayuna con alegría
09.40 Alcanzar una estrella
10.15 Alicia
12.45 Vacaciones en el mar
13.30 «...A mediodía alegría»
15.00 Entre hoy y mañana
15.30 Manuela
16.20 «María de Nadie»
17.00 La extraña pareja
17.30 Super Guay
20.30 Hoy
20.35 T.D. Las vacaciones
20.45 Telecupón
21.05 La loba herida
00.45 Entre hoy y mañana

DILLUNS, 20

11.00 Cine corazón
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
18.45 Cine vacaciones: «Jivaró»
20.35 T.D. Las vacaciones
22.00 Noche de acción
01.05 Hablando se entiende la gente
02.05 Mannix
02.25 Los Angeles de Charlie

DIMARTS, 21
10.45 Cine corazón:
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
18.45 Cine vacaciones
20.35 T.D. Las vacaciones
22.00 Amor, humor y música
23.30 Bellezas al agua
01.05 Gran pantalla de verano

DIMECRÉS, 22
10.45 Cine corazón:
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
18.45 Cine vacaciones
20.35 T.D. Las vacaciones
22.00 Cine 5 estrellas
00.40 Pressing boxeo
01.40 Mannix

02.30 Pase por caja
DIJOUS, 23
10.45 Cine corazón:
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
18.45 Cine vacaciones
20.35 T.D. Las vacaciones
22.00 A fuerza de cariño
22.55 El millonario
23.40 Misterios de la noche
00.50 Hablando se entiende la gente
01.50 Starsky y Hutch
02.40 Mannix

DIVENDRES, 24
10.45 Cine corazón
14.00 Vivan los compis
14.30 Apartamento para tres
18.45 Cine vacaciones
20.35 T.D. Las vacaciones
22.00 A fuerza de cariño
22.55 El millonario
23.40 Misterios de la noche
00.50 Hablando se entiende la gente
01.50 Starsky y Hutch
02.40 Mannix
DISSABTE, 25
07.35 Entre hoy y mañana
07.45 Superguay sábado
10.30 Pressing catch
11.00 Coctelera Xuxa
11.30 Bellezas al agua
12.50 Telecinco, ¿Digame?
14.55 Entre hoy y mañana
15.30 Cine fiesta
17.30 Desde Palma queridos
padres especial
19.15 Sábado de acción
21.05 La loba herida
22.00 El huevo de Colón
23.00 Humor cinco soles
00.30 Cine verano
02.35 Los Angeles de Charlie

COMENTARI TV

De l'espanyolisme a l'uropeisme

Ja fa uns quants anys que estan intentant vendre'ns la pomada: que si hem de ser europeus, que si formar part d'Europa té aquestes compensacions o aquells avantatges...

La veritat és que jo no dubto que no hi hagi motius de pes perquè el nostre país es plantegés en el seu moment formar part d'Europa d'una manera més activa i compromesa. Amb el que ja no hi estic tant d'acord, és amb el poc esperit crític que els mitjans de comunicació, de vegades, han mostrat en aquest assumpte: així com en altres afers han mostrat ben aviat la seva disconformitat, en aquest cas sovint s'han estimat més optar per un silenci que fins i tot el considero un xic còmplice.

De moment els ciutadans tan sols veiem com augmenten les retencions al nostre sou i com de mica en mica van pujant els impostos i van disminuint les prestacions socials. Si de veritat volem ser europeus potser hauríem d'aprendre de l'austeritat de molts dels polítics d'Alemanya o Holanda, hauríem d'aprendre a fer més ús dels mitjans de transport o de la bicicleta i hauríem d'estar disposats molts cops a sacrificar el nostre bé propi per un bé comú... I així tantes i tantes coses més...

Per suposat que els dirigents haurien de ser el primer model de conducta...

Em sembla que, per sort o malauradament, estem molt lluny de ser europeus. Això em recorda allò de: "Spain is different..."

■ Mercè Pérez i Lorda

Telespectadors Associats de Catalunya
Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

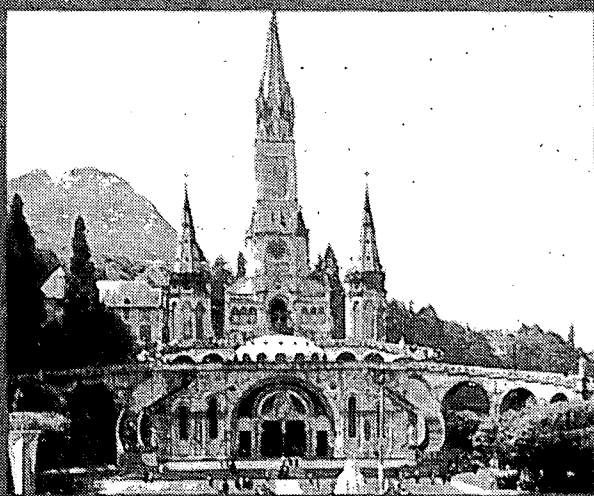
LOURDES 1992

PELEGRINATGES DE L'HOSPITALITAT
DE BARCELONA

AMB MALATS I MINUSVÀLIDS

PRESIDITS PEL

Sr. ARQUEBISBE Dr. RICARD MARIA CARLES

112è

DEL 5 AL 10 DE JUNY

113è

DEL 17 AL 22 DE
SETEMBRE

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
HOSPITALITAT DE LA MARE
DE DÉU DE LOURDES
Diputació, 235 - 1er. L.
Telèfon: 487 4009 - 08007 BARCELONA
Organització tècnica: G.C. 8

LITÚRGIA / CULTURA

Nº
66

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPAJÓ

19 de juliol. Diumenge XVI de durant l'any. Lectures: Primera Ge 18:1-10a; Salm 14; segona Col 1:24-28; tercera Lc 10:38-42.

20 de juliol. Dilluns de la XVI setmana de durant l'any. Lectures: Primera Mi 6:1-4.6-8; Salm 49; segona Mt 12:38-42.

21 de juliol. Dimarts de la XVI setmana de durant l'any. Lectures: Primera Mi 7:14-15.18-20; Salm 84; segona Mt 12:46-50.

22 de juliol. Dimecres de la XVI setmana de durant l'any. Lectures: Primera Jr 1:1-4-10; Salm 70; segona Jo 20:1-2.11-18.

23 de juliol. Dijous de la XVI setmana de durant l'any. Lectures: Primera Jr 2:1-3.7-8.12-13; Salm 35; segona Mt 13:10-17.

24 de juliol. Divendres de la XVI setmana de durant l'any. Lectures: Primera Jr 3:14-17; Jeremies 31:10-13; tercera Mt 13:18-23.

25 de juliol. Dissabte. St. Jaume, apòstol. Lectures: Primera Fets 4:33, 5:12.27-33, 12:1b-2 (o bé Fets 11:19-21, 12:1-2.24); Salm 66; segona 2 C 4:7-15; tercera Mt 20:20-28.

26 de juliol. Diumenge XVII de durant l'any. Lectures: Primera Gn 18:20-32; Salm 137; segona Col 2:12-14; tercera Lc 11:1-13.

Litúrgia de les Hores

Setmana 4

Diumenge: Tot propi.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: Sta. Maria Magdalena. Memòria obligatòria.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: St. Jaume, apòstol. Solemnitat.

Diumenge: Tot propi.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

16 de juliol de 1992

CALENDARI

Diumenge, 19 de juliol. XVI de durant l'any. Stes. Justa i Rufina, vgs. mrs.; Sta. Marina, vg. i St. Pere de Cadireta, domc. El sol surt a les 4,33 i es pon a les 7,21. —Hora solar.

Dilluns, 20 de juliol. St. Elies, prof. Stes. Margarida, vg. mr. i Càssia, mr.

Festa major a Bagergue, Palafrugell, Sta. Margarida de Montbui i Sta. Margarida i els Monjos.

Dimarts, 21 de juliol. Sts. Llorenç de Brindis, prev. i dr.; Daniel, prof. i Pràxedes, mr.

Dimecres, 22 de juliol. Sta. M. Magdalena, penitent. Sts. Plató i Teòfil, mrs.

Festa major a Arnes, Blancafort, Bonastre, Corbera de Llobregat, Pradell i Ullà.

Dijous, 23 de juliol. St. Apol·linar, b. Stes. Brígida, vda. i Primitiva, vg. mr.

Festa major a la Torreta.

Divendres, 24 de juliol. Stes. Cristina, vg. mr.; Niceta, mr. Sts. Boris i Víctor, mrs.

Festa major a Lloret de Mar i Sta. Cristina d'Aro.

Dissabte, 25 de juliol. Sts. Jaume Apòstol, Patró d'Espanya; Teodomir, mjo. mr. i Sta. Valentina, vg. mr.

Festa major a Arties, Begues, Belianes, Camarles, Cerdanyola del Vallès, Parets, Reus, Salt, Vilaur i altres pobles.

Diumenge, 26 de juliol. XVII de durant l'any. St. Joaquim i Sta. Anna, pares de la Mare de Déu. Sta. Euxupèria, mr.

Festa major a Blanes, Estarit, Llavorsí, Portbou i el Vendrell.

D'ACÍ I D'ALLÀ

No feu un posat trist

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

No diré pas que hom ha d'anar pel món com he anat jo, que sempre m'he presentat silvestre com sóc, sense preocupar-me de fer-me una fisonomia. Només vull dir que no comprenc el religiós que va pel món i pels tramvies amb un posat estudiat. El gran actor francès Rouvière conta que ell, a casa, davant el mirall, anava fent la cara que li semblava que deuria fer el personatge que havia de representar, per tal que dintre seu naixessin els sentiments que corresponien a aquella cara. Crec que en el religiós, primer són els sentiments autèntics. Els pagesos són els primers de sospitar que un aire pietós afectat amaga un gata-maula. Jesús, home normal, deia: "No feu un posat trist".

El Beat Benito Menni

A una trentena de quilòmetres de Madrid, concretament a la vila de Ciempozuelos, reposen les despulles d'un italià nascut a Milà l'11 de març de 1841, i que morí al nord de França, a Dinan, el 24 d'abril de 1914.

De qui parlem? Doncs evoquem la figura exemplar d'un milanès que vingué al món en uns temps en els quals el seu país vivia una intensa agitació política, de la qual es derivà un violent corrent anticlerical.

La família Menni es mantenia dignament amb els guanyos que generava el modest negoci que el pare regentava i, unida, resava el Rosari i d'acord amb els propis principis, practicava assenyadament la caritat cristiana.

Després de fer uns Exercicis Espirituals, Àngel Hèrcules als 18 anys, s'allista voluntàriament com a infermer i la seva missió és la de traslladar els ferits que arriben a l'estació, procedents del proper front de Magenta, i dur-los a l'hospital dels Germans de Sant Joan de Déu. D'aquest continuat contacte en nasqué una saludable coneixença i això el portà a demanar l'ingrés en el noviciat que l'Orde tenia a tocar l'hospital. Hi entrà l'1 de maig de 1860, i el dia 13 rebé l'hàbit i prengué el nom de "Benito". Després d'un any de noviciat, féu els vots simples. Havia nascut fra "Benito" Menni.

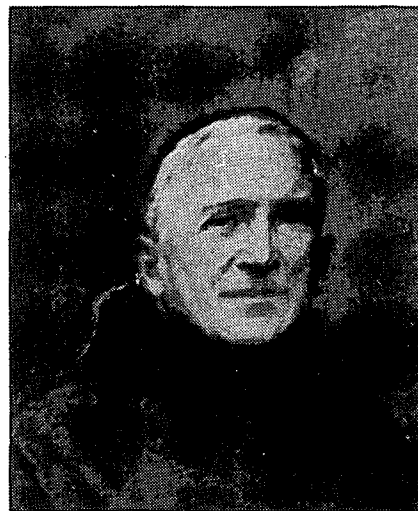
Fa estudis i pràctiques d'infermeria a Lodi, on comença la preparació al sacerdoci, que assoleix a Roma en la tardor de 1866.

El General de l'Orde hospitalari, pare Joan Maria Alfieri, s'adona que ha trobat la persona que necessitava per a restaurar l'Orde a Espanya. El jove hospitalari —té 26 anys— s'astora. A Espanya "pinten bastos". Governava en Mendizábal i tothom coneix l'abast dels seus Reials Decrets de 1835 i 1836, l'Església espanyola, la primera. I l'Orde hospitalari del país s'estingí com a resultat de l'aplicació dels esmentats decrets. Per tant, s'havia de recomençar partint de zero, en un clima obertament advers.

El mateix papa Pius IX li encomana: "Marxa a Espanya i restaura l'Orde en el seu bressol". El pare Menni, amb la benedicció papal com a única credencial, es llença a l'aventura i recalca a Barcelona. Es presentà al bisbe Pantaleó Montserrat i li expressà les raons de la seva presència. El bisbe l'escolta però creu que aquell jove no toca de peus a terra, i l'acomia amb bones paraules.

Menni era tossut i posa en pràctica la política dels fets consumats. Amb el temps comença un petit hospital per a nens minusvàlids i escrofulosos. Amb dotze llit³ tan sols, era el primer hospital pediàtric del país i fou beneït pel mateix bisbe què, mesos abans, cregué tenir davant seu un somiador.

Era el desembre de 1867. Fou el primer pas per a la desitjada restauració hospitalària. Oficialment constava que era un "Centre Assistencial de caire filantròpic". El 1872 és proclamada la primera República i l'abril de 1873, el pare Menni és foragitat del país. Dos mesos més tard, amb les almoines aconseguides a França, torna a ser a Espanya a fi de continuar l'obra iniciada. La situació política no hi ajuda gens ni mica. Des del 1872 el país viu la tercera guerra carlina. I el nostre home amb altres cinc Germans de l'Orde, són acceptats com a infermers fins l'acabament de les hostilitats (1876). Han tingut cura tant de cossos com d'ànimes, i arribada la pau, el pare Menni i es seus, troben el premi a la seva abnegació. Cridats a Madrid obtenen el reconeixement legal com a "Aso-

ciación de Enfermeros Hermanos de la Caridad" i permís per fundar asils i hospitals. L'ambient polític havia canviat.

I Ciempozuelos esdevingué la veritable llar de la restauració hospitalària a Espanya: emergí un hospital psiquiàtric com no n'hi havia cap més a l'Estat.

I en tant s'anaven inaugurant noves fundacions, Menni havia fundat 15 cases de l'Orde, 4 hospitals per a nens raquítics, 6 hospitals psiquiàtrics per a homes, una colònia agrícola per a ergoteràpia, un hospital per a epilèptics, una casa per a vells, una residència per a sacerdots i dues escoles per a infants pobres i orfes. I com que era peremptori atendre també les moltes malalties mentals i nenes minusvàlides, fundà una Congregació religiosa femenina. Són les "Hermanas Hospitalarias del Sagrado Corazón" d'avui. Sota el guiatge espiritual del pare Menni, s'aixoplugà una allau de vocacions. La Congregació té avui a la ratlla d'un centenar de cases, escampades per una vintena de països...

I el dia 24 d'abril de 1914, havent rebut els auxilis espirituals, el pare Menni, lliurà l'esperit al Senyor, a Dinan (França).

Introduïda la Causa de Beatificació, el 23 de juny de 1985, el papa Joan Pau II el proclamà Beat.

➤ Carles Giménez i Miquel

La torxa que, des de la Grècia d'origen, passeja una mica arreu cada quatre anys, fins arribar a l'estadi on l'espera la multitud per inaugurar els Jocs Olímpics, és un

dels símbols més suggestius d'aquest esdeveniment mundial.

Durant les últimes setmanes, aquesta torxa ha estat un dels protagonistes constants de la informació. L'hem vista en mans molt diverses, i una mica tothom ha desitjat participar del seu protagonisme. Portar la torxa és una forma de solidaritat, de participació. Homes i dones, joves i ancians, han estat i són encara aquests dies en el seu moment, els transmissors de la torxa fins a l'últim atleta que la introduirà a l'estadi.

Tot això em suscita aquestes simples reflexions, que sens dubte són comunes amb les dels lectors, i no tenen altre valor més que el d'ésser escrites aquí.

Una cultura

Quan hom contemplava les imatges de l'arribada de la torxa a Empúries, fa unes setmanes, no podia deixar de sentir-se un xic enorgullit en constatar la fonda identificació cultural entre el país de

procedència de la torxa i les nostres terres. Grècia, i Roma després, han estat en bona part els nostres formadors més antics. I això no és cap desgràcia, ans al contrari. És cert que hom pot glorificar les gestes dels que s'oposaren al seu moment a una imposició violenta; però és també cert que les aportacions culturals fetes en aquelles circumstàncies han significat per al nostre poble una font de saviesa, de convivència, de qualitat cultural.

Estem molt acostumats, actualment, a mirar el mapa mundi, i el Mediterrani resulta molt petit en aquest conjunt. Però la gesta dels pobles que viuen tot a l'entorn d'aquest Mediterrani cal comptar-la entre les més decisives de la història humana. I haver participat en aquestes gestes ens omple de satisfacció.

Transmetre a altres pobles, com transmetre a noves generacions, la flama d'una cultura vàlida i noble,

VIURE EN L'ESGLÉSIA

➤ a cura del Dr. PERE TENA

La llum veritable

no és una tasca qualsevol. En certa manera la gesta d'Àmerica podríem veure-la també des d'aquest angle, sense negar per a res les ambigüitats, però alhora sense convertir-les en l'única perspectiva. La història dels pobles és un teixit d'encontres entre cultures, i la fecundació mútua no és un fet negatiu.

Una fe

Un dels aspectes més potisius d'aquesta comunió cultural mediterrània, per a nosaltres, ha estat l'arribada primerenca de la fe cristiana. La vinguda de l'apòstol Pau a Tarragona pot situar-se perfectament en aquest àmbit de comunicacions normals.

Aquesta és també una torxa, que va més enllà de la cultura, encara que històricament entra en totes les cultures. Difícilment haurem mancat d'evocar, en seguir tot el ritual de la torxa olímpica, el simbolisme de la llum pasqual, amb la seva transmissió al començament de la Vetlla.

La flama de la fe també passa de generació en generació, també és portada per gent de totes les edats i condicions, també és participació en una gran gesta, que és la missió de l'Església. La flama de la fe ens enorgulleix en la gràcia de Déu; la portem —hem de portar-la— amb

una gran humilitat, perquè sabem que és un do, i que només per la força de l'Esperit podem dir: Jesús és el Senyor! (vegeu 1 Corintis 12,3).

¿Què hauria passat si la torxa olímpica, en comptes d'ésser un protagonista benvingut, hagués suscitat en el seu recorregut un seguit d'atemptats, d'insults, de mofes, de menyspreus...? ¿Què hauria passat si algun dels corredors s'hagués obstinat a no trasmetre al següent la torxa? ¿I si, tot d'una, hagués declarat un portador que aquest afer era privat, i hagués emprès un recorregut divers del previst?

És fàcil aplicar totes aquestes preguntes a la torxa de la fe, i cercar les correspondències a les preguntes formulades ara mateix. I arribarem a la conclusió que la fe cristiana és, sens dubte, una qüestió dels cristians, però no pas una qüestió privada, ni tampoc una qüestió a la qual sigui indiferent el context que l'envolta.

No és indiferent, en primer lloc, el fet mateix de la transmissió generacional. No hi ha fe sense narració de la història de la salvació. Israel ja ho vivia així:

"Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules... Allò que vam sentir i aprendre, / allò que els pares ens van contar, / no podem amagar-ho als nostres fills, / i que ells ho contin als qui vindran. / Són les gestes glorioses del Senyor, / el seu poder i els seus prodigis" (Salm 77,1.3-4). I l'apòstol Pau donava testimoni personal així: "...des de Jerusalem i en totes les direccions fins a la Il·líria, he difós l'evangeli de Crist... Quan aniré a Espanya, espero de veure-us tot passant i que em prepareu el viatge cap a aquell país" (Romans 15,19-24).

I tampoc no és indiferent l'ambient en el qual es professa la fe. Els cristians no esperem ésser aplaudits com els portadors de la torxa, però sí esperem ésser respectats, com esperem contribuir des de la fe mateixa a la joia de la ciutat i del món.

Sabem que, per això, ens cal seguir l'itinerari fixat per Aquell "qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes" (Joan 1,9). Ell ha vingut a portar foc a la terra (Lluc 12,49).

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / DIUMENGE XVI DURANT L'ANY

Primera lectura

"Senyor, no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent"

La deliciosa narració d'aquest text destaca sobretot l'amistosa relació entre Abraham i el Senyor. Acollir Déu és sempre font de béns per a l'home. En el cas d'Abraham, en aquest acolliment s'hi aconpleix la promesa d'una descendència que vingui a la dona lliure, Sara. La cèlebre icona de la Trinitat, de Roublev, és la més brillant expressió d'aquest episodi.

LECTURA DEL LLIBRE DEL GÈNESIS (18:1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seria a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié correu a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: "Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent". Ells li respongueren: "Molt bé. Fes tal com has dit".

Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: "Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets". Després correu cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: "¿On és Sara la teva esposa?" Abraham respongué: "És dintre la tenda". Ell li digué: "L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill".

Salm responsorial

"Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra"

No és pas amb qualsevol manera de viure com l'home ha de preparar-se per acollir el Senyor, i, alhora, ésser acollit per ell a la seva casa. El salm descriu la imatge de l'amic de Déu, aconpleta en Abraham i, en l'evangeli, per aquells amics de Jesús que foren Marta, Maria, i el seu germà Llätzer.

SALM 14:1b-3a, 3b-4b, 4c-5 (R.: 1a)

¿Qui podrà viure a la muntanya sagrada?

El qui obra honradament
i practica la justícia,
diu la veritat tal com la pensa;
quan parla, no escampa calúmnies.

R.: Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

Mai no fa mal al proïsme,
ni carrega a ningú res infamant,
compten poc als seus ulls els descreguts,
honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No es desdii de promeses oneroses,
no fia els seus diners a interès,
ni es ven per condemnar cap innocent.
El qui obra així, mai no caurà. R.

Segona lectura

"El misteri que d'ençà que existeixen els segles Déu guardava amagat, ara l'ha revelat al poble sant"

El "misteri" és l'element central d'aquest fragment. Sant Pau entén per "misteri" el disseny salvífic universal de Déu, el seu amor a tots els homes. Això s'ha revelat plenament en Crist, i en l'Església, puix aquesta està formada no sols per jueus, sinó també per procedents del paganisme. La salvació de Crist és per a tots, i en el cor de tots, per la fe, hi habita el Crist, "l'esperança de la glòria que ha de venir"...

LECTURA DE LA CARTA DE SANT PAU ALS CRISTIANS DE COLOSSES (1:24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments de Crist en bé del seu cos que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

Tercera lectura

"Marta l'acolli. Maria ha escollit la millor part"

Com en la primera lectura, a l'evangeli hi trobem una escena d'amistat. Les actituds de les dues germanes són, les dues ben lloables. Malgrat tot, cal marcar prioritats. I la prioritat en la fe cristiana, pertany a la Paraula de Déu.

LECTURA DE L'EVANGELI SEGONS SANT LLUC (10:38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: "Senyor, ¿no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi". El Senyor li respongué: "Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa".

La lliçó del ser deixeble (Lc 10:38-42)

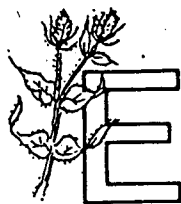
Superada la disputa amb el mestre de la Lleï, amb un lacònic, i no exemp d'ironia, doncs tu fes igual que el samarità, que llegíem diumenge passat, Jesús i els seus segueixen camí enllà. És una llàstima que el leccionari hagi suprimit les primeres paraules de v. 38: S'esdevingué que, mentre ells feien camí, ell—Jesús—entrà en una aldea. Amb Jesús al davant, el grup fa camí cap a Jerusalem i en passar per un cert poblet, Jesús s'hi queda mentre la resta segueix endavant. A diferència del que va passar a l'inici del camí amb aquells samaritans que el rebutjaren, en aquesta aldea Jesús troba acolliment. I una certa dona, de nom Marta, el rebé a casa seva (v. 38b). Marta—que significa "senyora"—feia de mestressa de casa i estava molt atafegada per obsequiar Jesús degudament (v. 40). Molt subtilment, l'evangelista ens diu que no sols dirigia el tràgic de la casa, sinó que hi portava la veu cantant fins al punt d'atrevir-se a increpar l'hoste (v. 40b): Tantse t'endona... Marta tenia una germana anomenada Maria (v. 39a). A Jo 11:1 retrobem les dues germanes, però amb un germà seu, Llützer, que sant Lluç no menciona. Aquesta germana de Marta no és certament la Maria Magdalena que el mateix Lluç menciona a 8:2. L'evangelista ací ens presenta una escena entranyable amb un Jesús que es retira a descansar en la intimitat d'una llar amiga. No deixa de ser una lliçó molt humana sobre la necessitat, de tant en tant, de fer un parèntesi en el camí de l'activitat apostòlica. Parèntesi que, si de vegades és de silenci i de pregària, d'interiorització de l'espirit, en aquesta ocasió és d'esplai en la intimitat d'una família. I una família integrada per dues germanes, dues dones, que ens són proposades com a exemples d'acolliment de Jesús. Dos models, doncs, de deixeble, capaços d'acollir Jesús, si bé cadascú a la manera que li és pròpia. Més enllà de la simple anècdota històrica, la lliçó té una projecció eclesial. La comunitat cristiana és aquesta família—integrada per tots, també les dones—que ha de saber rebre i acollir Jesús. El Jesús total, el de la paraula i els fets, i el que es fa present en els germans necessitats. ¿Com cal acollir-lo? ¿Com cal servir-lo? I encara, cal tenir ben present que, tant Jesús com la comunitat, estan en camí cap a la Pasqua definitiva..

Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo (vv. 39-40a). En la intenció eclesial d'aquest full de catequesi viscuda, sant Lluç surt al pas d'una qualitat—el servei—que fàcilment pot convertir-se en defecte greu—l'activisme—Conscient i alhora presonera dels seus deures de mestressa de casa, Marta és dona del tot al que ella creu que és l'obsequi de l'hoste. Assumeix plenament la seva responsabilitat. Està en tot, ho supervisa tot, ho fa tot, fins que arriba un moment en què resta al marge del qui pretén obsequiar. Si no fos per la germana, Jesús restaria sol enmig del treball. Admirable, l'espirit feiner de Marta,

que demostra la seva bondat, la sinceritat de l'acolliment, i, a la seva manera, l'estimació que li mereix l'amic. L'amor més exquisit no és precisament el que es demostra amb obsequis materials. N'hi ha prou a descobrir la persona de l'altre, fer-n'hi cas, estar al seu costat, mostrar que per a nosaltres ell és el més important i l'únic que ens interessa. Encara hi ha un altre pas a fer: entrar en la comunió amb l'amic. Que no és sols atreure'l al nostre costat, admetre'l, sinó deixar-nos endur per la força de la seva vàlua la que tingui, poca o molta. Així, en el cas de la diaconia, servir els altres, servir l'Església, no és tant donar, com saber rebre. Hi ha un fort contingent de valor contemplatiu en el fet d'estimar, de servir els germans, en la diaconia de l'Església, dels cristians, doncs. Altrament tot pot anar-se'n en el més genuí i estèril activisme. Que a més ofega les persones, per més bona voluntat que tinguin. El servei de la caritat—de l'amor—pot ser ocupació, el que no pot ser és pre-ocupació, que és ja esgotament abans de l'acció i mena al neguit, que ens priva d'arribar a la pau i a la fruïció de l'estimació activa i passiva. Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària (vv. 41-42a).

Sant Lluç ens ha presentat dos deixebles de Jesús. Contràriament al que se suposa que fóra lògic, no es tracta de dos homes sinó de dues dones. Tothom és cridat a acollir Jesús, a seguir-lo. A fer-ho partint de la pròpia personalitat. El seguiment de Jesús demana certament renúncies, conversió en definitiva. Això no treu, però, que cadascú hagi de seguir Jesús d'acord amb el que un és, amb les seves possibilitats i assumint també les seves limitacions. Que hauràn de mirar de superar. Però d'entrada no hi ha ningú que per natural quedi exclòs de la crida a seguir Jesús. Fariem una mala lectura d'aquesta perícopa si l'entenim com una condemna de la personalitat de Marta i una exaltació absoluta de Maria. Encara pitjor si d'aquest text en treiem una mena de canonització de la superioritat de la vida contemplativa sobre la vida activa. L'evangelista no va per ací. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa (v. 42b) és l'afirmació que en la vida cristiana, allò que de debò interessa—l'únic necessari—és escoltar i acollir la paraula de Déu que ens parla de Jesús. Aquí és on s'inicia el ser deixeble (Cf. Lc 8:15.21). La resta—les moltes coses del v. 4. 41—passen a segon terme en els valors del bon deixeble: Certament que poden no ser "coses" menyspreable, i fins i tot poden arribar a ser necessàries i urgents de realitzar, però el valor de seguiment de Jesús que tenen no els vindrà d'elles mateixes ni del mèrit personal de qui les realitza, sinó d'estar amaraes de la Paraula i inspirades per ella. Cadascú cal que sàpiga distingir a què ha estat cridat preponderantment per tal de donar-li la resposta adient. La lliçó més important és que, si bé en el seguiment de Jesús l'únic necessari és escoltar i acollir la Paraula de Jesús, que és el que constitueix la característica del deixeble, ens cal saber descobrir que la vida cristiana és alhora contemplació i acció, encaminament cap a la comunió perfecta amb Déu i, en ell, amb els germans, per Crist Senyor nostre.

12. DEL SOFRIMENT

ra quasi migdia i, fugint del sol, vaig buscar l'ombra fresca de sota l'eixida.

L'ermità també hi era.

Vaig asseure'm a terra, vora d'ell, respectant el seu silenci.

Jo tenia per aclarir aquell dubte que em preocupava. Es veu que se'm coneixia a la cara, perquè ell em preguntà:

—En què penses?

—Penso en el que diguéreu abans d'ahir: de la resposta de Déu a la nostra pregària... em va agradar molt, però... ja us ho diré... Si una persona que està malalta i sofreix molt i li ha demanat intensament a Déu que la curi... i Déu no la cura de seguida... potser mai... ni se l'emporta... i la deixa sofrint... Quina mena de resposta és aquesta?

—Noi, si volem esbrinar el perquè Déu fa o no fa les

senyors feudals eren, en general, d'aquesta mena, perquè tothom els donava la raó encara que no la tinguessin. Tothom, fos per por o per "fer-los la pilota", trobava bé el que deien o el que feien. Si explicaven un acudit, encara que no fes gràcia, també els el reien i aplaudien...

Doncs bé, a això em referia. Però no et pensis que ara no em passin d'aquestes coses... Per desgràcia hi ha gent que encara n'és víctima, més o menys culpable... Sigui perquè tenen molta influència o molts diners.

Oh, pobres rics! —exclamà com per ell tot sol—. Que n'arriben a ser de pobres!

Un somriure agredolç li omplenava la cara. I com volent aclarir més encara el que havia dit, afegí:

—No, no en tenen la culpa ells, no! L'egoisme, la hipocresia, l'ambició i la covardia de molts, en són els culpables!

I tornant al que dèiem abans: el sofriment fa madurar. T'ajudat per la Fe, és molt profitós.

Hi hagué una pausa llarga, i pel que digué vaig entendre que el seu pensament encara no havia canviat de tema.

—Quedo admirat quan vénen per aquí alguns pares de família, normals, naturals, oberts, comprensius, assenyats... També indecisos, interrogants, de vegades preocupats, espantats... Però sempre molt humils quan es tracta de l'educació dels seus fills. Els trobo desolats, però madurs! I crec que la causa són els seus propis fills.

—No us entenc!

—Sí, veuràs: avui dia, els fills són, quasi sempre, uns "bons educadors" dels seus pares. Com que no "se'n callen cap"! No els permeten arribar a la categoria d'imbècils de la que fa

cent anys gaudia una gran quantitat de caps de casa...!

I aparegué a la seva cara el mateix somriure. Després, posant-se seriós, digué:

—Hi ha molts pares que sofreixen... Se'ls ha d'encomanar a Déu... Ells també s'hi han d'encomanar...

Resàrem l'Àngelus i vam anar pel dinar.

coses, sempre n'hi trobarem de misteris!

Ja deia Isaïes que "ningú no podrà ser el seu conseller". Però sí que podem tenir per cert que si Déu deixa sofrir un dels seus estimats, no és perquè l'abandoni, sinó que es posarà molt a prop d'ell i farà profitós el "mal trago" que passa.

Ja està escrit que "el sofriment passa, però l'haver sofert es queda!". I sempre per bé.

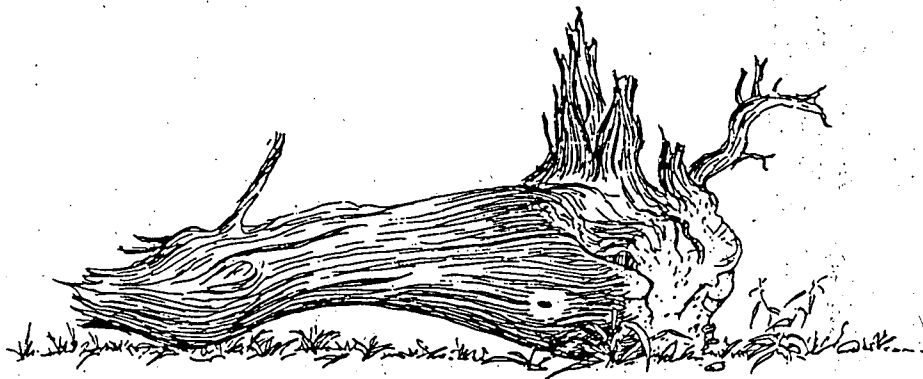
Pensa, noi, que si mai trobés algú que sigui molt, però molt imbècil... serà alguna persona que no ha sofert mai o molt poc.

—Això que dieu, sembla insultant...!

—Déu me'n guard! No ho dic com si ells en tinguessin la culpa de la seva imbecilitat, quasi sempre els culpables són els altres.

Es va girar més cap a mi, com volent assegurar-se que l'entendria bé.

—Mira, els reis d'abans i els

13. DELS PARES I DELS FILLS

Després de dinar, me'n vaig anar a la font de l'ermita per escriure una mica.

El paisatge, la fresca, el silenci trencat solament per refilar dels ocells, feien que t'hi trobessis com en un

paradís!

Inevitablement vaig recordar que fou allà on havia vist per primera vegada l'ermità, quan amb els meus companys monitors fèiem la travessa del Pedraforca. Això féu que aquella tarda li parlés dels amics que m'acompanyaven aquell dia. Vaig explicar-li el problema greu que un d'ells tenia amb els seus pares.

L'ermità m'escoltava amb molt d'interès, només parlava jo, i se m'escapà de dir:

—Avui dia hi ha molts pares que no estan “a l'altura”.

El seu rostre s'enfosquí. Veia el tema seriós i se li notà a la cara. Pausadament començà a parlar, rumiant molt bé les paraules:

—Mira, noi, aquesta és una afirmació que també porto a dins. Però em sona malament quan la sento dir. No l'he

pronunciada mai, perquè penso que no s'ha de generalitzar mai!

A més, ser pares sempre ha estat molt difícil i no podem acusar-los a la lleugera.

Els pares sempre estimen, fins i tot per instint, i això els fa dèbils. I si bé és veritat que moltes vegades s'equivoquen... és perquè la debilitat d'estimar no els deixa ser equilibrats. I tothom sap que un bon educador ha de ser sempre equilibrat!

—Però n'hi ha molts que són egoistes —vaig dir jo.

—Para, para! —em digué movent les mans com si volgués aturar un elefant—. Hi ha maneres de fer que semblen egoistes i no ho són!

Si alguns pares són egoistes... ja s'ho trobaran! Ho pagaran amb infelicitat, ja en aquesta vida!

Però —i tornà a parlar pausadament— no confonguis el desig de voler el que creuen millor per als seus fills, amb l'egoisme.

Hi ha pares que volen per als seus fills el que no han pogut assolir ells mateixos... una carrera determinada... un negoci rendible... Què sé jo!

Aquí és on hi pot haver una gran equivocació per part dels pares, però sempre ho fan estimant, malgrat que vagin errats.

S'ha escrit que: "Quan els pares fastiguegen els fills, és perquè els estimen. Però quan els fills fastiguegen els pares, és perquè no els estimen!".

Hi hagué una pausa molt llarga. El meu silenci volia dir que estàvem un a zero, a favor d'ell. Vaig tornar a la càrrega:

—Hi veieu alguna solució, vós?

—Per mi, el problema sols es pot arreglar amb la pregària i amb un diàleg a fons entre pares i fills...

—Oh, diàleg, diàleg! —vaig interrompre'l—. De vegades no s'hi pot dialogar!

Ell, molt seriós, continuà:

—Sí, realment el diàleg és difícil. Exigeix molt de seny, respecte i paciència, però el diàleg és cosa de dos... i... sincerament, respon-me: només són els pares que el fan impossible?

Si un dels dialogants diu: "No hi ha res a fer! Aquest —referint-se a l'altre— és un cas perdut!".

Jo et pregunto, Jaume: aquesta actitud de trencament, qui la té més sovint, els pares o els fills?

A més, qui acostuma a enganyar més? Els pares o els fills...?

I em mirà fixament, amb molta cordialitat.

Notant el meu sobtat silenci, afegí en pla conciliador:

—La culpa pot ser de tots dos, eh! Hi ha pares i pares, però també hi ha cada fill...!

En el meu interior, jo veia que estàvem dos a zero. Per això vaig passar de nou a l'atac.

—Bé, vós defenseu els pares per l'edat que teniu!

Amb pla dolgut, em digué:

—Noi, tu em veus molt "carrossa", però el teu pare encara no el puc ser. I t'equivoques quan dius que defenso sempre els pares...

Tu no saps què els dic quan parlo amb ells, sempre que en ve algun per aquí.

—M'agradaria saber-ho! —vaig fer jo.

—Doncs, de més verdes en maduren, potser un altre moment en parlarem, però ara ja és tard.

Era l'hora de Vespres i de preparar el sopar. La conversa quedava inacabada.

(Del llibre "Converses amb l'hermità de Sant Miquel de Turbians" de Mn. Francesc Cima i Garrigó)

continuarà

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 625

Carta a la Conxita

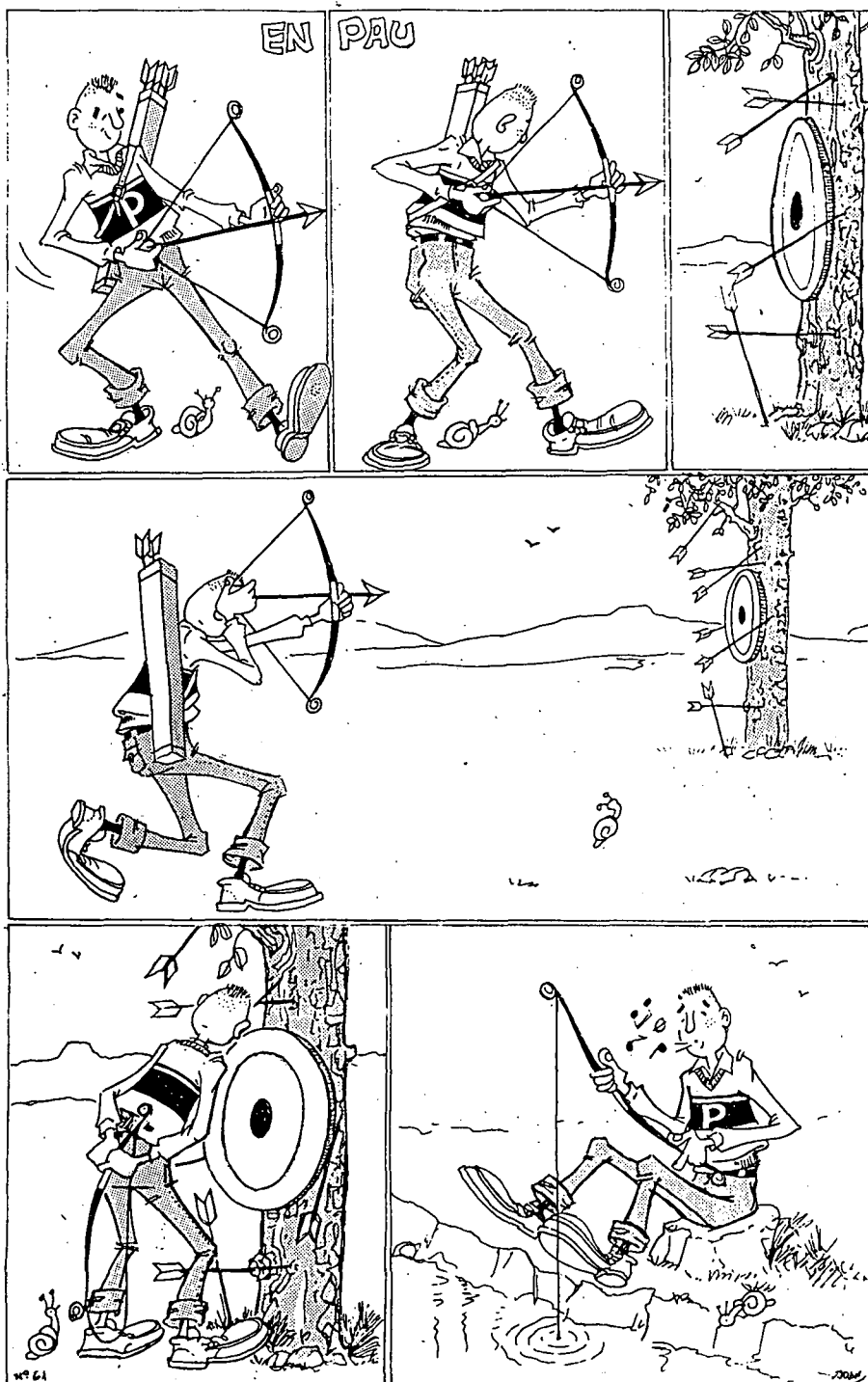
Benvolguda Conxita: He rebut la teva carta. Gràcies. De debò que m'ha fet molta gràcia rebre-la. Pensava que ja no hi pensaves en l'Eixerit, i ara veig que anava equivocat.

Allò que no m'ha agradat gens ni mica, és que estiguis trista. Te n'ha passat alguna, oi? però, ¿vols dir que és tan important com perquè perdís la teva rialla, que t'ha merescut per part de la "profe", senyoreta Montserrat, el renom de "picarol"? ¿Recordes aquella vegada que tu, en Pere, en Manuel i jo vàrem començar a enriolar-nos fins a acabar plorant de tant riure?

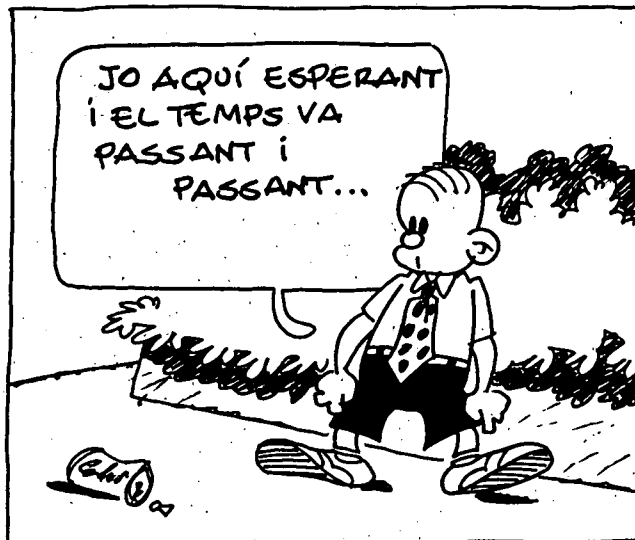
Escolta, Conxita, torna'm a escriure, eh! Això que ara et passa serà com un cap de boira d'estiu: quatre llampecs, quatre trons, un xàfec, i llestos. Escolta, m'agradaria que em deixessis aquest llibre tan ferm que dius que has llegit. Si veniu d'excursió, me'l portaràs?

Ah!, si véns, t'ensenyaré els dibuixos que he fet; a mi m'agraden. Saps en Jordi, el germà de l'Irene, doncs ha estat molt malalt; fins i tot l'han hagut d'operar. Però, ara, ja està bé.

Conxita, un adéu molt fort. Si t'escriu en Pere, digues-li que és molt fresc, que encara espero resposta.

EN PITU CALSAPEU

Busquem l'evangel·li del diumenge: Evangel·li segons sant Lluc, capítol 10, versets del 38 al 42 (Lc 10:38-42).

Reflexionem: 1. Marta era una bona dona, estimava Jesús, i volia obsequiar-lo de mil maneres. El que feia, calia fer-ho. Però sense oblidar que, quan rebem un amic a casa, el millor és acollir-lo cordialment, escoltar-lo, estimar-lo;

2. Jesús vol dir-li que allò més important és escoltar Déu, escoltar Jesús, escoltar la seva Paraula, el seu Evangel·li, i estar disposats a seguir-lo cada dia amb més fidelitat. Maria va pensar que, ja que tenien l'oportunitat que Jesús s'estigués amb elles, era molt més important escoltar-lo i aprendre allò que deia.

3. De vegades, ens pensem que pregar, participar en la celebració de l'Eucaristia, lloar Déu cantant, anar a catequesi, etc., no serveix per a res. Però, estimar Déu i donar-li gràcies és el més important. Sense això, després tampoc no fàriem bé les coses ni estimaríem els altres.

■ El mossèn

Les brometes de Sant Pere

Ara mateix sóc a la taula de la meua habitació al davant de la meua vella màquina d'escriure, davant per davant de la finestra. Des d'aquest lloc privilegiat, i evitant un munt de velles antenes de televisió, puc veure allà lluny, el mar.

A mi sempre m'ha agradat molt el mar. El bressol de tots els blaus, com va cantar en Llach. Ja des de petita he gaudit nedant en la seva calma, o saltant i jugant entre les seves onades.

Des d'aquí, de la meua finestra estant, intento imaginar què és el que senten aquelles persones que, ja de grans, veuen el mar per primera vegada. Aquella blava immensitat plena de vida i de misteris. Aquella calma verdosa i transparent que s'indigna davant les bestieses de l'home

i esclata en brams de fúria. I aquella blanca escuma que t'arrossega i et fa fora del seu reialme.

I tampoc no m'és difícil d'imaginar què poden pensar i sentir els pobres turistes que aquest estiu han dedicat els seus estalvis a venir a visitar casa nostra. S'han traslladat al nostre país seguint el sol, perseguint les nostres platges. I en lloc del que anuncien les guies turístiques, s'han trobat núvols i pluges. Llamps i trons! —seria una exclamació molt adequada al moment—.

—Però què és el que espereu de mi? —exclama Sant Pere— els núvols s'han de buidar i els embassaments s'han d'omplir, i tot això abans dels Jocs Olímpics!

■ Anna

Les nostres coses:

Els Goigs

Els Goigs són aquests fulls impresos amb un seguit d'estrofes de sis versos i una tornada de quatre, dedicats a la Mare de Déu, en les seves moltes advocacions, o a la vida, miracles i patronatge d'un sant. Ja ho sabíeu, oi? És clar. Estic segur que tots vosaltres, o els vostres pares n'heu guardat alguns i potser, fins i tot, en sabeu alguns de memòria i els heu cantat a l'aplec de l'ermita del poble o al final de l'ofici de Festa Major. Els goigs es diuen així perquè van començar quan l'Església volgué ajudar-se amb la música per a recordar els Misteris de la Mare de Déu, especialment els de goig. Un dels textos més antics és el dels Goigs del Roser que encara avui són molt populars i es canten a molts llocs de Catalunya. No els heu sentit mai? La tornada diu:

*Puix mostreu vostre poder
fent miracles cada dia
preserveu Verge Maria
els cofres del Roser*

Sovint els goigs són així. Com sorgits del poble i sense pretensions literàries, són senzills i ingenus. Però també els nostres poetes volgueren compondre goigs i mossèn Cinto Verdaguer en va escriure de molt bonics, com els de la Mare de Déu de Montserrat o els de la de la Mercè.

És curiós també que mossèn Cinto, quan encara era seminarista a Vic, n'escrigué uns en broma dedicats a Sant Taló, jugant amb el seu segon cognom, Santaló, i perquè el rector del seminari li deia sempre: "Santaló, Santaló, no faràs miracles no!"

Hi ha molta gent que fa col·lecció de goigs. Sovint estan molt ben impresos amb dibuixos i orles molt boniques. N'hi ha de molt antics, àdhuc dels principis de l'impremta i molts són fets amb gravats al boix —que és una tècnica molt catalana— i tenen una gran qualitat.

Quan aneu d'excursió, quan visitiu alguna església o ermita, demaneu si tenen goigs. És una col·lecció molt bonica de fer i que us ajudarà a conèixer una mica més aquesta Catalunya cristiana que tots nosaltres estimem.

¿Oi que fóra interessant que cadascú de vosaltres posés color als dibuixos de "L'EXERIT"?

GOIGS DE LA MARE DE DEU DE NURIA

*Ja que en tan freda muntanya
per nosaltres vol estar:
La Mare de Déu de Núria
aem tota a visitar.*

Cobles

Una muntanya escarpada
mig any coberta de neu,
volgué parlar per estada
la Mare del Fill de Déu.
Des de allíavors envia
a qui els hi sab demanar.

Destil·la de da-ll glòria
el devotíssim San Gil,
una imatge per memòria
fabrica bella i gentil,
per tal que la devota en ella
la vingui a honorar.

Per salvar-la de la fúria
del cruel perseguidor,
en una cova de Núria
oculta el gran tresor:
que Déu aquí volia
seu poder manifestar.

Efecte fou de sa gràcia
preyora del nostre bé,
que Amador des de Cal·làcia
a tal muntanya vingué:
perquè del cel els designis
havia d'executar.

Ora pro nobis sancta Dei Genitrix.

Prompte a la Divina Estrella,
que en Núria havia d'clair
una senzilla capella
s'elanyen en construí:
mentre del cel nous prodigis
el seu se'l lan aviar.

Un brau amb l'orta porra
a dos pastors advertia,
que la imatge de Maria
en aquell lloc s'acordeia.
Oh! quan agrats quedaren
a favor tan singular.

A tan agreable nova
acorden els sacerdots,
i penetren dins la cova
amb gran coadura de devots:
en trocen la santa imatge
traïlant-la a son altar.

Agradà tant a Maria
aquest lloc que s'acallí,
que quan Quesada la volia
l'indolent ca restà:
aquest temple és testimoni
de un succeís tan singular.

Cosa fou meravellosa
feta per voler de Déu,
que una creu, oïa i campana
trobaren al costat seu:
reliquies molt venerades
per sa virtut de curar.

Al Roselló i la Cerdanya,
comiat d'Urgell i Conflent,
pobres de França i Espanya
des de llavors a pontar:
Oh! Mare! vostra clemència
s'esforcen en publicar.

Prop d'una font cristal·lina
ofe les nostres clamors,
perquè sota la Font divina
que raja algues de favors:
de Vos ningú buit s'en torna,
si és humil el demanar.

A vostres plantes postrada
si us ho prege amb devoció,
trobe la dona casada
el fruit de benedició:
i el vostre nom, agrats
no cessi de proclamar.

Al pastor de la muntanya,
que us invoquen de bon cor,
els defensors de la sanja
del diable, llop traïdor:
i com també sou pastora,
nos remeta abeu guardar.

Tornada

Ja que per sa gran clemència
nostres vots sol escoltar,
La Mare de Déu de Núria
aem tota a visitar.

*Un dígit efficiamur promissionibus Christi.
OREMUS. Concede nos famulos tuos, quatuor, Domine Deus, perpetuis meritis et corpora
sanitate gaudere et gloriosa beatae Mariae Semper Virginitatis intercessionem a peccatis liberari
tristitia et aeterna perfrui letitia. Per Christum Dominum nostrum. Amen.*

GOIGS DE LA MARE DE DEU PATRONA DE BARCELONA

TOCADA

1. Deis captes Mare i Patrona,
pels del Cel ses bes batxas:
Princesa de bondat i pietat,
pregueu nostre ciutat.

2. De reis moros tenen preses
ses masmorres de captes:
que al reus de les cadenes
pareu lligatins a riu,
mostrant els alons,
pels Nohac els ho recollit.

3. Veu Nohac els seus marçats
i la Verge els sol,
jardiners d'vicio lleu
que troppa el terra,
de les mares la més bona
als seus presos els allia:

Entre claudis i harmenis
a Nohac s'aparca,
la nit fosc i tenebrosa
que de llum tot ho rebateix.
Té a son costat Santa Madrona,
Santa Verge a l'alt costat.

Descobriu Els el misteri
dels: Nohac, no tingueu por,
dels que amb els braços
se us serca al redempçor.
Ja s'ent el compayon,
no s'ent el seu solat.

4. Un dígit efficiamur promissionibus Christi.
OREMUS. Concede nos famulos tuos, quatuor, Domine Deus, perpetuis meritis et corpora
sanitate gaudere et gloriosa beatae Mariae Semper Virginitatis intercessionem a peccatis liberari
tristitia et aeterna perfrui letitia. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Tornada

1. Deis captes Mare i Patrona,
pels del Cel ses bes batxas:
Princesa de bondat i pietat,
pregueu nostre ciutat.

2. De reis moros tenen preses
ses masmorres de captes:
que al reus de les cadenes
pareu lligatins a riu,
mostrant els alons,
pels Nohac els ho recollit.

3. Veu Nohac els seus marçats
i la Verge els sol,
jardiners d'vicio lleu
que troppa el terra,
de les mares la més bona
als seus presos els allia:

Entre claudis i harmenis
a Nohac s'aparca,
la nit fosc i tenebrosa
que de llum tot ho rebateix.
Té a son costat Santa Madrona,
Santa Verge a l'alt costat.

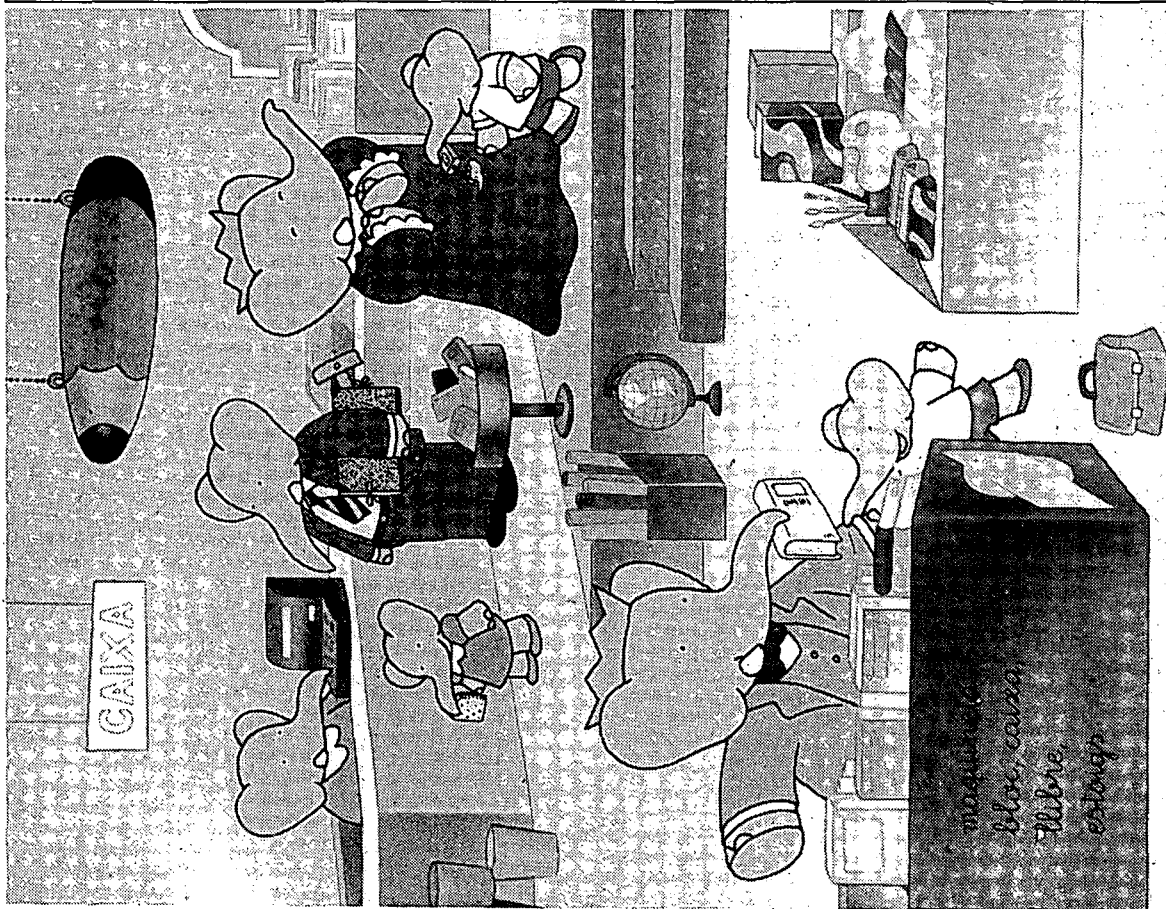
Descobriu Els el misteri
dels: Nohac, no tingueu por,
dels que amb els braços
se us serca al redempçor.
Ja s'ent el compayon,
no s'ent el seu solat.

4. Un dígit efficiamur promissionibus Christi.
OREMUS. Concede nos famulos tuos, quatuor, Domine Deus, perpetuis meritis et corpora
sanitate gaudere et gloriosa beatae Mariae Semper Virginitatis intercessionem a peccatis liberari
tristitia et aeterna perfrui letitia. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

BABAR

i els seus amics van de compres

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

Celast va a la secció de papeteria, li agrada

tota mena d'èxtris, com ara la que

li ensenya Pom. Flora ho aprofita per comprar

d'amagat un petit per a la seva mare.

Un client amb una carpeta de dibuix deixa passar

Flora per la davant seu. Mentrestant,

Babar està intentant d'escollir sense pressa

un , però Alexandre l'interromp:

-Pare, mira quin arxivador! -li diu - Oh!

Mira quins ! N'hi ha per triar! Diques:

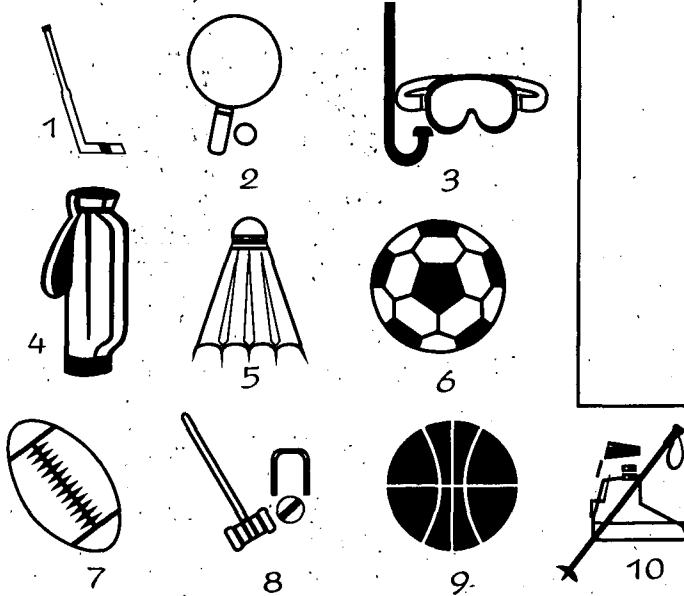
que en puc tenir un? Que me'n compres?

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Miscel·lània

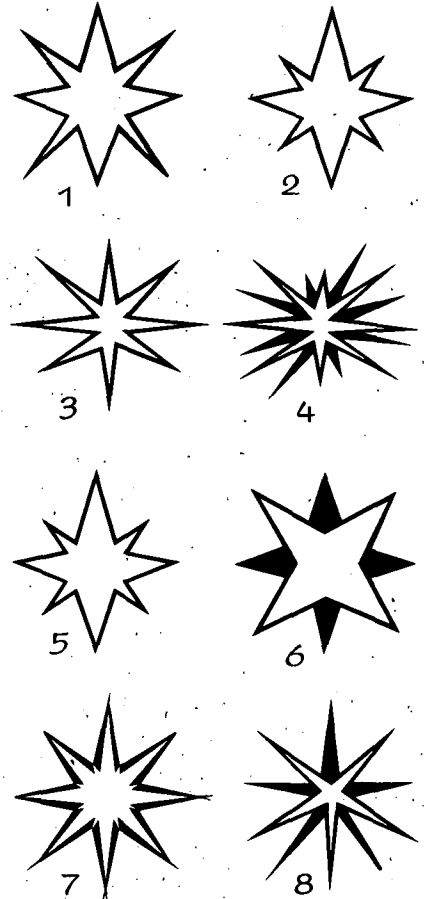
2

Dos d'aquests estels són iguals. Sabríeu trobar-los?

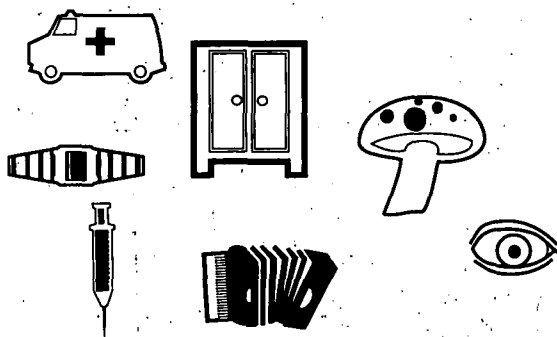
1

Relacioneu cada element amb l'esport al qual pertany.

3

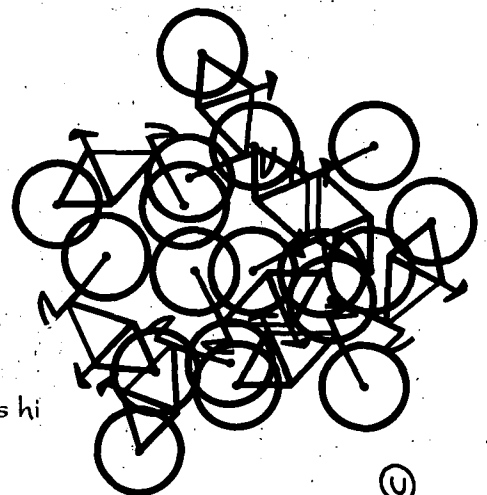
Formeu el nom d'un carrer de Barcelona amb les inicials d'aquests objectes.

SOLUCIONS

4

Quantes bicicletes hi ha?

1

6. Futbol
7. Rugby
8. Cricket
9. Bàsquet
10. Esquí

2

2 i 5

1. Hoquei
2. Ping-pong
3. Submarinisme
4. Golf
5. Badminton

3

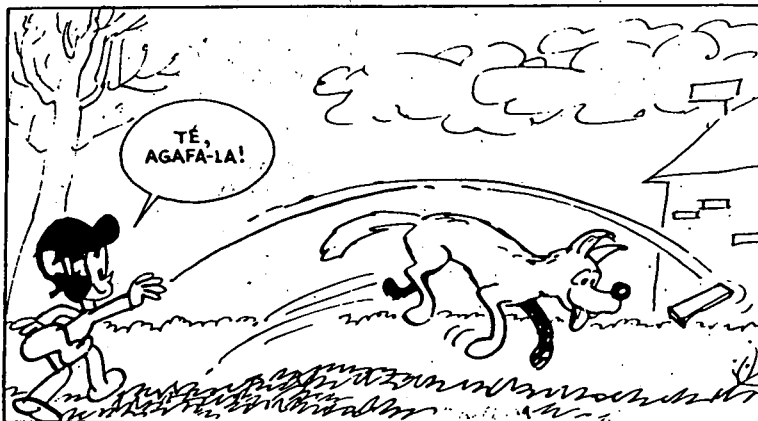
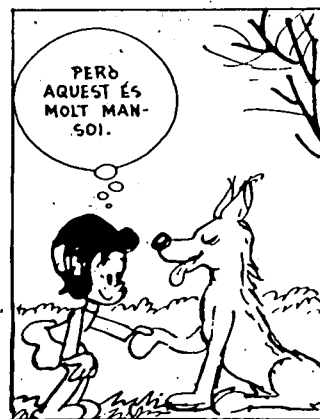
Arbú

4

9

1703 © 92

LA MARIONA

-arriba el moment!

-He de dissimular si no vull que em passi res!!

-Oh! - És original!! - ¿divertit!!
- no havia vist mai una inauguració tan sonada!!!

